

Quán Mì Tư Ca

Contents

Quán Mì Tư Ca	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	52
15. Chương 15	56
16. Chương 16	59
17. Chương 17	63
18. Chương 18	67
19. Chương 19	70
20. Chương 20	74

Quán Mì Tư Ca

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Magic Bean Thể loại: Hiện đại, dịu dàng sủng nịch công X rộng rãi lạc quan thụ, cưng chiều lẫn nhau, ấm áp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-mi-tu-ca>

1. Chương 1

Sơn Thành là một thành phố có quán mì ở khắp mọi nơi, “Quán mì Tư Ca” chen chúc giữa các quầy cửa hàng tiện lợi, quán lẩu, trên con đường phố ăn phía sau cao ốc văn phòng không có gì nổi bật.

Nhưng mỗi khi đến trưa, “Quán mì Tư Ca” lại buôn bán cực kỳ đắt, đắt đến nỗi hai ba bốn năm sáu cửa tiệm xung quanh ghen tị đến đỏ mắt, còn nằm trong “Top 50 quán mì Sơn Thành”.

Quán mì “Tư Ca” chỉ có mấy thước vuông, không chứa được nhiều khách lắm, ông chủ để cậu phục vụ đặt mấy cái ghế nhựa ngoài cửa. Có hai loại ghế, ghế cao làm bàn, ghế thấp để ngồi, mỗi khách một bộ, muốn ăn thì tuân theo quy tắc của ông chủ, ngoan ngoãn ngồi trên ghế chờ, không được ồn ào cũng không được đặt điện thoại hay túi xách lên ghế người khác, các cô gái nếu muốn đặt túi xách xuống thì chỉ có thể đặt trên mặt đất. Cũng may cậu phục vụ chịu khó, tay chân lại nhanh nhẹn, ra ngoài cửa tiệm quét một vòng thật sạch sẽ, trên mặt đất không hề có tình trạng nước dơ hay rau mì tứ tán.

Nghĩ tới cũng lạ, quán mì “Tư Ca” này có ‘phong cách’ rất khác biệt với các quán gần đó. Ví dụ thực tế nhất chính là một thực khách mới vừa rồi còn đang ồn ào mua mực nướng ở quán bên cạnh, nhưng vừa ngồi lên chiếc ghế quán “Tư Ca” liền có thể kiềm lại tính tình, ngồi ngay ngắn chờ phục vụ đem bát mì cay nóng hổi lên.

Có người nói là vì ông chủ quán “Tư Ca” có gia thế, là xã hội đen, không thể trêu vào không thể trêu vào.

Nhưng lại có người hỏi, nếu ông chủ có gia thế như vậy, vì sao cơ sở vật chất của “Tư Ca” lại không bì nổi với quán “Bún gạo ông Trần” ở đối diện? Vì sao ông chủ phải đích thân đứng bếp mỗi ngày? Vì sao “Tư Ca” chỉ bán mì cay và mì chay?

Xã hội đen không biết mở rộng làm ăn sao?

Mấy câu hỏi này đừng nói là khách mới đến, ngay cả những vị khách lâu năm đã ăn ba năm hơn rồi cũng không đáp được.

Nhóm người khe khẽ bàn luận, các cô gái thường lui về phía sau để nhìn vào trong bếp. Mà khi phục vụ bưng mì lên, tất cả tiếng nói đều ngừng hẳn, chỉ còn nghe thấy tiếng hít hà và động tác lau mồ hôi.

Cậu phục vụ rất thoả mãn, một bên lấy ghế nhựa cho khách mới đến, một bên cao giọng nói vọng vào trong bếp: “Anh Trần, lại thêm năm phần, bốn cay một không cay!”

Vị khách ngồi bên cạnh sau khi nghe thấy tiếng “Ừ” không nặng không nhẹ truyền từ trong bếp ra, liền rướn cổ nhìn vào bên trong. Buổi trưa rất bận rộn, phục vụ hấp tấp lau sạch ghế, lại “vèo” một cái chạy đi vén rèm cửa màu xanh đậm phía sau, chui vào kêu: “Anh Trần vất vả rồi!”

Vị khách ở gần đó lại có cơ hội nhìn lên, nhưng chỉ liếc thấy bóng lưng người đàn ông bên cạnh lò bếp.

Khách mới hỏi: “Ông chủ tên Trần, vậy sao tên tiệm lại là ‘Quán mì Tư Ca’?”

Khách cũ nói: “Chắc là chọn đại đi!”

“Chuyện này mà cũng chọn đại?” Khách mới ăn miệng đầy mỡ, “Chẳng lẽ ông chủ họ Tư? Tên là Tư Trần?”

“Ông chủ họ Chu” Khách cũ xì xụp húp hết nước dùng xong để bát xuống, “Đừng xoắn xuýt tên tiệm nữa, đây là một ẩn số, tôi ăn ở tiệm này bốn năm rồi, cũng không biết tại sao gọi là ‘Quán mì Tư Ca’ chứ không phải ‘Quán mì Trần Ca’.”

Về mặt khách mới vô cùng khó hiểu: “Sao tên tiệm lại loạn như vậy?”

“Thắc mắc nhiều như vậy để làm gì?” Khách quen đứng dậy: “Ăn ngon là được rồi, không phải sao?”

Mắt thực khách mới sáng lên, chợt cảm thấy thông suốt.

Nói tới hương vị của “Quán mì Tư Ca”, đó chính là tất cả các quán mì dù ở trước hay phía sau con đường văn phòng này đều không thể sánh được, nước dùng cay cay đã nghiền, nước trong thì mùi thơm mê người, dù khách ăn cay hay không cay, thì chỉ cần một bát “Tư Ca” liền ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng cũng có không ít thực khách vẫn trách móc trong lòng, thứ nhất “Tư Ca” chỉ bán buổi sáng và buổi trưa, buổi chiều nhiều lắm là đến 3 giờ, vì buổi tối cửa tiệm này thành địa bàn của quán xiên que chợ đêm. Thứ hai “Tư Ca” không hề có dự định mở rộng kinh doanh, tiệm như tên, chỉ bán mì, thịt bò hay thịt lợn gì gì đấy hoàn toàn không bán, càng không nói tới bún gạo hoành thánh hay bánh chèo.

Ngày nay, mở quán ăn mà chỉ bán mì, tìm toàn bộ Sơn Thành này chỉ sợ chỉ có một quán “Tư Ca” này.

Lúc này đã là 1 giờ, đã qua giờ cao điểm ăn trưa, phục vụ cầm tạp dề lau mồ hôi, cười hì hì nói: “Anh Trần, vừa rồi lại có hai cô gái hỏi chúng ta có thể thêm vào menu món mì thịt bò không, bọn họ rất muốn ăn.”

Người đàn ông được gọi là “Anh Trần” mới vừa đổ mì vào trong bát, giọng nói đầy từ tính: “Phía trước không phải có quán ‘Mì thịt bò Phúc Khí’ sao?”

“Quán đó sao có thể so với chúng ta?” Phục vụ đặc ý nói: “Mọi người nói, chỉ muốn ăn gia vị anh nêm, mì của anh làm thôi!”

Người đàn ông cong khoe môi, giữa đôi chân mày có chút thờ ơ.

Phục vụ đem các bát mì đặt vào trong khay, người đàn ông mở vòi nước rửa tay, lúc phục vụ chuẩn bị vén rèm cửa thì gơ tay giúp cậu ta vén lên.

Lúc này, vị khách mới đi ngang qua kêu “Woa” một tiếng.

Ông chủ “Xã hội đen” này... Thật CMN nó đẹp trai quá!

Khách đã vơi đi một nửa, tạm thời không có ai gọi món mới, Chu Trần thuận tiện cùng phục vụ đi ra ngoài, phía trên mặc áo ba lỗ màu đen, phía dưới thì mặc quần bộ đội lưng rộng thùng thình, trước ngực đeo tạp dề siêu thị tặng, chân thì đi dép xỏ ngón, vai rộng eo nhỏ, đường cong bắp tay mạnh mẽ, tóc đầu đinh, đường nét mặt mũi sâu cầm gọn gàng, ánh mắt mang theo mấy phần lười nhác, phần giữa chân mày hay nhíu lại theo thói quen, cao 1m87 đứng trong tiệm nhìn ngoài đẹp trai ra thì chỉ có đẹp trai, trong chớp mắt thu hút rất nhiều ánh nhìn.

Nhưng anh lại không để ý, không trò chuyện vài câu với khách nhưng cũng không xoay người bỏ đi, một tay bỏ trong túi quần, một tay nhắc nắp thùng inox lên, thấy chẻ ngân nhĩ bên trong đã gần hết, dùng cái muôi cổ mức cũng chỉ mức được một nửa.

Bên nhắc cầm trầm giọng nói với cậu phục vụ: “Thêm ngân nhĩ.”

“Có ngay!” Phục vụ lập tức làm theo.

Chuyện “Quán mì Tư Ca” tặng chẻ ngân nhĩ cũng rất kỳ lạ, ông chủ không mở rộng kinh doanh, lại sẵn lòng tặng chẻ ngân nhĩ miễn phí, khách muốn ăn bao nhiêu liền ăn bấy nhiêu. Mà chẻ ngân nhĩ cũng không phải kiểu làm qua loa cho có, mà là nấu đậm đặc, còn thêm cấu kỷ với hạt sen, thu đông thì dùng thùng giữ ấm, mùa hè thì thêm đá mát lạnh, rất được thực khách hoan nghênh.

Chu Trần bước thong thả ra ngoài tiệm, đá đá cái ghế đầu thấp, ngồi hút thuốc ven đường.

Đúng là người đẹp trai thì dù bày ra tư thế nào cũng bắt mắt — Chu Trần mở rộng hai chân, một tay khoát tùy ý lên đầu gối, một tay cầm điếu thuốc, ánh mắt không biết trôi đến nơi nào, thỉnh thoảng gầy gầy tàn thuốc. Tạo hình này không có gì đặc biệt, nhưng nếu là Tiểu Lưu của quán đối diện thì chỉ khoanh tay thôi cũng đã giống tên du côn lêu lổng, còn Chu Trần thì là anh chàng đẹp trai đã trải qua nhiều chuyện trong quá khứ.

Nhưng rốt cuộc anh đẹp trai này có chuyện xưa gì, thì ngay cả cậu phục vụ cũng không biết.

Hút thuốc xong, Chu Trần lấy điện thoại di động ra xem, lúc ngón tay cử động trên màn hình, ánh mắt cũng dần dần trở nên dịu dàng, ngay cả khoe môi cũng nhẹ nhàng cong lên.

Nụ cười này hoàn toàn khác với nụ cười lúc được khách khen ngợi, kia là bình thần vô vị, còn hiện tại là sự dịu dàng khó có thể hình dung, cười trong đáy mắt, lạc ở trong lòng.

Không lâu sau, Chu Trần ngẩng đầu đem điện thoại áp vào tai.

Đó là một đoạn voice hơn 20 giây của wechat, nghe được phân nửa, ý cười trong mắt anh càng nhiều, sau đó ấn lại nút thu âm nhỏ giọng nói: “Vậy phải xem biểu hiện của em.”

Câu nói này có mấy phần ngang ngược vô lý, nhưng giọng điệu lại vô cùng cứng chiu vô cùng mềm mại, nói xong còn bỏ thêm một câu “Buổi chiều chờ anh”.

Có một vị khách ngồi gần đó loáng thoáng nghe được hai chữ “Bảo bối”, kinh ngạc quay đầu tìm kiếm nguồn gốc giọng nói thì Chu Trần đã đứng lên đi vào trong tiệm.

Buổi chiều 2 giờ, đa phần các thành phần trí thức đã nghỉ ngơi xong bắt đầu trở về công ty, trong quán chỉ còn vài vị khách vừa tiếp đối tác ở bên ngoài trở về ăn ngẫu nhiên. Chu Trần tháo tạp dề xuống bắt đầu lau nhà, phục vụ chạy vào phía sau bếp, vừa ngâm nga hát vừa rửa bát.

Một nhân viên sale rảnh rỗi hỏi: “Anh Trần, tự mình quét dọn sao?”

Chu Trần cười cười: “Thuận tiện làm.”

Phục vụ rửa chén xong lao tới cướp cây lau nhà, “Anh Trần để em!”

Chu Trần cũng không tranh với cậu ta, lấy khăn khom lưng lau bàn.

2 giờ rưỡi, khách đã đi hết, trong quán ngoài quán cũng đã dọn dẹp sạch sẽ. Chu Trần liếc nhìn mặt trời sáng trưng bên ngoài, “Chắc” một tiếng, quay đầu nói: “Bên ngoài nóng, em đóng cửa ngủ trưa rồi hãy đi.”

Phục vụ gật đầu: “Anh Trần, anh không nghỉ ngơi sao?”

“Anh còn có việc.” Chu Trần nói xong liền đi, vẫn một thân quần áo lúc bận rộn trong bếp và đôi dép mười tệ, quần lửng bộ đội vì giặt giữ nhiều lần nên đã cũ, có thể chưa đến mười tệ, còn thua cả áo ba lỗ đen.

Dù nhìn thế nào cũng không giống trang phục đi công việc.

Rời khỏi phố ăn, Chu Trần đến cửa hàng tiện lợi La Sâm mua hai cái bánh bao trước — Buổi trưa ăn sớm, lại bận rộn một hồi nên dạ dày giờ đã trống không. Lại lấy thêm một chai coca và một chai hồng trà ướp lạnh, lúc tính tiền thấy trong tủ lạnh bên cạnh có kem Tám Hỷ, đột nhiên hỏi: “Có túi đá không?”

Nhân viên thu ngân sững sờ: “Túi đá gì?”

“Loại túi để kem không tan chảy trong vòng 20 phút.” Chu Trần nói.

“Xin lỗi, không có túi đá anh nói.” Nhân viên thu ngân rất áy náy: “Mấy hôm nay trời nóng đến 40 độ, đừng nói nữa tiếng, kem ra khỏi tủ chừng mấy phút liền chảy, nếu anh muốn mua thì nên ăn liền.”

Chu Trần gật đầu: “Vậy mấy thứ này thôi, lần sau mua kem.”

Nửa tiếng sau, Chu Trần xách túi nilon của cửa hàng tiện lợi La Sâm chỉ còn một chai coca bên trong, xuất hiện ở gần chợ nông sản.

Buổi chiều nóng bức, chợ nông sản cũng không đông lắm, không ít quầy đồ tươi đã đóng cửa, còn lại cũng đang chuẩn bị dọn dẹp.

Chợ nông sản này chia thành hai khu, khu A diện tích lớn dùng để bán rau bán thịt, đi vào liền nghe một mùi tanh nồng, khu B lại không giống chợ bán thức ăn lắm, bên trong vừa sạch sẽ vừa ngăn nắp, nào là shop hoa, quầy trái cây, còn có tiệm trà sữa và tiệm bánh ngọt.

Ban quản lý nằm giữa hai khu A và B, hai bên có cửa vào khác nhau nhưng được thiết kế thông nhau.

Chu Trần đem xe bánh mì [1] hãng Trường An đậu ở khu B, đi thẳng tới một cửa hàng trái cây.

[1] Còn gọi là xe Van

Cửa hàng đó có một cái tên rất dễ thương, là “Trái cây tươi Trần Trần”.

Đúng vậy, chính là Trần trong “Chu Trần” tên anh.

Khoảng thời gian này, tới khu B mua trái cây tô hay trái cây ướp đá đa phần là mấy đứa trẻ được nghỉ hè, Chu Trần đứng trước cửa “Trái cây tươi Trần Trần” 2 giây, nhìn chằm chằm cửa cuốn đã đóng, lúc đang định lấy chìa khóa ra thì chợt nghe bà chủ shop hoa sát vách gọi: “Trần Trần đó hả!”

Thái dương Chu Trần giật một cái, lại nghe đối phương nói: “Em cậu ở bên kia kia!”

Chu Trần theo hướng tay bà chủ nhìn, ánh mắt chuyển tới một cửa hàng đồ ngọt cuối khu B.

Khóe môi không tự chủ nhếch lên, cười cảm ơn bà chủ xong rồi bước nhanh tới cửa hàng đồ ngọt.

Cửa hàng đồ ngọt ngồi đông nghịt thanh niên, Chu Trần lại liếc nhìn người đàn ông ngồi đối diện với cửa kính, ngồi trên quầy bar.

Người nọ có nét đẹp khí khái, lại sáng sủa đơn thuần, tay dài chân dài, tư thái nhàn hạ ngồi trên ghế cao, một tay chống mặt ghế giữa hai chân, một tay dùng thìa khuấy ly vanilla shake [2] trước mặt.

[2] Gốc nó là , lúc search thì nó ra ly như vanilla shake.

Chu Trần không đi vào ngay mà lấy điện thoại ra nhắn tin wechat.

Điện thoại trên bàn rung lên, người đàn ông nhìn thấy nét mặt lập tức vui lên, nghiêng người nhìn ra ngoài tiệm, đôi mắt phút chốc sáng ngời, từ trên ghế cao nhảy xuống, vừa dặn cậu chủ quán làm thêm một ly hồng trà vừa chạy ra ngoài tiệm.

Cửa hàng đồ ngọt vị trí tốt, bởi vì là phần cuối khu B, nên kế bên có một con hẻm nhỏ vắng vẻ.

Chu Trần lui vào trong ngõ tắt, bị Nguyễn Tư chạy tới ôm chặt thắt lưng.

Nguyễn Tư thấp hơn anh 5cm, ngược cổ đòi hôn. Anh nâng gáy Nguyễn Tư, đem đôi phương nhốt vào trong hơi thở của mình.

Nụ hôn giữa hè, lẫn trong ba phần hương mồ hôi, còn có bảy phần hương vani sữa và hồng trà.

2. Chương 2

Lúc quay trở lại cửa hàng đồ ngọt, ly hồng trà đã được đặt cạnh ly vani milkshake. Ông chủ là một chàng thanh niên trẻ chừng hai mươi tuổi, đẹp trai lai tây, nhoài người lên quầy bar cười với Chu Trần: “Anh Tư nói hôm nay anh hứa làm món Thiêu Bạch [1] cho anh ấy? Trần Trần ca anh thật sự là người đàn ông tốt của gia đình, ba chỉ chiến hấp tương làm phức tạp như vậy, cũng phải mất mấy tiếng, Tư ca nói muốn ăn anh liền nấu ngay.”

[1] Thiêu bạch – Định để là thịt ba chỉ kho nhưng baidu wiki nói không giống lắm. Là một món ăn dân gian truyền thống vùng Trùng Khánh, Tứ Xuyên. Món này thường được nấu vào dịp lễ lộc, năm mới, nhưng hiện nay dù là người bản xứ thì đa phần chỉ có những người lớn tuổi mới biết làm. Nếu lên mạng nói món Năm khau và món này là 1 thì không đúng lắm. Dù nguyên liệu chính cũng là thịt ba chỉ, nhất là thoa gia vị lên phần bì cũng là một kỹ thuật, cần có kinh nghiệm nhiều năm. Thoa bì sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến toàn bộ hương vị thịt, mập mà không ngấy cũng là một bí quyết. Ngoài ra Thiêu Bạch có vị mặn pha lẫn vị ngọt, còn có vị cay cay của hoa tiêu.

Nguyễn Tư ngồi trên ghế cao cười, đang định uống tiếp milkshake thì Chu Trần ở bên cạnh uống một hơi cạn sạch ly hồng trà, sau đó tay phải ở trên gáy cậu nhéo một cái, nói với cậu chủ: “Nuôi phải con mèo ham ăn, biết làm sao đây?”

Tay Chu Trần vừa cầm ly hồng trà đá, ngón tay lạnh lạnh khiến Nguyễn Tư rụt cổ, xoay người cãi: “Ai là mèo ham ăn?”

Chu Trần khê nhướn mày, quệt mũi cậu một cái, “Uống milkshake mà lại thêm thiêu bạch sao?”

Cậu chủ chống cằm, giả vờ chán ghét nói: “Hai người thật là phiền quá đi, show ân ái ở địa bàn của em, đi nhanh, đi nhanh đi, gai mắt quá.”

Nguyễn Tư không đi, cầm ly milkshake nói: “Anh còn chưa uống hết, 35 đồng một ly, anh mới uống được có 20 đồng ... A! Đây là milkshake của em!”

Chu Trần giật cái ly trong Nguyễn Tư, thấy ống hút bị Nguyễn Tư cắn đầy dấu răng, nhưng chỉ sau 2 giây anh đã hút hết sạch milkshake còn dư, vươn tay ra kéo Nguyễn Tư từ trên ghế cao xuống, thấp giọng cười nói: “Đi thôi.”

Nguyễn Tư bị kéo đến cửa rồi vẫn còn ngoái cổ nhìn lại, Chu Trần ném chai Coca cho cậu: “Cầm đi.”

“Ấy, không phải không cho em uống Coca sao?” Nguyễn Tư đang muốn mở nắp chai thì cổ tay bị chụp lại.

Chu Trần nói: “Kêu em cầm, không kêu em uống.”

“Không cho uống anh còn mua? Trêu em vui lắm hả!”

Chu Trần cười: “Trêu em đó, thì sao hả? Tối nay còn muốn ăn thiêu bạch không?”

“Muốn!” Nguyên Tư lập tức vứt hết tiết tháo, cánh tay quần lên hông Chu Trần: “Anh Trần cứ việc trêu, trêu nhiều vào, con người em anh cũng biết mà, không có ưu điểm gì hết, nhưng trêu thì cực kỳ vui, tuyệt đối phối hợp, tuyệt đối không nổi nóng, trêu xong xin cho đánh giá năm sao!”

Chu Trần không tranh cãi với cậu nữa, lấy tay đẩy mặt cậu ra — mặc dù nhìn qua giống như dùng sức, nhưng thật ra một phần lực cũng không có, “Tránh ra đi, nóng muốn chết.”

Nguyên Tư cường điệu lùi lại, theo sau Chu Trần tung hứng chai Coca, lúc đi tới chỗ giao khu B với khu A thì đột nhiên chạy lên hai bước, vung tay đem chai Coca xoay hai vòng rồi đập một cái “bốp” lên mũi Chu Trần.

Chu Trần tóm cậu lại, sắc mặt âm trầm. Nhưng cậu không sợ tí nào, nghiêng đầu chớp chớp mắt nhìn Chu Trần.

Chu Trần lần thứ hai đẩy mặt cậu ra, lắc đầu nói: “Xấu quá, không thèm.”

“Như vậy là không được, đừng phụ phụ quân lúc khổn khó [2].” Nguyên Tư lại nói, “Có xấu thì cũng là chồng anh.”

[2] Câu này gốc là phu quân tào khang: tào khang chỉ người cùng mình vượt qua họa nạn. Đừng quên bè bạn lúc gian nan, đừng phụ vợ hiền khi khổn khó.

Thật ra không thể gộp Nguyên Tư với chữ xấu được, người đàn ông này cao 1m82 khôi ngô tuấn tú, mặc dù chỉ mặc quần áo thể thao bình dân, chân mang đôi Nike lỗi thời giảm giá, nhưng khi đi trong đám đông vẫn vô cùng bắt mắt. Nếu như nói Chu Trần đẹp trai kiểu nam tính, thì cậu đẹp trai kiểu thanh tú.

Chu Trần liếc nhìn cậu, nhắc chân đá nhẹ vào bắp chân cậu, hất cằm về phía cửa hàng thịt trước mặt: “Chọn thịt đi kìa, phu quân tào khang.”

Nguyên Tư đã sớm quen thân với mấy tiểu thương chợ nông sản, đến cửa hàng thịt lấy thịt ba chỉ loại ngon nhất đã đặt trước, lại đi tới khu hải sản mua cá.

Chu Trần hỏi: “Rốt cuộc là ăn cá hay là ăn thịt?”

“Ăn hết.” Nguyên Tư cười lấy lòng: “Thật ra em còn muốn ăn nghêu nữa kìa.”

Chu Trần chột chột cái trán của cậu: “Lòng tham không đáy.”

Buổi chiều ba giờ hơn là lúc mặt trời nắng gắt nhất, hai người xách theo nguyên liệu nấu ăn đã mua xong đi ra ngoài, lúc sắp đi tới cửa khu A, Chu Trần đột nhiên nói: “Quay lại đã.”

“Làm gì?”

“Lấy dù.”

Nguyên Tư trợn trắng mắt: “Từ đây về nhà chúng ta có mấy trăm mét, lấy dù làm gì?”

“Có mấy mét cũng dùng.” Chu Trần nắm tay cậu, không nói nhiều quay trở lại khu B.

“Không phải chứ.” Nguyên Tư nói: “Lúc chúng ta còn trong quân ngũ, trời nắng gắt hơn thế này cũng phải huấn luyện.”

Chu Trần hỏi: “Khi đó chỉ mới hai mươi, bây giờ em bao nhiêu?”

Nguyên Tư cong môi: “Không phải ba mươi sao! Ba mươi thì sao hả? Đàn ông ba mươi là một cảnh hoa [3]!”

[3] Đàn ông 30 tuổi là lúc sinh lực tinh lực tràn trề nhất.

Chu Trần lấy chìa khóa mở cửa hàng “Trái cây tươi Trần Trần” ra, quen đường đi vòng ra sau quầy lỏi một cây dù hoa nhỏ ra, lấy cán dù vỗ mông Nguyên Tư, cười nói: “Vâng vâng vâng, anh Tư chúng ta bây giờ là một cành hoa, vừa xinh đẹp lại vừa anh tuấn.”

Nguyên Tư hừ nhẹ: “Nói xong chưa, trên đường anh cầm dù.”

“Có lần nào mà anh không cầm.” Chu Trần biết, người ta ghét bỏ dù hoa nhìn ẻo lả.

Cây dù này là của một cô gái, năm ngoái vị khách đó để quên trong cửa hàng, lúc sau quay lại mua trái cây cũng không lấy lại mà tặng luôn Nguyên Tư, đúng lúc hôm đó trời nắng gắt, Chu Trần tới đón cậu thấy cơ duyên xảo hợp như vậy liền bung dù che nắng luôn. Hai người đàn ông đã từng dài nắng dầm mưa, chưa từng nghĩ là dù ngoại trừ che mưa còn có thể che nắng. Sau nhiều lần như vậy, Chu Trần liền nghiệm, chỉ cần nắng gắt là sẽ che dù cho Nguyên Tư, có nói thế nào cũng không để Nguyên Tư phơi nắng.

“Phạch” một tiếng mở dù ra, Chu Trần tay trái xách túi đồ, tay phải cầm dù, không có tay thứ ba để đi mò Nguyên Tư, đành phải dùng ánh mắt ra hiệu — qua đây.

Nguyên Tư không vui, nhưng vẫn đứng sát vào, cầm chai Coca đã hết lạnh trong tay, hầu kết chuyển động: “Hiện tại cũng đã 3 giờ rưỡi rồi, có thể ăn cơm đúng 6 giờ không?”

“Em đừng gây rối là kịp.” Chu Trần nghiêng dù lệch hẳn về phía Nguyên Tư, còn bả vai của mình lại bị nắng phơi nóng hừng hực.

Mười phút sau về đến nhà.

Khu bọn họ ở điều kiện không tệ, mặc dù không phải là chung cư xa hoa sang chảnh gì, nhưng được xanh hóa, an ninh cũng tốt. Năm đó Chu Trần đưa Nguyên Tư rời khỏi cuộc sống 5 năm lính đặc chủng đến Sơn thành, việc đầu tiên làm chính là mua một căn nhà phù hợp để sinh hoạt — xung quanh phải có tàu điện ngầm, siêu thị thương mại, còn phải yên tĩnh, an toàn, quan trọng nhất là không cách bệnh viện quá xa.

Khu chung cư này thỏa mãn tất cả điều kiện trên, mà khi đó giá nhà không cao, hai người xuất ngũ liền góp tiền mua chung, để có một nơi nương thân an lạc trong thành phố.

Cửa mở ra, một con Samoyed liền vọt tới, thỏ hì hì xoay xung quanh hai người, cái đuôi trắng vẫy giống như kẹo bông gòn vậy.

Nguyên Tư ngồi xổm trên đất gãi gãi nó, Chu Trần đá dép xỏ ngón mang bên ngoài ra, đi chân trần vào bếp, vừa đặt đồ ăn xuống vừa nói: “Đừng giỡn với con trai nữa, mở mấy điều hòa đi.”

Tên của bé Samoyed này là “Con trai”, hơn hai tuổi rồi, mua lúc Nguyên Tư quyết định khai trương cửa hàng trái cây để phụ thêm chi phí gia đình.

Khi đó Chu Trần ngâm điều thuốc, huấn luyện cún con cả buổi rồi đột nhiên hỏi: “Muốn phụ thêm chi phí gia đình mà em còn mua chó? Thực phẩm cho nó ăn sau khi trưởng thành hơn mấy trăm nghìn một tháng, ăn còn nhiều hơn em.”

Nguyên Tư cười hì hì đứng lên, đoạt lại con trai nói: “Yên tâm, em bán trái cây chắc chắn kiếm được nhiều tiền hơn anh bán mì, thêm một miệng ăn cũng không thành vấn đề. Vả lại hai chúng ta cũng đã thành gia lập nghiệp rồi đúng không? Anh xem, chúng ta có nhà, cũng có xe — mặc dù chỉ là chiếc xe bánh mì Trường An. Bước tiếp theo là gì? Không phải là nuôi trẻ con sao? Xem nè, chúng ta có ‘con trai’ rồi, đáng yêu chưa?”

Chu Trần không thích thú cưng cho lắm, lúc còn ở đơn vị thường bị giống chó Đức cỡ lớn đuổi theo cắn, trong lòng có bóng ma, nhưng lại không bị được sở thích của Nguyên Tư, năn nỉ mấy câu lại thêm một cái chớp mắt liền khiến anh thỏa hiệp.

Không phải là nuôi con sao? Không có điều kiện tạo ra thì nuôi cún như con trai cũng được.

Nguyên Tư mở điều hòa, lại bị Chu Trần ra lệnh đi thay quần áo tắm rửa. Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước, bé Samoyed nằm sấp ở cửa một lúc đã thấy chán, liền chạy thẳng vào nhà bếp phá Chu Trần.

Chu Trần mới vừa lấy miếng thịt ba chỉ ra, chân đã bị con trai quần lấy. Một người một chó nhìn nhau 2 giây, Chu Trần quyết đoán nhẹ nhàng đẩy con trai ra, lẩm bẩm: “Không được phá, không thấy papa đang làm đồ ngon cho cha sao.”

Bé Samoyed ngửi được mùi thịt liền sổng chết không chịu đi, cứ đi tới đi lui theo sau Chu Trần, thỉnh thoảng “ngao” lên một tiếng, đáng về tham ăn hoàn toàn có thể xem là chân truyền từ Nguyên Tư.

Cậu nhóc ở cửa hàng đồ ngọt nói không sai, nấu món thiêu bạch là thử thách sự kiên nhẫn, khâu chế biến rườm rà, làm cực kỳ phức tạp, tuy là món ăn truyền thống của Sơn thành, nhưng hầu như không còn thanh niên trẻ tuổi nào biết làm. Chu Trần trước đây cũng không, nhưng Nguyên Tư thích ăn, ba năm trước anh học cách làm từ một sư phụ của quán cơm gần “Quán mì Tư Ca”, về nhà làm cho Nguyên Tư một đĩa lớn, Nguyên Tư phấn khích như mấy năm rồi không ăn được thịt.

Từ đó về sau, trong nhà cứ hai tháng là sẽ ăn thiêu bạch một lần — không được nhiều hơn, điểm chính của thiêu bạch chính là “béo mà không ngấy”, muốn không ngấy nhưng nguyên liệu nấu chính lại là thịt mỡ, ăn với dưa muối lại khá mặn, ăn nhiều không tốt cho sức khỏe.

Chu Trần bỏ thịt ba chỉ vào trong nước sôi, còn chưa kịp rửa tay, phía sau liền ập tới một luồng hơi thở nóng.

Nguyên Tư chỉ mặc quần cộc, nửa người trên vẫn còn chưa lau sạch nước, ôm lấy Chu Trần từ phía sau, mặt áp vào gáy đối phương, tay cũng không thành thật, sờ sờ mấy cái rồi luồn vào bên trong áo ba lỗ đen.

Chu Trần phí sức kéo cậu sang bên cạnh, nghiêng mặt nói: “Nè cảnh hoa, khi động dục nhớ chú ý tình hình, con trai đang nhìn em kìa.”

Nguyên Tư quay lại nhìn, quả nhiên liền đối mắt với bé Samoyed. Bé Samoyed cho rằng cha quay đầu lại là vì cho nó ăn thịt, lập tức tung người lên, nào ngờ cha còn vô tình hơn cả papa, đập nó một phát đẩy ra khỏi nhà bếp, còn nhẫn tâm đóng cửa lại.

Xử lý xong con trai ngoan, Nguyên Tư lại ôm eo Chu Trần, không biết có phải là do mới tắm xong hay không mà giọng của cậu có vài phần ướt át: “Hồi trưa không phải là anh nói đó sao? Tối nay có được ăn thiêu bạch hay không, thì phải xem biểu hiện của em.”

Lúc nói, mười ngón đã vươn ra thăm dò phần dưới, kéo lưng quần Chu Trần ra, cách một tầng vải cuối cùng xoa nắn vật nhỏ nhưng không nhỏ kia.

Chu Trần đánh lên mu bàn tay cậu: “Đừng phá, nghịch nữa thì 6 giờ vẫn chưa có cơm ăn.”

“Không có thì không có thôi.” Nguyên Tư hà hơi bên tai Chu Trần: “Buổi trưa anh kêu em phải biểu hiện tốt anh mới làm thiêu bạch cho em. Không phải em đang bắt đầu thể hiện sao? Người đàn ông của anh từ trước đến nay nói là làm, không hề áp dụng chế độ trả góp, không thể hiện tốt làm sao ăn được thiêu bạch anh làm?”

Chu Trần liếc mắt nhìn thịt ba chỉ đang sôi trong nước, bỗng nhiên xoay người, áp Nguyên Tư lên trên tường, bàn tay ướt siết cầm đối phương, ánh mắt dần tối lại: “Đây là do em nói, lát nữa trễ giờ cơm đừng có đổ tại anh.”

Nguyên Tư vòng tay ôm lấy cổ anh, đuôi mắt nhìn người trước mặt cong lên, cười rạng rỡ như hoa đào nở: “Anh Tư đây chưa bao giờ đổ thừa nha.”

3. Chương 3

Trời nắng nóng, bếp thì đang nổi lửa, khí lạnh từ máy điều hòa bị ngăn cách ở ngoài cửa bếp, tiếng nước sôi khi luộc thịt ba chỉ vang lên ừng ực, bên trong nhà bếp nóng như một cái lồng hấp.

Nguyên Tư chống hai tay ở bên cạnh bồn rửa tay, quần cộc mới vừa mặc không lâu lại bị cởi, không rơi hẳn xuống mà tòn teng ở trên đùi, cái mông căng mọng vĩnh cao, giữa bờ mông ngậm lấy vật của Chu Trần, vết đỏ ửng chông chéo đầy hai bên cánh mông — tất cả đều là do Chu Trần nhào nặn mà ra.

Nguyên Tư ngửa cổ lên, hầu kết trượt lên xuống, phát ra những tiếng rên rỉ trầm thấp.

Chu Trần một tay ôm eo cậu, một tay trêu đùa đầu vú bên trái, phần hông đưa đẩy không nhanh không chậm, động tác tuy không kịch liệt nhưng luôn chạm tới điểm G của cậu, giống như ra oai nghiền nát cậu một phen, không chút do dự rút ra, lại không nề hà thúc vào, cứ liên tục như vậy cho đến khi cơ thể cậu căng cứng lên, hai bên đầu vú vừa sưng lại vừa đỏ, giống như yêu hoa đào thường dẫn dụ người đến hút sinh khí.

Nếu chỉ nhìn mặt, có lẽ không có ai nghĩ rằng Nguyên Tư cũng có sáu múi cơ bụng xinh đẹp. Chu Trần khép hờ mắt, nghịch đầu vú cậu đã rồi lướt ngón tay xuống phía dưới, men theo từng số cơ, dạo chơi nơi bụng dưới và bên eo Nguyên Tư. Nguyên Tư sợ nhột, bị sờ mấy cái liền dí sát vào, phía sau cũng siết chặt lại khiến cho Chu Trần tê dại cả người.

“Làm gì đấy?” Chu Trần vỗ mông Nguyên Tư, liếm cắn vành tai đối phương nói: “Muốn làm là em, phá phách cũng là em. Đứng ngay ngắn, không cho lộn xộn.”

“Ngửa!” Cơ thể Nguyên Tư rất miễn cảm, vừa sợ nhột vừa sợ đau, bị tet mông một cái liền căng cứng người, hậu huyết càng kẹp chặt hơn.

Chu Trần bị siết đến mức máu nóng toàn thân sôi trào, hít sâu một tiếng, lại vỗ lên đùi Nguyên Tư, Trần nhỏ thừa cơ thúc tới chỗ sâu nhất, vừa ấn nghiền điểm G vừa khàn giọng hỏi: “Ngửa chỗ nào?”

Nguyên Tư bị thúc một cái như có điện giật xương sống làm run cả chân, gần như đứng không vững, mà tay Chu Trần vẫn còn sờ tới sờ lui, lúc thì vuốt vật nhỏ đang cương cứng của cậu, lúc thì chọc chọc điểm cậu ngứa.

Đằng trước thì ngửa, đằng sau thì thoải mái, thật mẹ nó sướng khoái.

Nguyên Tư không trả lời, cơ thể cong lên tạo ra độ cong sống lưng và xương vai hình con bướm xinh đẹp, hô hấp càng lúc càng nặng, tiếng rên rỉ cứ âm ỉ dứt quãng. Chu Trần lại không chịu buông tha cậu, đỡ hông cậu lên bắt cậu đứng ngay ngắn, vừa đóng cọc vào trong, vừa sờ bụng và bóp đùi của cậu — chỉ là nhất quyết không động vào “Tư nhỏ” đang vĩnh lệnh.

“Ngửa chỗ nào?” Chu Trần tiếp tục hỏi, hỏi xong liếm sạch mồ hôi cổ cậu, dùng sức thúc vào nơi nào đó vài cái, “Nói đi, ngửa chỗ nào?”

Nguyên Tư là người châm lửa nhưng quyền chủ động lại bị người đàn ông phía sau cướp hết. Cậu bị làm đến mức xương khớp mềm nhũn, chẳng những không phản kháng được mà còn sa vào trong đó, khát vọng càng nhiều.

Cậu cố gắng quay mặt lại, đuôi mắt ửng đỏ bao hàm cả tình dục và quyến luyến, đôi môi khê nhếch, lời còn chưa kịp nói đã bật ra tiếng rên rỉ.

Ánh mắt Chu Trần càng nguy hiểm hơn, đáy mắt sâu thẳm đến mức muốn đem cậu hút vào. Cậu thở ra một hơi, một câu “Phía sau ngửa, phía trước cũng ngửa” chưa kịp nói hết môi đã bị Chu Trần chặn lại.

Lúc hôn, Chu Trần thường hưng hăng hơn so với lúc làm tình. Lúc làm tình anh hay bận tâm đến sức chịu đựng của cậu, không phải lần nào cũng làm tới mức khiến cậu không xuống giường được. Nhưng hôn thì khác, lần nào cũng bá đạo ngang ngược, đầu lưỡi càn rỡ khuấy đảo trong cổ họng cậu, khi thì mút vào khi thì liếm láp, hôn đến mức khiến cậu choáng váng giây dụa xin tha mới chịu dừng lại.

Chỉ là tư thế hôm nay không thích hợp để phát huy, Chu Trần hôn một lúc liền buông tha cậu, khê cười nói: “Vậy cái này sẽ giải cho em.”

Nói xong anh liền uốn eo, Trần nhỏ bất ngờ tiến quân thần tốc, dưới sự chào đón của hậu huyết vùi sâu vào cơ thể cậu.

“Ừ...” Nguyên Tư bị thúc đến hoa mắt, rên rỉ nắm chặt mép bồn, đầu cúi thấp, bả vai không ngừng run rẩy.

Chu Trần ôm cậu càng chặt, không cho cậu có cơ hội giãy dụa chạy trốn, vừa đâm vừa áp sát vào tai cậu hỏi: “Giờ thì sao? Bây giờ còn ngứa không?”

Cậu làm gì còn sức mà nói chuyện, đầu gối trượt lên xuống liên tục, tầm mắt đúng lúc nhìn thấy vật đang dùng đưa xấu hổ của mình.

Đâm nắm tròn đã căng cứng, tuôn ra một lượng dịch trắng, tràn ra từ lỗ nhỏ theo từng đợt nhấp nhô, đâm mỹ nhuộm đâm lồi vào.

Cậu không thể không nghĩ, nếu như động tác họ Chu nhanh hơn một chút nữa, có khi nào dịch trắng sẽ bắn ra, giống như suối phun trào văng đầy đất?

Quá... Đâm loạn rồi.

Cùng với nơi truyền ra tiếng nước lép nhép và sự va chạm nóng hổi của cơ thể. Chu Trần dần tăng tốc độ, làm đến độ Nguyên Tư không nhận được mà vỡ òa rên rỉ, phải nắm lấy “Tư nhỏ” vậy đâm dịch khắp nơi, theo nhịp độ mà “chà đập”.

Vừa rồi trước lúc làm, anh định tuốt cho Nguyên Tư bắn ra trước, lấy dịch đó làm chất bôi trơn, nhưng Nguyên Tư lại gấp gáp mở ngăn tủ dưới bồn rửa tay, lấy một hộp gel bôi trơn ra.

Anh phì cười, kéo con mèo có thể ăn vụng bất cứ lúc nào lại ôm, hỏi: “Sao lại để đây?”

“Ở đâu cũng có.” Nguyên Tư ưỡn ngực ngẩng đầu, so với hiện tại bị làm đến mềm nhũn động lòng người như hai người khác nhau, “Nhà tắm phòng khách phòng ngủ thư phòng, còn có sân thượng và tủ giày, em đều để vào.”

Chu Trần ngưng vui đùa cắn cổ cậu, khen: “Lợi hại lợi hại.”

Nhưng bây giờ, cái tên lợi hại này chỉ còn biết rên rỉ.

Nồi nước luộc thịt ba chỉ không dậy nắp, hiện tại nước đã sôi thịt cũng chín được năm phần, Chu Trần nhìn thoáng qua, muốn đi tắt bếp, vậy mà mới vừa lùi lại phía sau, đã bị kẹp chặt một cái giết cả mình.

Nguyên Tư dù có mất sức thì mất, nhưng trong thời khắc quan trọng lại phản ứng nhanh đến lạ thường, nghiêng mặt sang hỏi: “Anh làm gì thế?”

Vì nóng, cũng bởi vì làm tình quá kịch liệt mà gương mặt Nguyên Tư đỏ bừng, trên trán toàn là mồ hôi, giống như mới vừa được vớt ra từ trong nước. Chu Trần thầm than “Xuất ngũ 5 năm rồi mà phản ứng vẫn nhanh như thế.” Ôm cậu nói: “Không làm gì, định tắt bếp. Chín quá thì không ngon.”

“Ah.” Nguyên Tư mềm nhũn như bị rút xương, xoay người vùi vào trong lòng Chu Trần, “Vậy anh phải ôm em đi.”

Chu Trần cười cười, từ trong cơ thể Nguyên Tư lui ra ngoài, không đợi đối phương kháng nghị đã nhắm thẳng chính diện đâm vào.

Nguyên Tư bị dọa hết hồn, điểm nhạy cảm bị đâm đột ngột khiến cả người cậu mềm nhũn, rên hai tiếng, gục lên vai Chu Trần bất động.

Chu Trần ôm cậu bước hai bước, một tay tắt lửa, một tay đặt cậu lên kệ bếp, lần này là tư thế chính diện, bắt đầu một vòng thảo phạt mới.

Không còn tiếng nước sôi ùng ục, cả nhà bếp chỉ còn lại tiếng nước lép nhép và tiếng rên rỉ không kiềm chế được. Chu Trần cúi người xuống, bao trọn Nguyên Tư dưới thân mình, động tác dưới hông thì vẫn không ngừng, miệng thì chặn môi Nguyên Tư.

Lúc Nguyên Tư bắn ra hai vai dựa vào kệ bếp, eo thì được nhấc lên cao, phía sau co thắt, siết chặt khiến cho Chu Trần suýt chút nữa tước vũ khí đầu hàng theo.

Nhưng may là thể lực và sức chịu đựng của Chu Trần tốt hơn cậu, tay cầm vật nhỏ của cậu tiếp tục vuốt ve, trước khi phía dưới đạt tới cao trào, dưới sự gào la của cậu đâm vào mấy chục lần, đem toàn bộ lời ái dục trút vào trong cơ thể cậu.

Thấy nhà bếp đã yên tĩnh, bé Samoyed bị bỏ rơi lắc cái mõng tròn vo bắt đầu xô cửa, Chu Trần một tay ôm Nguyên Tư, một tay mở cửa đi ra ngoài, đem người yêu xui lơ đặt vào trong bồn tắm, mở vòi sen ra, đợi nước ấm lên mới nhẹ nhàng xối lên người Nguyên Tư.

Nguyên Tư từ trong dư âm tỉnh lại, nhào người lên thành bồn tắm xua tay: “Em tự tắm, giờ đã mấy giờ rồi? Uầy anh cứ kệ em đi, đi nấu cơm nhanh lên, lằng nhằng nữa 6 giờ cũng không ăn được!”

Chu Trần cười, cái tên ăn vạ này đúng là chuyện gì cũng làm được, muốn làm tình, cũng không muốn lỡ giờ ăn, trước đó còn nói “Anh Tư đây chưa bao giờ đổ thừa”, bây giờ không phải đã thể hiện rồi sao?

Chu Trần lười vạch mặt cậu — chủ yếu là vạch mặt người ta cũng không thừa nhận. Ở cùng nhau mười năm, tất cả khuyết điểm lớn nhỏ của Nguyên Tư anh đều biết, nhưng vẫn nuông chiều.

Biết làm sao đây? Người là của mình, không cưỡng chiều, lẽ nào làm khổ nhau?

Cởi quần áo đầy mồ hôi tắm nhanh trong một phút, Chu Trần để trần thông thả bước vào phòng ngủ, thay đồ mặc ở nhà xong thì đứng bên ngoài phòng tắm dặn dò: “Tắm xong gọi anh.”

“Gọi anh làm gì?” Nguyên Tư lười biếng, “Mau làm thiêu bạch đi, 6 giờ không được ăn em sẽ phá anh!”

Chu Trần nhìn mặt sần đầy nước, nói: “Nói nhiều quá, không gọi lát nữa anh đánh em.”

Nhà bếp ngập tràn mùi vị tình dục, Chu Trần phải dọn dẹp một phen mới bắt đầu thái thịt ba chỉ. Cá mè hoa đã bào vẩy, hiện tại đang được ướp muối, trong thao nước thì ngâm nghêu để loại bỏ cát — mặc dù ngoài miệng nói “Lòng tham không đáy” nhưng Chu Trần vẫn mua nghêu, canh đậu hủ nấu cách thủy thì đã lên nồi. Nhưng dù là cá mè hoa cay, hay là món nghêu hay là canh đậu hủ, đều phải chờ món thiêu bạch được nhắc lên nồi chưng, rồi mới có thể làm tiếp được.

Nguyên Tư ngâm nước tắm xong toàn thân sáng khoái, đứng lên thì phát hiện không có quần, nhưng ở nhà dù có trần truồng cũng không sao, cũng không để ý câu “Tắm xong gọi anh” của Chu Trần, hai chân dài đạp lên nền gạch men bước ra.

Chu Trần mới vừa thái xong thịt ba chỉ, đang định thoa nước sốt, chợt nghe tiếng động truyền ra từ phòng tắm, lập tức chạy tới, đúng lúc thấy Nguyên Tư bước khỏi bồn tắm.

Nguyên Tư che trym: “Trời khô vật hanh, lại thêm một lần?”

Chu Trần mở vòi nước rửa tay, bước lên hai bước dùng một tay bế cậu lên.

“Úi, muốn làm nữa thật hả?” Nguyên Tư không chịu: “Thiêu bạch của em đâu?”

“Mấy tuổi rồi, đang hoàng một chút có được không hả?” Chu Trần ôm cậu đi về phòng ngủ, ném cậu lên giường rồi vút quần lót lên cơ thể trần truồng của cậu, lấy khăn lau khô chân cậu mới trở lại nhà bếp.

Nguyên Tư mặc quần lót xong lẩn lộn trên giường, nhỏ giọng nói: “Bị trượt chân có một lần thôi mà, đâu phải cứ trượt hoài đâu? Hừ!”

Chẳng qua có đôi khi oán trách lại là một kiểu đánh người — giống như Nguyên Tư vậy.

Cậu khoanh chân ngồi lau khô tóc, nghe tiếng va chạm nồi niêu truyền ra từ nhà bếp, ôm chăn điều hòa [1] chìm vào giấc ngủ, thậm chí: Anh Tư cho bế đó, anh muốn bế sao thì bế.

[1] Chăn điều hòa nàng kiều có thể sạc điện sưởi ấm hoặc làm mát.

Đang làm thì bị phá nên thời gian ăn cơm quy định bị đẩy từ 6 giờ xuống 7 giờ. Thiêu bạch cần phải chưng 1 tiếng, Chu Trần nhanh chóng xào nghêu, nấu canh đậu hủ rồi cuối cùng là cá mè hoa cay, xong xuôi thì thiêu bạch cũng đã gần hoàn thành.

Phòng ngủ rất yên lặng, Nguyên Tư vẫn chưa tỉnh, Chu Trần lần lượt bưng thức ăn lên bàn, dùng 10 phút lọc hết xương cá mè hoa — tuyệt chiêu này luyện được lúc còn là bộ đội đặc chủng, hôm nay dù đã cởi quân trang nhưng vẫn có thể phát huy tác dụng.

Cuối cùng, thiêu bạch đã chưng xong, anh lấy đĩa ra xem, màu sắc đậm đà hương vị thì nức mũi.

Chu Trần dọn chén đĩa xong mới đi vào phòng ngủ, hôn lên trán Nguyên Tư một cái, lại vỗ nhẹ lên mặt cậu, nói: “Bảo bối, dậy ăn cơm.”

4. Chương 4

Mi mắt Nguyên Tư giật giật nhưng vẫn không mở ra. Chu Trần biết cậu đã tỉnh, đang muốn ngồi thẳng người lên kéo cậu dậy thì cổ chợt bị ôm lấy. Sức của Nguyên Tư khá mạnh, tay này vừa ôm cổ xong, tay kia liền chống lưng ngồi dậy hôn cái ‘chóc’ lên môi anh.

Nếu so với nụ hôn lúc nãy thì nụ hôn này không hề có sắc dục. Chu Trần để Nguyên Tư hôn tùy ý, một tay ôm eo đối phương, đầu lưỡi nhẹ nhàng cuộn lại phối hợp. Cổ họng Nguyên Tư phát ra tiếng rên thật nhỏ, cậu chậm rãi mở mắt ra, ôm mặt Chu Trần hun thêm một cái nữa mới duỗi chân tay ra, ngáp nói: “Em ngủ được mùi thơm.”

“Ngủ thấy rồi mà vẫn không chịu dậy?” Chu Trần cười đá dế tới, là một đôi dế màu xanh hình Doraemon, còn đôi anh mang là đôi màu hồng của mèo Kitty.

Cách đây không lâu siêu thị gần nhà có một đợt khuyến mãi, hóa đơn đồ dùng sinh hoạt đủ 300 tệ sẽ tặng dế đôi tình nhân. Nguyên Tư mua gần 400 tệ đầu gối đầu gối sữa tắm khăn tay, tưởng là có thể đổi được dế cao cấp, ai ngờ lại là dế trong nhà Doraemon với Kitty.

Nguyên Tư đem đôi dế về nhà, mình thì mang đôi Doraemon, đôi Kitty thì ném cho Chu Trần. Chu Trần cũng cạn lời, hỏi: “Tại sao của anh lại là màu hồng?”

Mặt Nguyên Tư hết sức vô tội: “Đừng hỏi em, em còn không biết Doraemon và Hello kitty thành couple từ khi nào luôn.”

Chu Trần mang thử thấy rất vừa chân, nhưng lông chân và nơ bướm màu hồng của mèo Kitty trộn lại thật sự rất phá phong cảnh. Nguyên Tư cười cả một đêm, còn cầm điện thoại chụp mười mấy tấm hình.

“Dậy rồi nè.” Nguyên Tư lách tới mép giường, đang khom lưng tìm dế, Chu Trần thấy có một chiếc bị đá xa bèn nhặt lên mang vào cho cậu, sau đó vỗ một cái lên mắt cá chân: “Tối nay ăn mấy chén cơm?”

“Ít nhất là ba chén.” Nguyên Tư mang dế chạy tới phòng khách, bé Samoyed cũng chạy tung tăng theo, khiến đám lông chó trên người bay phấp phới.

Lúc ăn cơm đã là 7 giờ, Chu Trần múc ra một chén canh để nguội dần, Nguyên Tư một tay cầm chén cơm một tay cầm đũa không ngừng gấp thức ăn, cơm cũng lùa vào miệng không ngừng. Mới ăn 5 phút thôi mà trên xương quai xanh đã đỏ đầy mồ hôi. Miệng dù bận ăn cũng phải liên tục khen, lúc thì nói “Thieu bạch hôm nay ăn ngon quá, mềm chết em rồi”, lúc lại nói “Cá mè hoa sao lại ngon dữ vậy nè”, một lát sau lại la lên “Nghêu thì càng khỏi phải nói, suýt chút nữa em đem vỏ nhai luôn rồi”.

Kỳ thật Nguyên Tư khen tới khen lui chỉ có mấy câu, “Ngon lắm”, “Ngon muốn chết”, “Sao có thể ngon như vậy”, nhưng mà Chu Trần rất hưởng thụ. Nhất là Nguyên Tư không chỉ khen ngoài miệng, mà ăn còn rất mãnh liệt rất nhiệt tình, ngay cả canh đậu hũ bình thường nhất cũng được cậu thể hiện thần thái như món sơn hào hải vị.

Cậu chủ cửa hàng đồ ngọt thường hay nói đùa, nói hai người còn bán trái cây bán mì làm gì, kêu anh Tư lên mạng livestream ăn uống, tiền thưởng mỗi ngày đủ để hai người thông dong tự tại.

Chu Trần không hiểu livestream là cái gì, Nguyên Tư cũng không hiểu tại sao ăn cho người khác xem lại có thể kiếm tiền. Hai người vẫn người bán mì người bán trái cây như trước, cuộc sống gia đình tạm ổn, dù có vất vả nhưng cũng ngọt ngào không kém gì.

Ăn xong ba chén cơm, Nguyên Tư uống cạn canh đậu hũ Chu Trần múc cho, đang định vào bếp xới thêm chén nữa thì bị Chu Trần ôm eo lại.

“Sao vậy?” Nguyên Tư há miệng đầy dầu, “Hết cơm?”

“Đủ rồi.” Chu Trần vỗ vỗ cái bụng của cậu: “Ăn nữa sẽ khó chịu.”

“Không đâu!” Nguyên Tư liếm liếm khoe môi, hầu kết khẽ chuyển động: “Em có chừng mực.”

“Có cái rắm, không cho ăn nữa.” Chu Trần chỉ vào vị trí đối diện: “Về chỗ ngồi, cơm với thức ăn còn lại tất cả thuộc về anh.”

Trên bàn không còn thừa lại bao nhiêu đồ ăn, nồi cơm điện vét hết cũng chỉ đủ nửa chén. Nguyên Tư trở mắt nhìn Chu Trần cầm nửa chén cơm ăn ngon lành, cá mè hoa cay đương nhiên sẽ không tha, rồi tới mấy con nghêu, sau đó xử luôn hai miếng thiêu bạch cuối cùng. Cậu khó chịu hừ một tiếng, đứng dậy cầm lấy thức ăn dinh dưỡng cho cún đặt ở góc tường la to: “Con trai, ăn cơm!”

Lúc Chu Trần ăn xong thì bé Samoyed cũng kết thúc bữa ăn, vô cùng tự giác ngậm dây xích tới, hưng phấn ngoắc ngoắc cái đuôi.

Chu Trần khom lưng đeo dây xích cho Samoyed, hắt cằm với Nguyên Tư nói: “Anh dắt nó đi dạo.”

“Nhớ vứt rác luôn nha.” Nguyên Tư dọn dẹp đem chén đĩa vào nhà bếp, nói: “Đúng rồi, kem ‘Sữa bò’ hết rồi, anh mua một thùng về đi.”

“Hết rồi? Không phải mới mua tuần trước sao?” Chu Trần đứng ở cửa, bé Samoyed sột ruột sữa mấy tiếng.

“Nóng mà.” Nguyên Tư mở vòi nước rửa chén, lớn giọng nói vọng ra: “Một cây nhỏ lắm, hai cây lại không đủ, em ăn tới mấy cây.”

“Một ngày hai cây, không cho phép vượt quá số lượng.” Chu Trần nói: “Lần sau nếu để anh phát hiện em ăn hơn ba cây thì từ nay về sau đừng hòng ăn nữa.”

Nguyên Tư ló nửa người ra khỏi nhà bếp, gơ ngón giữa nói: “Đi đi đi, thấy anh là phiền.”

Chu Trần cười cười, trước khi đóng cửa nói: “Em đúng là hai mặt.”

“Sữa bò” là một cây kem vị sữa tươi rất nhỏ, một đồng một cây, một thùng 40 cây có bán trong cửa hàng tiện lợi của chung cư. Chu Trần dắt bé Samoyed đi dạo nửa tiếng, trước khi về ghé mua một thùng, thấy trong cửa hàng có bột mì nên tiên thể mua luôn một túi.

Chủ cửa hàng là một bác trai hơn 50 tuổi, cười hỏi: “Lại tự cán bột sao?”

Chu Trần lấy điện thoại ra quét mã: “Vâng ạ.”

“Thời nay hiếm thấy người trẻ tuổi nào lại tự cán bột.” Bác trai lại hỏi: “Ăn hoành thánh hay là sủi cảo?”

“Hoành thánh.” Chu Trần nói: “Hoành thánh nhỏ, da cũng mỏng, buổi sáng ăn một chén dễ tiêu hóa hơn sủi cảo.”

“Ồ, cậu tự nấu bữa sáng?” Bác trai giật mình, “Buổi sáng ăn hoành thánh?”

Chu Trần trả tiền xong, ôm thùng kem và bột mì chuẩn bị đi, “Buổi sáng ăn hoành thánh rất kỳ lạ sao!”

“Không, chỉ là tự làm thì rất hiếm thấy.” Bác trai thở dài nói: “Con bác chỉ nhỏ hơn cháu có mấy tuổi nhưng ngày nào cũng ngủ nướng, dậy rồi là chạy mất dạng, đừng nói là làm hoành thánh, bác nấu xong nó còn lười ăn!”

Chu Trần không nói gì nữa, cười cảm ơn rồi dắt Samoyed đi về.

Nguyên Tư rửa chén xong, cũng lau dọn nhà bếp sạch sẽ, bây giờ đã đeo kính ngồi trong thư phòng đọc sách. Mắt kính độ không cao, trái phải cũng chưa tới 2 độ. Ba năm trước bắt đầu đeo, tuy không đeo thường xuyên nhưng độ không hề tăng lên.

Lính đặc chủng xuất ngũ lại bị cận, chuyện này mà để cho đồng đội cũ biết chắc chắn sẽ trách cậu mê game không làm việc đảng hoàng. Lúc còn đi bộ đội thị lực cậu rất tốt, mục tiêu dù xa hay nhỏ, chỉ cần trong tầm bắn tia cậu đều có thể nhắm trúng mục tiêu.

Mắt tốt như vậy, vậy mà mới xuất ngũ hai năm đã đeo kính, nguyên nhân không phải vì mê game, mà là mê đọc sách.

Thư phòng khá nhỏ, một bên là cửa sổ sát đất, kế bên là kệ sách hai mặt để đủ các thể loại sách, có tiểu thuyết trinh thám nước ngoài, có khoa học viễn tưởng, cũng có tác phẩm kinh điển nổi tiếng, trên bàn còn có vô số tài liệu giảng dạy Đại Học và quyển giải đề tiếng Anh cấp 6, ngay cả giáo trình giảng dạy lập trình cũng có, rồi tâm lý học, nhập môn chứng khoán, thiết kế cấp tốc không thiếu môn nào.

Nhìn đồng sách này chắc chắn không ai biết rốt cuộc Nguyên Tư đang xem cái gì, học cái gì.

Mà quả thật Nguyên Tư không học cố định một chuyên ngành, mỗi ngày bán trái cây đã rất mệt, làm sao còn có sức để chuyên tâm học hành. Nhóm thành phần tri thức đi làm mệt như chó, tan tâm về nhà thì chơi game đọc truyện giải trí, cậu cũng vậy, trước khi ngủ sẽ thuận tay bóc một quyển sách xem, nên là xem giáo trình Đại học hay là tiểu thuyết trinh thám kỳ thật không có gì khác nhau.

Xem tiểu thuyết trinh thám thì sẽ suy luận xem ai là nghi phạm, xem giáo trình toán cao cấp thì tìm giấy bút tính toán, tóm lại chỉ cần cầm quyển sách lên là phải động não.

Vả lại cậu vốn đã thông minh, thành tích trước khi nhập ngũ không tệ, bây giờ tự học giáo trình Đại học cũng không tốn sức mấy, mà còn thấy có phần hứng thú.

Hôm nay Nguyên Tư học toán cao cấp, mua được ở tiệm sách cũ trong làng Đại học lúc đi cùng Chu Trần, 5 đồng một quyển, còn rẻ hơn một chai nước tăng lực, tuy có hơi cũ nhưng ghi chú chi tiết, chữ viết cũng rất ngay ngắn, xem ra chủ cũ là một nữ sinh thành tích tốt.

Chu Trần dắt con trai về nhà, thấy đèn thư phòng sáng, lập tức bước chậm lại. Con trai đang hào hứng, muốn xông vào thư phòng tìm cha rửa chân cho thì đuôi đột nhiên bị Chu Trần túm lại.

Chu Trần vòng tay ôm lấy con trai, nhỏ giọng nói: “Cha con đang học bài, đừng phá.”

Nguyên Tư đương nhiên biết chủ nhà đã trở về, còn biết người ta đang rửa chân cho con trai, nhìn ra ngoài cửa xem, khỏe môi cong lên nhưng không nói gì.

Chu Trần tắm rửa cho con trai từ trên xuống dưới xong, lúc này mới vào nhà bếp cán bột. Nguyên Tư mỗi ngày đều “Order món”, buổi sáng chán ăn mì trứng sẽ đòi đổi sang ăn cháo bát bảo, hoành thánh thì da phải mỏng. Buổi chiều lúc Chu Trần đi chợ có mua thịt heo, đã xay nhuyễn rồi nhưng lại quên mua bột mì, cũng may cửa hàng tiện lợi trong chung cư có bán.

Nguyên Tư tuy háu ăn nhưng có lúc cũng kén chọn, không thích ăn vỏ da hoành thánh đã làm sẵn bán ở ngoài, không phải chê quá dày thì chê không mềm, ăn hoành thánh nhất định phải ăn vỏ da Chu Trần tự cán, trong một chén hoành thánh nếu có một cái không phải do anh làm mà mua từ bên ngoài là cậu phát hiện ngay, tinh đến mức Chu Trần không cách nào qua mặt được.

Mùa hè ở Sơn Thành ngày dài, gần 9 giờ trời mới hoàn toàn sập tối, đèn trong nhà bếp và thư phòng chưa đến 100 mét vuông sáng trưng, phòng ngủ thì đen như mực, phòng khách mở đèn ngủ nhỏ, bé Samoyed ăn no chơi đủ xong giờ đang nằm ngủ bên cạnh đèn, Chu Trần đã cán xong da bánh bắt đầu gói hoành thánh, động tác cực kỳ nhanh lại không phát ra tiếng động nào.

10 giờ, cuối cùng cũng gói xong vỏ bánh và nhân, anh thở phào nhẹ nhõm đem hoành thánh bỏ vào ngăn đá, lau sạch bếp rồi nhà tắm xối một cái. Xong xuôi thì đem sữa nóng vào thư phòng.

Nguyên Tư đang giải đề hết sức chăm chú, trên giấy nháp chỉ chút nét mực, Chu Trần nhìn không hiểu, đóng sách lại nói, “10 giờ rồi.”

Đây là giờ đi ngủ quy định của bọn họ, dù ngày mai không mở cửa bán cũng phải ngủ đúng giờ.

Nguyên Tư ngẩng đầu, kinh ngạc nói: “Nhanh vậy? Đã 10 giờ rồi?”

Chu Trần đưa sữa tới, ở trên mặt cậu nhéo một cái: “Giải đề chưa xong hả?”

Nguyên Tư uống hai hớp, đột nhiên nói: “Ày, tại hôm nay ăn trễ đó.”

“Đó là tại vì em nửa đường quấy rối.”

“Đúng là kẻ xấu luôn cáo trạng trước, em còn chưa chê tốc độ nấu ăn của anh chậm đó.”

Chu Trần cười nhéo cằm Nguyên Tư: “Là ai chưa thỏa mãn dục vọng, làm anh trễ giờ nấu ăn?”

“Ai?” Nguyên Tư chớp mắt: “Ai chưa thỏa mãn dục vọng dám quần lấy anh?”

Chu Trần vỗ vỗ đầu cậu: “Nhanh uống đi, sáng mai ăn hoành thánh.”

Mắt Nguyên Tư sáng lên, lập tức uống sữa hết trong một hơi rồi rút hai quyển sổ từ trên kệ ra, “Chờ chút, em viết hai câu rồi đi ngủ.”

Chu Trần đi rửa ly, trở về thấy Nguyên Tư đóng một quyển sổ lại, còn ở quyển khác thì ghi: “Chu Trần mua Coca, cho mình cầm nhưng không cho mình uống, thật bực mình!”

Lúc khép quyển sổ lại, trên bìa có dòng chữ: Sổ ghi thù.

Chu Trần hôn lên tóc Nguyên Tư, “Cái này mà cũng ghi, thật hẹp hòi.”

Nguyên Tư cầm hai quyển sổ để lại lên kệ, nhón chân lên nhảy lên lưng Chu Trần, cắn vành tai đối phương nói: “Đương nhiên phải ghi, lỡ sau này em lại quên hết, anh đừng hồng qua mặt em.”

5. Chương 5

“Quên nữa thì anh sẽ bán em cho bọn buôn người, đổi thức ăn cho con trai.” Chu Trần nắm tay Nguyên Tư, kéo một đường từ thư phòng về phòng ngủ. Nguyên Tư cúi đầu cười, đập lên gót chân anh một cái: “Đàn ông 30 tuổi bán được bao nhiêu chứ?”

“Em thì khác.” Chu Trần quay đầu lại: “Nếu bán thật, nhất định sẽ được giá cao.”

“Hả? Tại sao?”

“Bởi vì em đẹp.” Chu Trần kéo Nguyên Tư vào lòng: “Buổi chiều có ai đó nói đàn ông 30 tuổi là một cảnh hoa mà?”

“Dừng! Dừng có dính người!” Nguyên Tư cười tránh né, ôm hai tay giả vờ run rẩy: “Ở nhà mà còn nắm tay, em nổi cả da gà rồi nè.”

Chu Trần chỉnh điều hòa ở mức 26 độ, lúc giữ chăn điều hòa thì Nguyên Tư chạy ra ngoài vệ sinh rửa mặt súc miệng. Chu Trần nằm trước, mấy phút sau thấy Nguyên Tư quỳ gối ở mép giường cởi đồ ngủ, lúc chui vào trong chăn điều hòa thì toàn thân chỉ còn cái quần lót màu đen.

Hai người dựa sát vào nhau, một cánh tay của Chu Trần còn vòng ra sau lưng Nguyên Tư. Nguyên Tư chui vào trong lòng cọ cọ, cái chân dài nhấc lên đặt ở trên đùi Chu Trần.

Đã là 10 giờ 15 phút, Chu Trần rướn người tắt đèn ngủ, trong bóng đêm hôn Nguyên Tư một cái, thấp giọng nói: “Mơ đẹp.”

Nguyên Tư ít khi mơ, phần lớn chất lượng giấc ngủ không tệ, nhưng thỉnh thoảng sẽ gặp ác mộng, trong mơ khắp nơi toàn là máu, ngoài tiếng nổ đinh tai nhức óc còn có các đồng đội vừa cười nói với nhau cách đây không lâu, nay đã bị bom nổ chỉ còn lại cánh tay máu dầm dề. Từ trong ác mộng tỉnh lại, cậu thấy mình nằm trên giường bệnh mặc quần áo bệnh nhân sạch sẽ, dường như không bị thương gì, nhưng người lui tới trước mặt cậu đều không có mắt mũi miệng, cậu vô cùng kinh hoàng, nhảy xuống giường muốn tìm chiến hữu của mình, nhưng mà chạy khắp cả bệnh viện đều không tìm được một người có gương mặt.

Nỗi sợ hãi vây quanh, đầu thì đau như búa bổ, hai tay cậu hung hăng giật tóc, lúc này cậu mới phát hiện trên đầu có quần một tảng băng vải.

Cậu quỳ trên mặt đất điên cuồng tháo băng vải ra, nhưng dù có tháo thế nào, dù trên đất băng vải đã gần phủ đầu người cậu, thì trên đầu vẫn còn có rất rất nhiều băng vải dài đến vô tận.

Những người không có gương mặt vây xung quanh cậu, giọng nói từ trên lớp da bằng phẳng đó truyền ra, là đang gọi tên của cậu — “Nguyên Tư”, “Anh Tư”, “Tiểu tư”, “Lão Nguyên”. Cậu mờ mịt nhìn những người đó, không biết vì sao bọn họ lại biết cậu, còn cậu thì hình dáng bọn họ như thế nào cũng không biết.

Đau đầu như muốn nổ tung, có một người không có mặt chạy về phía cậu, giơ tay muốn ôm lấy cậu, cậu liều mạng giãy dụa nhưng không hiểu tại sao càng giãy dụa thì máu trên đầu càng thấm ướt vải băng, cảm giác choáng váng mãnh liệt ập tới. Hai mắt cậu tối sầm ngất xỉu, trong lúc hôn mê bất tỉnh cậu vẫn cảm giác đang được người đó ôm chặt trong lòng.

Ác mộng nói ác mộng, mãi cho đến khi thực sự tỉnh lại cậu mới biết hóa ra tất cả đều là mơ.

Mà ác mộng đáng sợ không phải là do cảnh trong mơ khủng bố đến mức nào, mà là lúc tỉnh lại xung quanh một mảnh đen kịt, bên cạnh lại không có hơi ấm của bất cứ ai.

Nguyên Tư không sợ ác mộng, mấy năm nay cậu yên giấc trong lòng Chu Trần, thường tỉnh lại bên cạnh anh, lần lượt dán tay chân lên người anh. Giấc mơ dù có hung hiểm, cũng không dịch lại hơi thở bình ổn của người yêu gần trong gang tấc.

Nếu khi tỉnh lại Chu Trần không ở bên cạnh cậu cũng không phải sợ, bởi vì trong nhà bếp có mùi thơm của bữa sáng, nhà vệ sinh có bàn chải được trét kem sẵn, con trai thì đang ở phòng khách đuổi theo trái bóng, nếu cậu nằm nướng thêm nửa phút chắc chắn Chu Trần sẽ đứng ở cửa gọi: “Heo lười, dậy thôi.”

Nguyên Tư lắc đầu, đem ác mộng vứt ra sau đầu, đang muốn ngồi dậy chợt nghe trong nhà bếp truyền đến một tiếng “Keng”.

Buổi sáng Chu Trần thường rất cẩn thận, lúc khuấy sữa đậu nành còn có thể nhẹ tay nhẹ chân đóng cửa phòng ngủ và cửa bếp, hôm nay lại không để ý làm rớt muối vớt hoành thánh, khua ra một tiếng đinh tai nhức óc.

Thật ra âm thanh cái muối rớt xuống đất cũng không lớn lắm, nhưng lúc này vẫn chưa tới 5 giờ, còn rất lâu mới sáng, toàn bộ chung cư thì yên ắng nên lúc này tiếng vang mới to như vậy.

Nguyên Tư mặc quần ngủ đi tới nhà bếp, lúc này còn mệt rũ rời mà vừa thấy nồi súp hoành thánh liền lập tức hít sâu một hơi, liếm môi nói: “Thơm đến mức tỉnh ngủ luôn.”

“Đi rửa mặt.” Chu Trần nhặt cái muối lên, ngón cái tay trái lau khóe mắt Nguyên Tư, cười nói: “Nhìn nè, ghèn mắt.”

Nguyên Tư chớp mắt hai cái, “Anh dứt cho em một cái trước đi, đói nguyên đêm rồi.”

“Cái gì mà đói nguyên đêm?” Chu Trần nắm vai xoay người cậu lại, giơ đầu gối lên đá mông cậu một cái: “Còn muốn ăn đêm hả? Nhanh rửa mặt đi, buổi sáng thời gian gấp rút.”

“Aiz!” Nguyên Tư thở dài: “Nếu tối qua được ăn thêm thì tốt rồi, hôm qua nếu ăn no em sẽ không mơ phải giấc mơ đó.”

Ngón tay Chu Trần dừng lại, xoay Nguyên Tư về, hơi nhíu mày nói: “Lại thấy ác mộng?”

“À...” Nguyên Tư lập tức nói: “Không sao không sao, đã lâu rồi không mơ thấy, giống như có chút...nhớ?”

“Nhớ cái rắm!” Chu Trần ôm mặt cậu, sờ trán cậu thấy âm ẩm, hỏi: “Có khó chịu chỗ nào không? Đau đầu không?”

“Không có!” Nguyên Tư cười hì hì nói: “Anh đừng căng thẳng vậy, nếu không sau này em không dám nói cho anh biết là em nằm mơ nữa. Không sao thật mà, anh xem em không phải rất lành lặn sao?”

Chu Trần không nói nữa, khẽ thở dài.

Nguyên Tư nhếch môi, suy nghĩ một lúc lại nói: “À, vừa rồi em nói sai.”

“Hả?”

“Không phải anh hỏi em khó chịu chỗ nào sao? Dạ dày khó chịu, cứ kêu rột rột, phải lập tức ăn một cái hoành thánh mới hết.”

Chu Trần cười: “Rửa mặt xong rồi ăn.”

“Ăn xong rồi rửa!” Nguyên Tư nói xong liền gấp một cái. Sợ cậu bị phỏng nên Chu Trần lập tức đoạt lại, đưa lên thổi thổi vài cái rồi mới đưa tới bên miệng cậu: “Ăn cái này xong phải đi rửa mặt, ngoan.”

Một phút sau, Nguyên Tư vừa súc miệng vừa ngâm nga hát, lần thứ hai đi vào nhà bếp hoành thánh đã không còn phỏng miệng như lúc nãy.

Papa và cha mỗi ngày đều dậy sớm nên con trai cũng tập được thói quen đó, thú cưng nhà khác 5 giờ rưỡi vẫn còn đang khò khò ngủ say, mà Samoyed nhà họ Chu thì đã càn quét khắp nơi.

Mỗi sáng sớm Nguyên Tư phải đến chợ đầu mối lấy hàng, trễ nhất cũng không được quá 6 giờ, tiệm mì của Chu Trần cũng phải bày sạp vào buổi sáng. Mấy năm nay hai người ngủ sớm dậy sớm, Chu Trần mỗi ngày đúng 4 giờ 40 thức dậy làm bữa sáng. Trước đây lúc Nguyên Tư còn chưa bán trái cây, Chu Trần không cho cậu dậy quá sớm, làm xong bữa sáng dùng màng bọc thực phẩm lại, đến 8 giờ gọi điện thoại kêu cậu dậy. Giờ có cửa hàng “Trái cây tươi Trần Trần”, Nguyên Tư không thể ngủ thẳng giấc nữa, đúng 5 giờ phải dậy ăn sáng cùng Chu Trần, sau đó lái chiếc xe bánh mì Trường An đến chợ đầu mối nhập hàng.

Hừng đông trong chợ đã bắt đầu bốc hàng, sáng sớm tiếng người huyên náo và dòng người đông như kiến. Lui tới đều là người dùng mồ hôi và sức lao động kiếm sống, ai nấy cũng to tiếng đẩy đẩy chen chen, một lời không hợp là cãi vã. Ban đầu Chu Trần không cho Nguyên Tư đi vào lấy hàng, một mình ôm hết việc nặng nhọc, nhốt Nguyên Tư ở trong xe hưởng quạt gió mát.

Bị nhốt mấy lần Nguyên Tư không chịu được nữa, không phải muốn đi theo anh, mà lý do là Chu Trần trả giá không lợi hại bằng cậu, rất có khả năng bị chạt chém.

Chu Trần trầm mặt nói: “Có bấy nhiêu đâu?”

“Bao nhiêu cũng là tiền.” Nguyên Tư nói: “Người thường chúng ta có thể tiết kiệm được thì cứ tiết kiệm, con trai em sau này lớn lên ăn còn nhiều hơn em, câu này là anh nói.”

Chu Trần nói không lại cậu, dần dần để cậu đi theo, chỉ là trong lúc chen đẩy trong chợ luôn dùng cơ thể che chắn cho cậu, tay cũng ôm chặt người trong lòng, không thềm để ý đến ánh mắt ai.

Vào giữa hè, mùi trong chợ đầu mối không dễ ngửi. Nguyên Tư và Chu Trần cùng nhau đặt trái cây kèm rau củ nấu mì lên xe đẩy, đi ngược dòng người đẩy tới xe bánh mì, người đẩy mồ hôi sau khi sống sót.

Nguyên Tư da mặt mỏng, một khi nóng lên mặt đỏ nhìn thấy rất rõ. Chu Trần lấy chai nước suối ở trong xe đưa cho cậu, cậu ngửa đầu uống hơn nửa chai rồi tự nhiên đưa cho anh. Chu Trần nhận lấy uống một hơi cạn sạch.

Lúc rời khỏi chợ đầu mối trời đã sáng trưng, nhưng may sao vẫn chưa đến giờ cao điểm giao thông.

Nguyên Tư ngồi ghé cạnh tài xế dùng khăn ướt lau tay, than phiền cười nói: “Trời ạ, vừa rồi bị đóng chuối quệt phải, thúì ừm!”

Chu Trần cười: “Đã nói em đừng đi rồi, giờ là do em, trách ai hử? Thành thật ngồi trong xe phải tốt hơn không, mà anh mới là mồ hôi thúì nè.”

“Anh như vậy không gọi là mồ hôi thúì.” Nguyên Tư vươn tay: “Nè, ngửi xem, đây mới gọi là mồ hôi thúì.”

Chu Trần hất cánh tay cậu ra, “Vậy chứ gọi là gì? Thơm hử?”

“Có thấy ghê không? Đang yên đang lành tự nhiên nói mình thơm.” Nguyên Tư dú hai cánh tay lại, giả vờ chán ghét rùng người: “Éo lả quá đi, em nghe còn thấy hết hồn.”

Phía trước có đèn đỏ, Chu Trần dừng lại quay đầu hỏi: “Vậy em nói xem, mồ hôi của anh không thúì cũng không thơm, vậy là cái gì? Đừng nói với anh là mùi cơ thể nha.”

“Đương nhiên là mùi cơ thể rồi.” Nguyên Tư dựa sát vào, cầm đặt trên vai Chu Trần, ngửi cổ anh cười nói: “Cái của anh gọi là hormone quyến rũ, trong trường hợp đặc biệt dễ làm người ta động dục.”

Đèn xanh sáng, Chu Trần một bên khởi động một bên hòa theo: “Vậy giờ em động dục rồi hử, trời đã sáng rồi, xe bánh mì này của anh không chơi xe lắc được đâu, bị cảnh sát bắt thì rất mất mặt.”

“Uầy, cũng đúng.” Nguyên Tư gõ cửa sổ xe một cái, còn nói: “Nhanh gom tiền thôi, mục tiêu năm nay là đổi sang chiếc xe có thể động dục.”

Chu Trần bật cười, “Tiền đồ đâu hả.”

Chưa đến 7 giờ, tiệm “Trái cây tươi Trần Trần” đã mở cửa bắt đầu buôn bán. Chu Trần ở trong cửa hàng tuần tra một phen, xem Nguyên Tư bày xong hoa quả mới xoay người rời khỏi.

Nguyên Tư vòng tay ôm lấy eo anh, ở trên gáy anh hôn một cái, vỗ vai nói: “Buổi chiều gặp.”

Lúc Chu Trần chạy xe tới “Quán mì Tư Ca” phục vụ đã bắt đầu quét dọn nấu nước. Các quán nhỏ xung quanh hơn phân nửa là bán buổi trưa với tối muộn, sáng sớm ít khi mở cửa. 7 giờ đoàn quân thực khách vẫn chưa tới, Chu Trần bắt đầu nêm gia vị và nấu chè ngân nhĩ, tranh thủ lúc rảnh rỗi xem wechat. Nguyên Tư ở bên kia giờ vẫn chưa có khách, chụp một tấm hình đầy trái cây gửi qua, nói: Khóm, xoài, dâu tây, chuối, dưa hấu, cam, anh muốn ăn loại nào?

Chu Trần không kịp đánh chữ, gửi voice nói: “Ăn hết.”

Chỉ chốc lát sau, tin nhắn mới gửi đến, vẫn là hình ảnh kèm chữ như cũ: Mơ hay quá, chỉ cho anh ăn chuối.

Chu Trần đang muốn hồi âm, thì đột khách đầu tiên đã đến, phục vụ lớn tiếng gọi: “7 phần cay! 4 phần không cay! Thêm 5 phần cay nữa!”

Chu Trần để điện thoại xuống, không rảnh trò chuyện với Nguyên Tư nữa. Mãi cho đến khi bớt bận mới cầm điện thoại lên, thấy tin nhắn Nguyên Tư gửi tới:

“Người đâu rồi?”

“Sao không trả lời nữa?”

“Trời ơi sao không nói nữa?”

“Đần quá đi! Em nói cho anh ăn chuối, anh có thể bảo em là ‘Phía dưới cho em ăn’ mà. Không phải bán mì rồi chứ?”

“Bận thật rồi sao!?”

“Uầy thời gian đã trôi đi không thể lấy lại được đâu nha.”

“Xem như anh không thấy! Không thấy!”

Chu Trần khẽ cười một tiếng, trả lời: “Anh thấy rồi, trở về thì phía dưới cho em ăn.”

6. Chương 6

Hôm nay là thứ năm, vào hè trái cây bán rất được. Nguyên Tư không nhập hàng nhiều nên 1 giờ trưa đã đóng cửa về nhà tắm giặt quần áo, đổ đầy thức ăn vào khay của con trai rồi đi tưới cây. Trước khi đi ra ngoài thì thay bộ quần áo lúc nhập hàng ra, đứng trước gương soi tới soi lui, vừa chải tóc vừa chỉnh áo, cuối cùng mới thoả mãn nhướn mày, lấy hai chiếc nhẫn nam kiểu dáng thông thường ra đeo vào ngón áp út.

Xe Chu Trần đã lái đi nên Nguyên Tư chỉ có thể ngồi tàu điện đến “Quán mì Tư Ca”. May mà vào lúc này người trong xe không đông lắm, nhiệt độ điều hoà lại vừa đủ, so với chiếc xe rồm kia tốt hơn rất nhiều.

Lúc Nguyên Tư tới thì quán mì chỉ còn lại vài khách, cậu phục vụ đang dọn ghế bên ngoài, Nguyên Tư đi vào trong nhìn thoáng thì không thấy bóng dáng Chu Trần đâu.

Nguyên Tư là “Khách quen” của quán, mỗi tuần tới đây ít nhất một lần, phục vụ đã sớm quen mặt cậu, bước lên gọi: “Anh Tư, anh lại tới ăn mì hả?”

“Sắp đóng cửa rồi sao? Sao không thấy ông chủ của cậu?” Nguyên Tư kéo ghế ngồi xuống, lại nhìn ra sau bếp, dưới màn vải không nhìn thấy bóng Chu Trần đi lại, xem ra không ở trong tiệm thật.

“Anh Trần vừa bán thêm mấy bát, thấy không có khách mới nên đi mua thuốc lá ở tiệm tiện lợi La Sâm.” Phục vụ nói: “Về ngay thôi, anh muốn chờ hay là nếm thử tay nghề của em?”

Nguyên Tư cười: “Vậy anh chờ anh ấy về!”

Phục vụ méo miệng, “Em theo anh Trần học mấy năm, tay nghề không tệ đâu.”

“Nhưng anh muốn anh Trần em nấu...” Nguyên Tư dừng một chút, đột nhiên nhớ tới câu nói sáng nay trong wechat liền bật cười. Phục vụ không biết tại sao cậu cười, vừa định hỏi thì có khách mới tới. Không thể nhiều chuyện nữa, đành than thở nói: “Ày, đúng là không có so sánh không có đau thương, anh, sao anh cười khờ cũng đẹp trai quá vậy?”

Nguyên Tư vuốt hai chiếc nhẫn trên ngón tay, nhìn ra bên ngoài tiệm đúng lúc thấy Chu Trần xách túi trở về.

Hai người chạm mắt nhau, lại rất ăn ý dời đi. Phục vụ gọi: “Anh Trần, 4 bát cay, 2 vắt!”

“Được.” Chu Trần lướt qua người Nguyên Tư, tranh thủ lúc không ai chú ý nhanh chóng lấy kem Tám Hỉ ra để ở trước mặt Nguyên Tư.

Mì đã xong, khi phục vụ bưng đến thấy cây kem trong tay Nguyên Tư chỉ còn một nửa. Phục vụ “A” một tiếng hỏi: “Anh mua kem Tám Hỉ khi nào vậy?”

Nguyên Tư mặt không đổi sắc: “Lúc anh tới đã mua rồi, em không thấy sao?”

Phục vụ nhú mày suy nghĩ: “Đúng là không có thấy.”

“Em phải để ông chủ chỉ giáo thêm.” Nguyên Tư để kem qua một bên, đôi đũa đảo bát mì nóng hầm hập, nháy mắt với phục vụ: “Chúng ta làm nghề phục vụ, sự quan sát phải nhạy bén, anh cầm cây kem Tám Hỉ to như vậy tới vậy mà em cũng không thấy, không được nha.”

Phục vụ đỏ mặt, lời Nguyên Tư nói đầy ý sâu xa: “Không sao đâu, từ từ sẽ giỏi.” Nói xong ăn một thìa mì, cười bảo: “Chẹp, vẫn ngon như vậy.”

Chu Trần từ sau bếp đi ra, trên cổ vắt khăn mặt múc một chén chè ngân nhĩ lạnh ngồi uống cạnh cậu. Hai người không ai có phản ứng gì, giống như một vị khách thông thường ngồi ăn cùng với chủ tiệm. Nguyên Tư không có ăn trưa nên 2 vắt không đủ no, lại gọi thêm một phần 2 vắt nữa.

Phục vụ nói đùa: “Anh, nhìn anh không giống người ăn được nhiều như vậy.”

Nguyên Tư giơ cánh tay cơ bắp lên khoe: “Em hình như nhìn nhận sai về anh rồi đó?”

Cơ bắp hàng thật giá thật, cậu phục vụ rất hâm mộ, đôi mắt đảo một vòng, chú ý tới chiếc nhẫn trên tay Nguyên Tư: “Anh đeo hai chiếc nhẫn?”

Mì mất Nguyên Tư khẽ giật giật, ho khan nói, “Khoe của thôi.”

Phục vụ vui vẻ nói: “Anh vui tính thật!”

Chu Trần ở bên cạnh nghe trong im lặng, lúc đứng dậy đi ra sau bếp khéo môi không kiềm chế được nhếch lên.

Dù đã gọi thêm mì, trên danh nghĩa là 2 vắt và Nguyên Tư cũng trả đủ tiền nhưng mì chỉ khoảng 1 vắt hơn, phục vụ ở bên ngoài tiệm quét tước vệ sinh, là Chu Trần tự mình bưng lên.

Nguyên Tư không phục: “Cái ông chủ xã hội đen này, sao cho ít vậy?”

Chu Trần ẩn nhẹ đầu cậu nói: “Mau ăn đi, chỉ còn có mình em, làm trễ giờ anh đóng cửa rồi kìa.”

Lúc Nguyên Tư ăn xong trong tiệm đã không còn ai, lúc phục vụ dọn ghế xong chuẩn bị lấy bát Nguyên Tư đi rửa thì Chu Trần nói: “Hôm nay đến đây thôi, cậu vắt vẻo rồi, về đi.”

Cậu phục vụ là người đơn giản, vừa nghe có thể nghỉ ngơi liền vô cùng vui vẻ nói tạm biệt.

Chờ cậu phục vụ đi rồi Nguyên Tư mới nói: “Em ra trạm tàu điện chờ anh?”

“Đi đi.” Chu Trần rửa bát, “Anh lập tức tới ngay.”

Mười lăm phút sau, hai người gặp lại ở trạm tàu điện. Chu Trần đã thay bộ đồ ướt đầm mồ hôi ra, mặc một cái áo T-shirt bình thường nhưng sạch sẽ. Tàu điện đang chạy về phía một khu trung tâm thương mại khác, đó là nơi bọn họ hẹn hò mỗi tuần.

Tiểu thương trong thành phố vì kiếm sống nên đa phần không nghỉ thứ bảy chủ nhật. 5 năm trước lúc “Quán mì Tư Ca” mới bắt đầu mở bán, hai người đã hẹn nhau lấy thứ sáu làm ngày nghỉ, thứ năm cũng có thể đóng cửa sớm để cùng đi xem phim hay dạo phố gì đó. Nhưng dù hôm đó có là ngày nghỉ thì Chu Trần cũng không chắc sẽ được nghỉ ngơi — vì thỉnh thoảng Nguyên Tư phải đến bệnh viện tái khám, để bắt được số sớm nên rạng sáng thứ sáu Chu Trần đã đứng canh trước cửa bệnh viện để xếp hàng.

Cũng may mấy năm nay số lần Nguyên Tư đi bệnh viện càng ngày càng ít, thứ năm hay thứ sáu đều là ngày “Hưởng lạc”.

Lúc sắp đến nơi Nguyên Tư mới nhớ đeo nhẫn vào ngón tay Chu Trần. Đây chỉ là chiếc nhẫn bạc không đáng bao tiền, nhưng hai người rất quý trọng, bình thường lúc buôn bán không đeo vì sợ trầy xước, chỉ có lúc đi hẹn hò hai người lấy ra.

Ra khỏi trạm tàu điện, phía trước chính là khu trung tâm thương mại sầm uất nhất Sơn Thành. Chu Trần nắm tay Nguyên Tư, là kiểu nắm ngón đan nắm ngón.

Ở gần “Quán mì Tư Ca” bọn họ sẽ không biểu hiện thân thiết như vậy, thậm chí Nguyên Tư làm khách ở đó 5 năm mà phục vụ cũng không biết cậu có quan hệ như thế nào với ông chủ của mình.

Từng là bộ đội đặc chủng mà, đương nhiên sẽ nguy trang rất cẩn thận.

Ở bên ngoài thoải mái hơn trong quân doanh, trong thành phố này có vô số người giống như bọn họ, tất cả đều có thể đi dưới ánh mặt trời mà không phải sợ hãi điều gì. Nhưng khi dính đến “Quán mì”, liên quan tới kinh doanh ăn uống thì khác, hiểu lầm và kỳ thị đủ để hủy diệt một cửa tiệm.

Chu Trần trước đây mở quán mì xa nhà cũng là vì muốn tránh lời đàm tiếu, mà Nguyên Tư cũng rất phối hợp, so với các thực khách khác đến ăn càng nghiêm chỉnh hơn.

Nhưng khi hẹn hò thì không cần phải giả bộ nữa, các cặp đồng tính khi yêu nhau làm gì thì họ cũng làm như thế, ngoại trừ dáng cao và đẹp trai bỏ xa một nhóm người thì cũng không có gì đặc biệt — Dù sao quần áo giày dép của bọn họ đều không phải là hàng hiệu, nên dù có cao tới đâu hay đẹp trai tới mức xuất chúng đi nữa thì cũng chỉ là trai nghèo.

Nguyên Tư không hề để ý người khác nói cậu nghèo, cậu có nhà có xe, có người yêu có con trai. Còn có công việc mặc dù vất vả nhưng thu nhập không thấp, nếu gộp luôn mấy huân chương trong hộp thì đã có thể cảm thán một câu “Đời này sống không uống phở” rồi.

Chu Trần thì càng không thèm để ý, chỉ chỉ bảng điện tử trong rạp chiếu phim, hỏi cậu: “Xem bộ nào đây?”

“Anh muốn xem bộ nào?”

“Tùy em, em muốn xem gì thì anh sẽ xem cái đó.”

Nguyên Tư chọn phim hài chiếu hè, ngoài sảnh hầu hết là học sinh sinh viên. Hai người ngồi hàng cuối ăn bắp rang, Chu Trần xem không bao lâu thì ngủ gục, chỉ còn Nguyên Tư thường xuyên cười haha, có lần còn bị sặc coca gần chết. Chu Trần bị giật mình tỉnh giấc, nhìn có vẻ như phát cáu chống tay ngồi thẳng lại, tay phải vừa vỗ vỗ lưng Nguyên Tư thuận khí, vừa hỏi “Hết chưa” kèm giạt chai coca lại.

Nguyên Tư ho ra nước mắt, đúng lúc lại tới cảnh buồn cười, đang định cười tiếp thì Chu Trần đột ngột ấn đầu cậu vào trong lòng anh, nhỏ giọng nói: “Không cho cười nữa.”

Nguyên Tư ở trong ngực anh cười không được, khó chịu đến mức run rẩy, “Ha ha ha ha” biến thành “Khục khục khục”.

Xem phim xong, hai người đi ăn món Đông Nam Á. Nguyên Tư không còn ăn kiểu ngẫu nhiên như ở nhà mà là vô cùng nhã nhặn, giá thành cũng không đắt lắm, tầm khoảng 200 tệ.

Chu Trần tuy nấu ăn giỏi nhưng chỉ biết làm món Trung, thức ăn của mỗi nước mỗi khác nên anh cũng lười học, ngay cả thịt beefsteak đơn giản nhất cũng chiên không được.

Cho nên mỗi tuần đi dạo Nguyên Tư đều ăn món nước ngoài, còn đồ dành Chu Trần: “Ừầy, từ khi ăn món anh nấu thì nhà hàng Trung Hoa năm sao cũng không vừa mắt em. Phải làm sao đây, chỉ có thể ăn mấy món nước ngoài đắt tiền.”

Chu Trần hôn chóp mũi của cậu, cười nói: “Hai ta hình như chưa đi nhà hàng năm sao lần nào mà!”

“Hiếm lạ gì.” Nguyên Tư nói: “Bạn trai mười sao đã bị em tóm được rồi, nhà hàng năm sao có là gì!”

7 giờ trời tuy còn chưa tối hẳn nhưng đường đã lên đèn. Sự oi bức dần biến mất, thay vào đó là làn gió mát nhẹ nhẹ, lúc đi tản bộ tiêu cơm cũng là một cách cảm thụ cuộc sống.

Trong khu thương mại trưng bày không ít xe, có xe tay ga, cũng có xe hơi các hãng nổi tiếng. Chu Trần nhìn nhìn, đột nhiên nói: “Sau này anh định bán thêm vài món, mì thịt bò, sườn, súp miso. Lại làm thêm một ít hoành thánh sủi cảo, cơm nếp, chè trôi nước, còn có...”

“Dừng dừng dừng!” Nguyên Tư nói: “Không phải chỉ bán mì thôi cũng rất đắt rồi sao? Làm thêm mấy món này làm gì?”

“Mì chỉ có 2 tệ 6 đồng, 3 tệ 8 đồng, mì thịt bò ít nhất cũng 14 tệ, hoành thánh 2 tệ 12 cái.” Chu Trần nói: “Em tính xem, thêm món có phải càng có thêm tiền không?”

“Nhưng vậy thì rất mệt!” Nguyên Tư không chút nghĩ ngợi: “Không được, em không đồng ý.”

Chu Trần nhếch môi, nhìn Nguyên Tư chăm chú mấy giây rồi bật cười: “Em là chủ hay anh là chủ?”

“Đương nhiên anh là chủ.” Nguyên Tư nói: “Nhưng ‘Quán mì Tư Ca’ là tên em! Chuyện này phải nghe em, em không cho anh cũng chỉ có thể bán mì thôi!”

Chu Trần nắm cổ tay cậu lắc nhẹ, nói: “Anh không mệt.”

“Xạo quá! Anh có mệt hay không em còn không biết sao?” Nguyên Tư gấp gấp: “Nấu mì 4 rưỡi đã phải dậy, nếu như thêm thịt bò với sườn vậy chẳng lẽ nửa đêm 2 giờ anh phải thức dậy chuẩn bị? Không được không được, em không đồng ý.”

“Quán mì Tư Ca” chỉ bán mì chay không phải vì ông chủ có cá tính riêng, mà là vị kia trong nhà ông chủ không đồng ý.

5 năm trước, lúc quán mì mới mở Nguyên Tư và Chu Trần đã lập ra một quy tắc, tiền kiếm đủ là được, bán sáng và trưa là đủ rồi, đến tối nhất định phải nghỉ ngơi. Chế biến thịt rất mất thời gian, tuy bán mì thịt có thể kiếm được nhiều tiền hơn nhưng sẽ mệt mỏi hơn, đó là lí do mà cậu không dẫn đo từ chối ngay. Nếu như khách bất mãn, vậy tặng free chè ngân nhĩ — dù sao nấu chè ngân nhĩ cũng không quá phức tạp.

Mấy năm qua, “Quán mì Tư Ca” buôn bán càng ngày càng đắt, lợi nhuận đủ để hai người chi tiêu, 2 năm trước Nguyên Tư mở thêm “Trái cây tươi Trần Trần”, sinh hoạt càng không lo, tiền gửi ngân hàng cũng dần dần nhiều lên.

Nhưng tiền kiếm được đều là mồ hôi nước mắt nên chưa bao giờ tiêu tiền như nước.

Chu Trần thở dài, muốn nói lại thôi.

Nguyên Tư vỗ vỗ lưng anh: “Nghĩ gì thế?”

“Không có gì.”

“Dừng giả vờ, trong lòng anh có chuyện gì.”

Chu Trần cười: “Em đúng là hoả nhãn kim tinh.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Nguyên Tư hỏi tới cùng.

“Cũng không phải chuyện gì to tát.” Chu Trần nổi tiếng mù tên các hãng xe, nói: “Không phải em nói năm nay muốn đổi xe sao, anh cũng muốn. Chiếc xe cũ của chúng ta chỉ có thể dùng để chở hàng, có đi du lịch cũng khó. Lần này mua, anh muốn mua một chiếc xe tốt hơn một chút.”

Nguyễn Tư hiểu, “Vậy cũng không thể để cho anh đi sớm về tối. Tiền sao? Em bán thêm nhiều trái cây là được. Vả lại hai ta tiết kiệm cũng được kha khá rồi, rút ra...”

“Khoản tiền đó anh không muốn động vào.” Chu Trần nhìn về phía Nguyễn Tư, trong mắt có ẩn ý sâu xa.

Nguyễn Tư hiểu, nhẹ nhàng ôm lấy eo anh: “Em đã không sao rồi, thật sự, không cần cứ để cho em, cần tiêu thì cứ tiêu.”

Chu Trần lắc đầu, “Có tiêu hay không là do anh quyết định.”

“Thôi được, anh nói gì cũng đúng, nhưng chuyện quán mì là do em quản lý, em nói không thêm món là không được thêm, ‘Quán mì Tư Ca’ chỉ bán mì thôi.” Nguyễn Tư cười: “Nhớ chưa?”

Chu Trần bắt đắc dĩ: “Vậy xe làm sao đây?”

“Từ từ gom tiền thôi, cũng không phải mua ngay.” Nguyễn Tư cong cong đuôi mắt: “Thanh niên mà, không nên gấp.”

“Mua xe cho em có thể không gấp sao?” Chu Trần nói: “Nhớ năm xưa anh theo đuổi em...”

“Dừng!” Nguyễn Tư đột nhiên che Chu Trần miệng: “Lại nữa!? Năm xưa rõ ràng là em theo đuổi anh, anh nhân lúc em không nhớ được chuyện trước kia gạt em, bây giờ còn muốn gạt?”

Chu Trần mỉm cười, thuận thế hôn một cái lên lòng bàn tay cậu: “Vâng vâng vâng, là anh gạt em, sau này sẽ không như vậy nữa, được chưa?”

7. Chương 7

Nguyên liệu nấu ăn thường ngày của hai người thường mua ở chợ, hai khu AB nơi Nguyễn Tư mở tiệm đều có bán, các tiểu thương quen biết đều dành cho cậu những nguyên liệu tốt nhất. Nhưng có những lúc cũng muốn đẩy xe đi dạo siêu thị, chọn lựa hàng hóa trên kệ, thậm chí còn mua vài loại trái cây mà “Trái cây tươi Trần Trần” không bán.

Thứ sáu có thể ở nhà chơi một ngày, không cần dậy sớm nên tối thứ năm hai người không vội về nhà. Nguyễn Tư đứng cạnh xe đẩy, cầm hai chai dầu gội đầu nhìn tới nhìn lui. Chu Trần nói: “Chai ở nhà vẫn chưa hết mà?”

“Đổi loại khác thử xem.” Nguyễn Tư hỏi: “Anh thích mùi nào?”

“Em thích mùi nào thì mua mùi đó.”

“Nè, em đang hỏi anh đó?”

Chu Trần nhìn hai chai dầu gội rồi bất thành linh kéo Nguyễn Tư vào trong lòng, mũi vùi sâu vào tóc đối phương. Nguyễn Tư sững sốt: “Anh làm gì thế? Kêu anh chọn dầu gội, anh ngửi đầu em làm gì?”

“Mua mùi này đi!” Chu Trần buông Nguyễn Tư ra, chỉ chỉ chai cậu cầm bên tay trái: “Mùi thơm nhẹ, giống mùi tóc của em lắm.”

Nguyễn Tư trợn trắng mắt: “Chỉ vì vậy?”

“Không phải vì vậy thì là vì cái gì?” Chu Trần lấy chai dầu gội bỏ vào trong xe đẩy đi về phía trước, quay đầu lại nói: “Chỉ thích mùi của em.”

Nguyễn Tư theo sau, néo lưng Chu Trần một cái: “Ban ngày ban mặt, dám trêu chọc chồng mình!”

Chu Trần nắm lấy tay cậu, “Chàng trai này, phu quân của em không phải là anh sao?”

Nguyễn Tư cười trợn trắng mắt: “Còn phu quân? Anh xem phim nhiều quá rồi!!”

“Anh làm gì có thời gian xem phim?” Chu Trần nói: “Với lại so với phim thì nhìn em còn thú vị hơn.”

Nguyễn Tư cười liên tục, sáp lại bên tai Chu Trần nói: “Nhìn không thì có gì thú vị, nhìn em còn không bằng chơi em.”

“Em gấp cái gì?” Chu Trần nhéo mặt cậu: “Anh Tư nhịn chút đi, đừng động dục ở nơi công cộng.”

Nguyễn Tư cười to, đá chân Chu Trần chỉ huy: “Đến khu rau củ đi, không thì ngày mai không còn đồ để mua đâu!”

Đồ cần mua không nhiều lắm, không phải là nguyên liệu nấu ăn cho ngày mai mà chỉ là chút đồ ăn vặt với túi rác, còn có một số nhu yếu phẩm. Lúc xếp hàng tới quầy thu ngân, Nguyễn Tư nhìn chiếc xe đẩy đồ không quá một nửa, nhỏ giọng nói: “Aiz, cái xe đẩy to quá, bỏ vào bao nhiêu cũng không đầy.”

Chu Trần nói: “Nhét em vào không phải đầy rồi sao?”

“Sao không phải là nhét anh vào?”

“Thường là chủ gia đình cho cục cưng của mình vào ngồi, chứ làm gì có chuyện cục cưng để chủ gia đình vào ngồi?” Chu Trần chỉ vào một nhà ba người cách đó không xa, “Đó, em nhìn người ta đi, người ba đẩy phía sau, còn con trai cục cưng người ta ngồi trong xe đó.”

Nghe hai chữ “cục cưng” Nguyễn Tư vốn đang rất thích thú, nhưng khi biết là ý chỉ người ba và đứa con trai thì xụ mặt, họ Chu đang trêu cậu!

Chu Trần lại gọi: “Cục cưng.”

“Cưng rắm!” Nguyễn Tư còn muốn dỗi mấy câu nhưng nhân viên thu ngân đã kêu họ bỏ đồ lên bàn.

Chu Trần đứng ở phía sau, nghiêng đầu nhìn giá hàng nhỏ bên cạnh quầy thu ngân, nghĩ bao cao su ở nhà sắp hết liền tiện tay cầm hai hộp, bỏ vào giữa đồng đồ ăn.

Nguyễn Tư: “...”

Nhân viên thu ngân là một cô gái trẻ, nhìn hai người họ rồi cúi đầu cười cười.

Trả tiền xong, hai người mỗi bên một túi đi tới trạm tàu điện, lúc này Nguyễn Tư mới hỏi: “Anh mua cái này làm gì?”

Chu Trần không chút nghĩ ngợi: “Chịch em.”

“Fuck!”

“Ha ha ha.”

Thật ra cái bọn họ dùng nhiều nhất là gel bôi trơn, Nguyễn Tư không thích dùng bao nên dù có cũng không xài. Nhưng có mấy lúc sáng sớm không nhịn được, cả hai đều muốn làm mà thời gian quá ít, Nguyễn Tư lại không thích Chu Trần rút ra mới bắn cho nên không thể làm gì khác hơn là mua bao.

Chỉ là thời điểm cả hai mất khống chế không nhiều lắm, sáng sớm thường hay dùng tay hoặc miệng để giải quyết, số bao lần trước mua rất cuộc đã dùng hết hay chưa cũng không ai biết.

Thời gian không còn sớm, trên tàu điện đã kín hết chỗ, phần lớn là thanh niên đi chơi xong về nhà. Chu Trần cầm luôn túi nilon trên tay Nguyễn Tư, tay còn lại thì nắm vòng treo, nhỏ giọng nói với cậu: “Đứng ngay gần.”

Nguyễn Tư dáng cao, nắm vòng treo hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng vòng treo xung quanh đã bị chiếm hết. Cậu bèn dứt khoát ôm lấy hông Chu Trần.

Tàu chạy cũng không lắc lăm, càng không thể đem ra so sánh với cách huấn luyện “máy đi bộ trên không” của lính đặc chủng. Năm xưa Nguyễn Tư đứng trên tấm ván thép không ngừng đưa luyện tập bắn xạ kích, còn có thể bắn trúng 10 mục tiêu, bây giờ lại cố ý ôm Chu Trần ra vẻ rất sợ bị ngã.

Chu Trần biết cậu giả bộ, híp mắt cười cười, để cậu ôm tùy thích.

Về đến nhà đã gần 11 giờ khuya, Samoyed quen ngủ sớm nên không ra đón bọn họ.

Chu Trần dọn xong đồng giấy carton bị con trai xé tứ tung rồi đem đồ ăn ngày mai bỏ vào tủ lạnh, Nguyên Tư tắm xong bước ra, trần như nhộng, ngay cả nước cũng chưa lau.

Chu Trần híp mắt nhìn, khóe môi nhếch lên một bên.

Nguyên Tư hỏi: “Anh tắm hả? Em giúp anh.”

Chu Trần giơ tay lên cởi áo, bày ra cơ bắp không hề thua kém năm đó, “Tới đây.”

Phòng tắm hơi nước hầm hập, Chu Trần đứng dưới vòi hoa sen, dòng nước dọc theo từng thớ cơ chảy xuống phía dưới. Nguyên Tư quỳ xồm một gối bên cạnh anh, đang khép hờ hai mắt, hôn lên thứ đang dần tỉnh giấc của anh.

Nước ấm rơi vào trên mặt Nguyên Tư, lông mi ướt khê run run. Chu Trần một tay đặt lên vai cậu, một tay nâng gáy cậu.

Nguyên Tư hôn từ đỉnh đến gốc, đầu lưỡi lướt trên thân, thường xuyên phát ra tiếng hôn động tình. Lúc hôn đến phần gốc, cậu hé miệng ngậm phần túi liếm nút, tay trái thì vuốt ve phần thân.

Chu Trần hít sâu một hơi, hơi tách chân ra. Nguyên Tư càng chôn sâu đầu vào quần anh, nhả phần túi ra, tỉ mỉ hôn phần phía trên háng, đầu lưỡi cậu càng nghịch ngợm liếm nút. Chu Trần khàn giọng gọi “Anh Tư” cậu cũng không để ý, chuyển hướng sang bên trái háng, giữa lúc hôn thì há miệng ra nhẹ nhàng day cấn.

Sau đó nâng tính khí đã hoàn toàn cương cứng của người yêu lên, nghiêng đầu dựa vào cổ cậu, mở mắt ra ngược lên nhìn Chu Trần, bắn ra ánh mắt tình dục mãnh liệt.

Chu Trần miệng đắng lưỡi khô, bụng dưới thì muốn bốc lửa, hận không thể lập tức ấn mạnh đầu Nguyên Tư, đem dục vọng nhét vào trong miệng đối phương.

Nguyên Tư lại không gấp, ở trên thân hôn một cái, dáng vẻ hết sức thâm tình, tiếp đến là cọ cọ mặt, nâng thứ nóng hầm hập trong tay như bảo bối nhưng nhất quyết không chịu ngậm vào.

Hầu kết Chu Trần trượt lên xuống, néo néo gáy cậu, trầm giọng nói: “Một vừa hai phải thôi nha anh Tư.”

Nguyên Tư cười, mở mắt ra nhìn anh sau đó cứ thế mà mở miệng ngậm lấy vật đó dưới tầm mắt anh.

Khoang miệng ẩm ướt ẩm áp mềm mại, phần bụng và bắp đùi Chu Trần dần căng lên, muốn nhắm mắt nhưng lại không muốn bỏ sót biểu cảm nào trên mặt Nguyên Tư.

Nguyên Tư không nhìn nữa, cúi đầu xuống nút vào liếm láp. Càng ngậm càng sâu, gương mặt vì nóng mà đỏ bừng, đuôi mắt cũng ửng đỏ, lông mi run run như đang bị ai bắt nạt.

Chu Trần giơ tay lên, mười ngón tay xen vào mái tóc lộn xộn vì ướt của cậu. Nguyên Tư đang dùng miệng vì anh, anh rút cuộc kích động không kiềm chế được nữa mà đẩy phần hông về phía trước. Lập tức cổ Nguyên Tư ngán lên một tiếng khó chịu. Đầu ngón tay Chu Trần tê rần, đành phải dừng lại, bất đắc dĩ đem quyền chủ động giao cho Nguyên Tư, mặc cho đối phương hầu hạ.

Lúc cao trào, Nguyên Tư đem toàn bộ dịch của anh nuốt xuống, liếm liếm khóe môi, tựa đầu vào trên bụng anh nghỉ ngơi.

Trở lại phòng ngủ lại là một hồi mây mưa, lần cuối cùng làm càng hưng mãnh hơn thường ngày, sau khi kết thúc giữa hai cánh mông Nguyên Tư đỏ bừng, chảy ra dịch thể trơn nhẵn. Chu Trần ôm cậu đi tắm rửa, lúc nằm lên giường lần nữa thì đã là 2 giờ sáng.

Nguyên Tư vừa đặt đầu xuống gối đã ngủ say, Chu Trần ngồi ở mép giường nhìn cậu một lúc, đắp kín chăn điều hòa cho cậu rồi cầm gói thuốc lá đứng dậy đi tới sân thượng.

Nửa đêm khí nóng đã lui, sân thượng cũng mát mẻ. Chu Trần đốt thuốc, nhớ tới dáng dấp lúc ân ái của Nguyên Tư, ánh mắt như chìm sâu vào trong bóng đêm.

Nghĩ đến buổi chiều lúc Nguyên Tư nói về quá khứ — “Năm đó rõ ràng là em theo đuổi anh”. Chu Trần mỉm môi gầy tàn thuốc, ngón tay xoa xoa mi tâm.

Mạch suy nghĩ quay về hơn mười năm trước, nếu không bàn về ai theo đuổi ai mà là về những thứ nhỏ nhặt, thì đích thật là Nguyên Tư đuổi anh.

Mười hai năm trước, tân binh mới của Quân đoàn 14 chiến khu Tây bộ.

Tiểu đội trưởng trẻ tuổi đang chỉ dạy các tân binh gấp chăn mà tức đến mức đỏ mặt tía tai, chữ ròi, sợ ròi, cũng giả lả dịu dàng ròi. Vậy mà đám tân binh này vẫn dần dần độn trùng mắt nhìn đồng chán. Sáng sớm sau khi kiểm tra phòng, tiểu đội 2 không có lấy một tấm chăn xếp ra hình ra dạng, tiểu đội trưởng bị gọi đi quở trách một trận, đề nén cơn giận 10 phút, vốn định nhẫn nhịn trở về dạy bọn họ gấp lại, nhưng ai ngờ lúc về thấy bọn họ còn đang cười ngặt nghẽo bên giường.

Tiểu đội trưởng là người Tứ Xuyên, mặt nhỏ đáng lùn, bình thường không trấn áp được ai, lúc này cục tức sôi trào, gào to một tiếng “Các người làm cái gì vậy hả”, kết quả rỗng xong lại bị mấy tên tân binh phương Bắc xùy cười, tiểu đội trưởng tức đến mắt tối sầm, cước bộ lảo đảo suýt chút nữa ngã sấp xuống.

Trong lúc nguy cấp có người nhanh chóng chạy tới đỡ, ngữ điệu người nọ vẫn bình thường vui vẻ: “Ai nha Trương Ban, đừng nóng đừng nóng, không phải chỉ là xếp chăn thôi sao? Anh cho em một ngày đi, tối hôm nay lại tới kiểm tra, em cam đoan tất cả mọi người đều có thể gấp chăn vuông vức!”

Các binh lính ồn ào cười, thậm chí có người huýt sáo nói: “Anh Tư muốn chinh đốn kỷ luật rồi sao?”

Nguyên Tư cao hơn tiểu đội trưởng 10 cm, cười tặng nguyên hàm răng trắng, nói: “Giao cho em đi mà! Trương Ban, buổi tối anh lại tới kiểm tra nha!”

Tiểu đội trưởng thở hổn hển bỏ đi, Nguyên Tư vỗ tay một cái hất cằm lên, gương mặt vẫn còn nét hồn nhiên của thiếu niên nhưng lại có mấy phần vị thế của kẻ mạnh nói: “Gấp chăn cũng không phải là việc gì khó, đeo toàn bộ võ trang chạy 5 km mệt không? Xem đi, vừa rồi Trương Ban giận đến cỡ nào. Cậu, cậu nữa, Hà Khang, cậu mà còn cười nữa tôi đánh cậu luôn!”

Vừa rồi lúc tiểu đội trưởng phát biểu, mấy tên lính to con rõ ràng không coi ai ra gì, nhưng hiện tại đổi thành Nguyên Tư thì cả cái vị 1m9 cũng im lặng.

Nguyên Tư bước hai bước, hỏi: “Lúc Trương Ban chỉ cách gấp có ai nhớ không? Tối chia sẻ nào, chúng ta tranh thủ thời gian học bây giờ với lúc nghỉ trưa, buổi tối gấp cho Trương Ban xem.”

Một đám cậu nhìn tôi tôi nhìn cậu, ai cũng mù tịt.

Nguyên Tư kinh ngạc: “Con bà nó, không ai nhớ?”

Hà Khang vừa rồi bị điểm tên nói: “Anh không nhớ sao?”

Nguyên Tư hung dữ gờ quả đấm rồi lui về phía sau đánh vào không khí, cười sờ sờ gáy: “Anh mới này hơi bị phân tâm.”

“Vậy làm sao đây? Ai cũng không nhớ?” Các binh lính bầy miệng tám lời, “Hay là mời tiểu đội trưởng tới chỉ lại?”

Nguyên Tư đi tới đi lui hai vòng, đuôi mày nhếch lên: “Anh đến tiểu đội 1 tìm người.”

Tiểu đội 1 là tiểu đội tiên tiến, tiểu đội trưởng lưng hùm vai gấu áp chế được đội viên, không giống với tiểu đội trưởng tiểu đội 2 dù đã lớn tuổi mà vẫn bị ức hiếp. Tiểu đội 1 cũng có rất nhiều binh sĩ đứng đầu, dù là nội vụ hay là kỹ năng đều bỏ xa mấy tiểu đội khác.

Nguyên Tư có xưng huynh gọi đệ với vài binh sĩ tiểu đội 1, không bao lâu sau liền dẫn quân cứu viện tới, lệnh cho toàn tiểu đội 2 học theo.

Gấp chăn quân đội đúng là khó, nhưng chỉ cần dụng tâm học hỏi và luyện tập chăm chỉ thì chẳng mất bao lâu là có thể làm được. Đội viên tiểu đội 2 tính tình lỗ mãng không chịu nghe tiểu đội trưởng nói, lúc này

bị Nguyên Tư làm dữ, lại có quân cứu viện xếp mẫu từ tiểu đội 1. Cuối cùng không dám khinh suất nữa, sáng sớm học buổi trưa tập, buổi tối đứng là gấp ra hình ra dạng thật.

Nguyên Tư mời tiểu đội trưởng đến kiểm tra, dẫn dắt một đám lính to như gấu đứng nghiêm, còn bắt chước lúc tuần hành hô to “Mời ngài kiểm tra”, tiểu đội trưởng nhìn từng cái chân vuông vắn, cũng không biết tuyển lệ phát triển như thế nào, đỏ mắt nói tiếng “Cảm ơn” với Nguyên Tư.

Nguyên Tư dương dương đắc ý, “Việc này có gì đâu phải cảm ơn? Bọn em đều là lính của anh, sao anh lại phải cảm ơn? Bọn em còn phải cảm ơn anh đã hướng dẫn cả đội thành những binh sĩ giỏi đó!” Nói xong quay đầu qua, lớn tiếng nói: “Đứng không?”

“Đứng vậy!” Các binh lính hô: “Cảm ơn Trương Ban!”

Tiểu đội 2 náo nhiệt thế nào tiểu đội 1 cũng náo nhiệt thế đấy. Chu Trần đứng phụ nhà bếp một ngày, trở về thì nghe nói “Đại vương” ở tiểu đội 2 đang chỉnh đốn nội bộ, giúp tiểu đội trưởng lập uy.

“Đại vương” chính là Nguyên Tư, lúc mới đến cậu nhìn trắng muốt, tuổi cũng nhỏ nên được các binh sĩ cao to lực lưỡng vây lại “Chăm sóc”. Ai ngờ bản lĩnh cậu còn kinh người hơn nhan sắc của cậu, đánh sập mặt những tên nhìn tướng mạo mà coi thường người khác. Sau đó lúc truy cứu trách nhiệm cậu dựa vào lý lẽ biện luận, logic rõ ràng, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, làm cho Đại đội trưởng nhìn với cặp mắt khác xưa, không chỉ không xử phạt cậu mà còn khen cậu là mầm giống tốt.

Chu Trần để ý Nguyên Tư, cậu nhóc này đứng giữa một tiểu đội toàn những người cao to lực lưỡng thô lỗ, khiến người ta không thể không nhìn thêm mấy lần. Hơn nữa tố chất Nguyên Tư cũng xuất sắc, lại rất hay xúm lại chơi với anh em tiểu đội 1.

Có mấy lần xếp hàng theo số thứ tự, “Chu Trần” đều đứng sau “Nguyên Tư”.

Chỉ là hai người từ đó đến giờ chưa từng bắt chuyện, Nguyên Tư tính tình cởi mở, có thể lẩn lộn với bất cứ tiểu đội nào, còn thường kết bè với tiểu đội 1. Cậu đã quen hết với các binh sĩ đứng đầu nhưng lại chưa từng trò chuyện thật sự với Chu Trần lần nào.

Nguyên nhân cũng có chút kỳ lạ. Vì Chu Trần không chỉ có bản lĩnh lợi hại mà tài nấu nướng cũng rất đáng nể, lần đầu tiên tiểu đội xuống bếp phụ giúp đã bị các tiền bối để ý, sau đó thường xuyên bị tóm đi nấu ăn, thời gian ở lại tiểu đội không nhiều lắm.

Đến phụ bếp cũng có điểm tốt — đó là mỗi lần đều có thể xin một ít bánh bao đem về. Thứ này rất có sức dụ dỗ với các tân binh, Chu Trần mới vừa mở túi ra đã bị các đồng đội cướp đoạt như ong vỡ tổ.

Tiền Vũ vừa gặm bánh bao vừa nói: “Hôm nay Nguyên Tư lại hỏi, ‘Sao không thấy Chu Trần đâu’. Anh đó, mỗi lần sát hạch đều đứng trên cậu ta, cậu ta muốn đấu với anh lắm rồi.”

“Sát hạch cũng là thi đấu rồi, bình thường còn có gì để so chiêu nữa.” Chu Trần cởi quần áo ra, “Mọi người đều đấu với cậu ta rồi?”

“Đúng vậy, chỉ còn anh.” Tiền Vũ nói: “Thằng nhóc đó phát ngôn ngông cuồng, muốn đánh bại hết toàn đội tiểu đội 1 chúng ta đó.”

Chu Trần hứng thú: “Ý là mọi người thua hết?”

Tiền Vũ nhướn mày nói: “Thua cái gì mà thua, tụi em thấy nó da mềm thịt mỏng nên làm việc thiện nhường nó một lần thôi.”

Chu Trần cười không nói.

Tiền Vũ vẫy tay: “Chiến lược của tụi này anh có muốn nghe không?”

Chu Trần vô cùng thẳng thắn: “Không muốn.”

“Xùy! Phải nghe!” Tiền Vũ lấy tay kéo người: “Tụi em chỉ là cố tình để cho Nguyên Tư tự phụ, để tới khi tới phiên anh, anh dốc hết toàn lực cho nó biết thế nào là đội 1 tụi mình. Sao hả?”

Trong lòng Chu Trần nghĩ “Thua thì thua, cái gì chiến lược với sách lược”, nhưng ngoài miệng cười nói: “Vây cũng phải chờ anh rảnh đã, ngày mai anh còn phải xuống bếp, anh thấy mình sắp thăng chức thành bếp chính rồi.”

“Bọn họ sao không chịu hiểu lý lẽ vậy?” Tiền Vũ than phiền xong tiếp tục gặm bánh bao, “Nhưng mà phải công nhận đồ ăn anh nấu ngon quá. Em đã 18 tuổi rồi mà chỉ biết làm phía dưới, anh ngay cả gà cũng biết làm luôn! Thần kỳ!”

“Mày mới làm gà [1].” Chu Trần vỗ cái bốp lên đầu Tiền Vũ, “Người như anh gọi là trai nhà nghèo biết lo việc nhà sớm, hiểu chưa?”

[1] Khúc này hình như nói bậy, bạn kia nói kê cũng có nghĩa là cái đó của đàn ông.

“Thôi đi, nhà anh có nghèo đi nữa tốt xấu cũng có hộ khẩu ở thành phố, nhà em ở trên núi đó!” Tiền Vũ nói nhiều, lại nói liên tục không ngừng. Chu Trần hôm nay vừa tập huấn vừa nấu ăn, mệt đến mức không muốn nói chuyện nên tự động bật chế độ mặc kệ cậu ta. Nhưng bộ não lại không chịu yên tĩnh được, luôn nghĩ tới “Đại vương” ở tiểu đội 2.

Thật sự thì anh cũng muốn gặp lại Nguyên Tư, xem người này có thể thắng mình mấy chiêu. Nhưng lúc Nguyên Tư tới anh lại không rảnh, lúc anh rảnh thì Nguyên Tư lại không đến.

Làm cho anh rất muốn chủ động đi trêu chọc Nguyên Tư, dù sao cũng không bị mất mặt. Vì nếu nói về thứ hạng, anh luôn xếp trên Nguyên Tư.

Thật là phiền lòng.

Chỉ là chuyện này cũng không có gì đáng để xoắn xuýt, Chu Trần vẫn tiếp tục trở tài ở nhà bếp, Nguyên Tư thì vẫn làm “Đại vương” ở tiểu đội 2, giống như mặt trăng không thấy mặt trời.

Gần đây Nguyên Tư phát hiện một việc — đồ ăn căn tin có lúc cực kỳ ngon, có lúc chỉ ngon bình thường. Cậu từ nhỏ đã được dạy ăn ngon hay không cũng phải ăn, nhưng vị giác khá nhạy bén, thử một miếng là có thể phân ra món nào là cực phẩm món nào là phổ thông. Chỉ là đồng đội không phân biệt được, cậu hỏi rất nhiều người, không một ai ném thấy sự khác biệt. Chạy đi hỏi tiểu đội 1 mới biết thì ra những món ăn khiến cậu thêm thưởng đều là do Chu Trần làm.

Chu Trần, tân binh đứng hạng thứ nhất. Nguyên Tư nghe xong hai mắt sáng lên, cơ bắp căng cứng và hưng phấn. Tiền Vũ thấy có hi vọng, liền ôm bả vai Nguyên Tư nói: “Anh Trần sắp về rồi, không phải mày muốn thi đấu với anh ấy sao? Có muốn ở đây chờ không?”

“Được!” Nguyên Tư đáp ứng ngay tức khắc. Mấy binh sĩ tiểu đội 1 nhìn nhau trao nhau ánh mắt — ‘Chờ anh Trần về giết chết uy phong của mi’. Tiền Vũ sợ Chu Trần về trễ nên kêu người đến nhà bếp hối thúc.

Nửa tiếng sau Chu Trần trở về, còn chưa kịp nói gì Nguyên Tư đã từ trên ghế xếp nhỏ nhảy cẫng lên, vọt về phía anh.

Lúc gương mặt không chút khuyết điểm kia phóng đại trước mắt, Chu Trần vô thức bày ra tư thế phòng ngự. Không ngờ Nguyên Tư đột nhiên phanh lại, đôi mắt xinh đẹp đó nhìn thẳng vào mắt anh: “Chu Trần?”

Anh hơi há miệng: “Ừ...”

Nguyên Tư gấp gấp kéo tay anh, vẻ mặt chờ mong: “Anh ngày mai còn phụ nhà bếp không?”

“Việc này...”

“Phụ đi!! Ngày mai em muốn ăn thịt heo xắt sợi và sườn kho!” Nguyên Tư vừa nói vừa nuốt nước miếng: “Em nhớ hai món này là anh làm, anh làm cực kỳ ngon! Thật đó!”

8. Chương 8

Chu Trần hoàn toàn không nghĩ tới việc Nguyên Tư kích động chạy tới đây là vì đồ ăn ngày mai, chứ không phải vì muốn thách đấu. Lời nói rất khẩn thiết, giữa chừng hình như còn nuốt nước miếng.

Việc này hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng.

Đồng đội tiểu đội 1 cũng bối rối, Tiền Vũ ở một bên la làng: “Con bà nó Nguyên Tư, không phải mày muốn đánh nhau với anh Trần sao?”

“Đánh cái gì mà đánh?” Nguyên Tư quay đầu lại nói: “Tao nói muốn đánh nhau khi nào?”

Tiền Vũ trợn tròn mắt: “Trời đất?”

Nguyên Tư không để ý tới bọn họ nữa mà chuyển hướng sang Chu Trần, cậu nhún mày cười cười, khoác vai người ta như thể hai anh em thân thiết đi ra ngoài. Dùng tốc độ nhanh nhất đọc mười mấy tên món ăn, sau đó vỗ tay kết thúc nhìn Chu Trần hỏi, “Anh nói đi, mấy món đó có phải là anh làm không?”

Rất nhiều năm sau Chu Trần vẫn nhớ rõ dáng vẻ lúc đó của Nguyên Tư, đặc ý, phần khởi, tự hào, nụ cười mang theo mấy phần lưu manh, giống như mười mấy món ăn đó là do “Đại vương” cậu làm ra.

Chu Trần run sợ 2 giây, vừa định trả lời thì Nguyên Tư đột ngột bước về phía anh một bước. Anh cũng lùi lại một bước trong vô thức, tay phải Nguyên Tư giờ ra ôm chặt lấy eo anh.

Chiều cao hai người cách 5 cm, Chu Trần có cao hơn đi chăng nữa thì từ đó đến giờ vẫn chưa bị ai ôm thắt lưng như vậy, ánh mắt đông lại, ngay cả cơ bắp cũng căng cứng.

Khóe môi Nguyên Tư khẽ nhếch, cánh tay hướng vào trong, “Không phải chứ? Anh nấu món gì cũng không nhớ sao?”

Tư thế này ở trong quân doanh cũng không tính là khác người, các binh sĩ thường hay đùa giỡn với nhau, cậu cào tôi một cái, tôi đâm cậu một phát. Nhưng Chu Trần lại không thích thân mật với người khác, cũng không thích lồi lõm kéo kéo. Vì vậy anh lại lùi một bước, tránh khỏi cánh tay Nguyên Tư, bình thản nói: “Nhớ.”

Nguyên Tư lại vui vẻ, “Vậy anh nói xem, mấy món lúc nãy em nói có phải là do anh làm không?”

Kỳ thật Chu Trần không nhớ anh đã nấu những món gì, nhưng khi Nguyên Tư kể tên anh cũng có kiểm lại, mười mấy món đó đúng là anh nấu.

“Có phải hay không?” Nguyên Tư lại hỏi thúc.

“Phải.” Chu Trần mặt không biểu cảm nhưng trong lòng lại hiếu kỳ về “Đại vương” của tiểu đội 2 này.

“Em đã nói mà! Vị giác của em tuyệt đối không sai!” Lúc Nguyên Tư cười tươi rất có khí phách của thiếu niên, hào quang tuổi trẻ như lấp lánh xung quanh cậu, “Mấy món đó cực kỳ ngon, không giống với mấy món phổ thông. Người khác không nhận ra, nhưng em có thể!”

Khóe miệng Chu Trần giật giật, thầm nghĩ: Mừng quá nhỉ?

Sau đó Nguyên Tư lại râm rì một đồng chuyện, trước khi quay về tiểu đội 2 thì vỗ vỗ bả vai Chu Trần, “Ngày mai anh nhất định phải làm thịt heo xắt sợi và sườn kho đó, chúng ta hẹn rồi nha!”

Chu Trần nhìn đối phương huyết sáo đi, thấp giọng nói: “Nấu món gì không phải do anh quyết định.”

Trên thực tế, đối với việc “Gọi món” này Chu Trần không để bụng lắm, sau khi tắt đèn ngủ thì có nghĩ về Nguyên Tư một chút, chỉ đơn thuần cảm thấy người này thật thú vị, không có tự phụ như trong tưởng tượng mà lại có chút ngu ngốc.

Hôm sau, khi Nguyên Tư đến căn tin ăn trưa thì không có thịt heo xắt sợi và sườn kho, buổi tối đến ăn, cũng không có!

Chu Trần cũng không phải cố tình làm trái ý cậu, nhưng nhà bếp có quy định của nhà bếp, mỗi ngày nấu món gì đều do tiểu đội trưởng quyết định, đội viên phụ bếp chỉ cần cầm đầu làm là được.

Buổi tối, Chu Trần bị Nguyên Tư chặn đường.

Nguyên Tư thoát nhìn không tức giận lắm, nhưng chân mày hơi nhíu lại, không còn sức sống như ngày hôm qua.

Chu Trần nói: “Xin lỗi hôm qua anh quên nói với em, anh không phải người chọn thực đơn, nấu món gì không phải do anh quyết định.”

Quả nhiên, Nguyên Tư nghe hiểu ngay. Xem ra cậu cũng là người hiểu chuyện — Chu Trần nghĩ, bằng không cũng không được làm lão đại tiểu đội 2.

Nơi Nguyên Tư chặn Chu Trần là đường tắt phía sau nhà bếp, tư thế chặn đường rất bá đạo, là hai tay chống tường.

Sau này khi hai người chính thức quen nhau, Chu Trần mới biết lý do tại sao cậu làm như vậy. Nguyên văn của Nguyên Tư là: “Em lùn hơn anh mà, chống một tay không có khí thế tức giận, hai tay mới có.” Làm Chu Trần cười đến mức sặc nước miếng.

“Em nghĩ trưa anh sẽ nấu cho nên sáng nay em chỉ ăn một cái bánh bao, chỉ một cái!” Nguyên Tư nói: “Buổi sáng lúc tập luyện em đói đến mức nhức đầu.”

Chu Trần “Hả” một tiếng, rất muốn hỏi cậu “Bụng đói thì sao lại nhức đầu, phải là đau dạ dày chứ.” Nhưng lại cảm thấy lúc Nguyên Tư trịnh trọng nói mình đói có chút...

Dễ thương?

Nguyên Tư nói tiếp: “Kết quả trưa không có thịt heo xắt sợi và sườn kho. Em lại nghĩ tối nhất định sẽ có, dù sao hôm qua chúng ta cũng đã hẹn rồi.”

“Chúng ta không có...” Chu Trần đối mắt với Nguyên Tư, không biết tại sao lại không nói ra được chữ “Hẹn”.

Nguyên Tư thở dài: “Cho nên trưa em cũng không ăn nhiều, chỉ một chén cơm không thêm không bớt, không ăn thịt, chỉ ăn giá xào với dưa muối. Buổi chiều chạy 5 km, đói đến mức muốn xỉu luôn.”

Chu Trần trầm nghĩ, ăn không no mà chạy 5 km đúng là rất thảm.

“Anh biết em dựa vào cái gì mà kiên trì không?” Nguyên Tư hỏi.

Chẳng lẽ không phải dựa vào ý chí sao? Chu Trần nghĩ.

“Là dựa vào ‘Niềm tin tối nay có thể ăn thịt heo xắt sợi và sườn kho!’” Nguyên Tư nhấn mạnh từng chữ, “Kết quả tối cũng không có! Hơn nữa cũng không có món nào do anh nấu!”

Lúc này Chu Trần thật sự kinh hãi, trong lúc khiếp sợ còn mang theo chút áy náy.

Hôm nay mặc dù anh phụ việc ở nhà bếp, nhưng bởi vì không đủ người nên liên tục phụ rửa rau thái thức ăn chứ không nấu. Việc này ngoại trừ đồng đội hậu cần thì không ai biết, vậy mà Nguyên Tư lại có thể phân biệt được bằng vị giác.

“Em chết đói đây.” Nguyên Tư nói xong thì bỏ tay ra, nghiêng người dựa lên tường: “Vừa đói lại vừa thất vọng nên cơm tối cũng không ăn bao nhiêu.”

Cảm giác tội lỗi của Chu Trần dâng lên. Người trẻ tuổi dễ xúc động, đứng bên cạnh là một người vì mình mà đói nguyên ngày, anh cảm thấy người này rất thú vị rất muốn trêu chọc cậu. Hơn nữa cậu còn nằm lòng những món anh nấu, thành tâm khen tay nghề của anh thì làm sao anh không dao động cho được.

Vì xúc động nên bật thốt: “Giờ anh nấu cho em ăn.”

Lập tức, hào quang trên người Nguyên Tư rực sáng trở lại.

Trong bếp chỉ còn thừa lại bánh bao cho đội hậu viện, Chu Trần đi vào chọn nguyên liệu nấu ăn, chiếm một góc bắt đầu công tác chuẩn bị.

Nguyên Tư vừa kích động vừa căng thẳng, dí sát lại hỏi: “Chúng ta có phạm quy không?”

“Không, tiểu đội trưởng đã ngầm đồng ý rồi, em đừng rêu rao khắp nơi là được.” Chu Trần thái thịch thành sợi nhỏ, còn gồng tôi tiêu thì trộn vào trong một cái chén nhỏ.

Nguyên Tư nhìn xung quanh hỏi: “Cần em giúp gì không?”

“Em vo gạo đi.” Chu Trần nói: “Đủ phần cho em ăn là được, xong rồi lấy nồi cơm điện nấu. Nồi cơm ở trong tủ âm tường.”

“Nồi cơm điện? Dùng nồi cơm điện?” Nguyên Tư kinh ngạc: “Không phải luôn dùng nồi hấp sao?”

“Đó là cơm tập thể, hiện tại chỉ có mình em ăn thì có thể dùng nồi cơm điện.” Chu Trần nói.

Mười phút sau Nguyên Tư chạy trở lại, cười hì hì nói: “Bắc cơm xong rồi.”

Chu Trần liếc mắt nhìn nồi cơm điện cách đó không xa, gật đầu nói: “Ừm.”

Thịt heo xắt sợi và sườn kho đều là món ăn rất đơn giản, Chu Trần làm rất ung dung thoải mái. Nguyên Tư cứ đi theo sau đuôi anh, thường xuyên liếm liếm môi.

Chu Trần khá là hưởng thụ, trong lòng còn có chút đắc ý, lúc đầu chỉ xào thịt ở mức vừa phải, nhưng khi đắc ý thì không kiềm được lực tay, xào đến mức đảo chảo y như các đầu bếp trong TV. Nhưng đáng tiếc, kỹ thuật không được tốt như vậy.

Nhưng Nguyên Tư lại rất hào hứng, không hề thấy anh vụng về xúi nào, lúc lửa phụt lên còn vỗ tay tán thưởng.

Chu Trần lần đầu tiên phát hiện, thì ra cảm giác biết nấu ăn lại tuyệt vời như vậy.

Thịt heo xắt sợi hoàn thành trước, sườn kho thì phải chờ thêm mười phút nữa. Chu Trần nhìn nồi cơm, chỉ huy nói: “Bối cơm đi, nấu xong rồi.”

Nguyên Tư mở nắp nồi ra, Chu Trần thị lực tốt, liếc mắt một cái đã nhìn thấy vết dầu cậu cử động.

Đang nuốt nước miếng đó hử. Chu Trần càng vui vẻ hơn.

Nhưng khi nhìn thấy lượng cơm trong nồi cơm điện thì Chu Trần không vui nổi nữa, “Sao em nấu nhiều vậy?”

“Hả? Em có thể ăn hết.” Nguyên Tư gấp một đĩa thịt heo xào, bỏ vào chén cơm trộn trộn, “Anh quên cả ngày nay em không ăn gì hết sao?”

“Cũng không thể ăn nhiều vậy chứ!” Chu Trần nhìn nồi cơm, “Đây là lượng cơm cho ba người ăn đó!”

“Em một người như ba.” Nguyên Tư ăn một muỗng cơm, nóng đến mức mặt đỏ bừng: “Trời oiii, chính là cái mùi này, ngon quá!”

Chu Trần buồn bực. Tuy đội hậu cần đã ngầm thiên vị đồng ý cho cậu nấu, nhưng lại không cho phép lãng phí lương thực, ăn bao nhiêu làm bấy nhiêu, không ăn hết sẽ bị phạt. Không nói đến việc Nguyên Tư có thể ăn hết thật hay không, cho dù có thể ăn hết thì đoán chắc cậu cũng sẽ bị đầy bụng rồi đau, anh là người nấu ăn, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị phạt luôn.

Nghĩ như thế anh liền phiền não, nhìn Nguyên Tư cũng thấy không vừa mắt.

Nhưng người ta lại không quan tâm, đang ăn rất vui vẻ, đùi phải còn đang run run!

Chu Trần mắng thầm “Đờ mờ”, cùng lúc đó mở nắp nồi xem sườn kho đã xong chưa. Lúc mùi thơm bay ra, Nguyên Tư lập tức cầm chén cơm nhào tới, giơ đĩa gấp một cục sườn lên. Chu Trần còn chưa kịp nói “Coi chừng nóng” Nguyên Tư đã nhét sườn vào trong miệng.

Bị bỏng nhưng lại rất mãn nguyện, Nguyên Tư vừa gặm vừa hỏi: “Được rồi được rồi, lấy xuống thôi!”

Chu Trần hơi bực bội Nguyên Tư, cũng thấy không thoải mái nên sau khi múc sườn kho ra, ma xui quỷ khiến làm sao mà anh bối một chén cơm nói: “Anh ăn với em.”

Phần cơm cho ba người mà một người ăn nhất định sẽ bị chướng bụng, hai người ăn thì sẽ đỡ hơn. Cũng may giờ cơm tối Chu Trần mệt nên không ăn nhiều, bây giờ thấy Nguyên Tư ăn ngon như vậy làm anh cũng thêm thưởng theo.

Nguyên Tư dù có háo ăn cũng không keo kiệt, đem sườn kho đẩy tới trước mặt Chu Trần, “Ăn đi!”

Chu Trần: “...”

Các đồng đội sau khi xong việc thì gói bánh bao đem về, trong bếp chỉ còn lại Chu Trần và Nguyên Tư. Hai người ăn một tiếng đồng hồ, giữa chừng hết đồ ăn nên Chu Trần lại xào thêm một phần thịt.

Sau khi ăn hết, Nguyên Tư xoa xoa bụng: “Má ơi no chết em rồi.”

Chu Trần cũng no căng, cười vỗ gáy Nguyên Tư, “Không phải em ăn nhiều lắm sao? Một người như ba người?”

“Em chủ quan quá, nắc...” Nguyên Tư chùi miệng, “Nhưng khách quan thì không được. Ấy anh Trần ơi.”

“Hử?”

“Anh thật sự nấu rất rất ngon!”

Lại được khen, Chu Trần ít khi được khen nên rất ngại ngừng, dọn dẹp bàn cơm chuẩn bị đi rửa thì Nguyên Tư chạy tới, “Để em để em, anh nấu rồi, để em rửa chén cho.”

Chu Trần cũng không giành rửa nữa, đứng ở một bên tiêu cơm. Nhưng thực sự quá no khiến dạ dày anh có hơi khó chịu.

Nguyên Tư rửa rất nhanh, xong xuôi còn lau kệ bếp cho sạch sẽ, cậu chạy tới nói: “Trở về?”

“Đi lấy thuốc tiêu trước đã.” Chu Trần nói: “No quá cũng khó chịu.”

“Đi.” Nguyên Tư suy nghĩ một chút: “Hay là chạy vài vòng trên sân?”

Chu Trần đã quen độc lai độc vãng, sau khi nhập ngũ vẫn chưa từng chạy bộ cùng ai, muốn từ chối, nhưng lời nói ra lại là “Được”.

Trong bóng đêm, hai người vừa nhai thuốc tiêu cơm vừa chạy bước chậm trên sân. Chu Trần ít nói, cả buổi đều là Nguyên Tư nói anh nghe, tổng kết lại thì chỉ có một ý: Tay nghề anh thật đỉnh.

Chu Trần tuy mặt không biểu cảm nhưng trong lòng lại âm thầm cười, dùng từ thịnh hành hiện nay để diễn tả thì chính là diễn sâu.

Chỉ là khi cảm thấy đã chạy đủ, lúc chuẩn bị trở về Chu Trần lại vì một câu nói của Nguyên Tư mà dừng bước.

Nguyên Tư nói: “Mẹ em cũng nấu ăn rất ngon, hai người kẻ tám lạng người nửa cân đó. Nhưng mà từ khi ba mẹ mất, dù em đến nhà họ hàng nào ăn cũng không thấy ngon nữa.”

∴

Đậu: Vụ đói đến mức đau đầu có đó nha, Đậu nè, lúc quá lố giờ cơm mà không ăn là đau đầu, chỉ khác cái là không thấy đói thôi. Người ta nói là dây thần kinh gì gì đấy (dịch vị)?

9. Chương 9

Tân binh đến từ khắp bốn phương, ai nấy cũng lỗ mãng, luôn tự cho mình là siêu phàm, ở cái tuổi tràn trề tinh lực lại mang theo chút mơ mộng thiếu thời, luôn nghĩ không đánh nhau sẽ không quen biết.

Nhưng tân binh có thứ hạng cao như Chu Trần và Nguyên Tư lại không đánh nhau, chỉ cần ăn xong bữa cơm đã xưng huynh gọi đệ.

Thế nhưng “anh em” ban đầu chỉ có Nguyên Tư đơn phương nhận định, Chu Trần không hào hứng lắm.

Ngày đó sau khi chạy bộ tiêu cơm xong hai người trở về tiểu đội của mình, lúc chia tay Nguyên Tư hỏi: “Sau này anh có thể nấu cho em ăn nữa được không?” Nói xong gãi đầu một cái, bổ sung: “Là nấu riêng như hôm nay, không phải cơm tập thể.”

Chu Trần ngoài cảm thấy phiền phức thì còn thấy người này da mặt dày, được voi đòi tiên. Định từ chối lại nghĩ tới sự hứng thú về đồ ăn của đối phương, còn có câu vừa nãy trên sân.

Lúc Nguyên Tư nói ba mẹ đều mất thì không nói nữa. Anh không giỏi an ủi người khác, mà Nguyên Tư cũng không giống như muốn được anh an ủi, vẫn rất vui vẻ. Nhưng bây giờ nghĩ lại, Chu Trần vẫn cảm thấy Nguyên Tư có chút đáng thương: Còn nhỏ ba mẹ đã mất — chắc là nhỏ, bằng không sẽ không cần họ hàng nhận nuôi, xem ra ở nhà họ hàng cũng không được tốt lắm...

Lời sắp nói lại không thể thốt ra, Chu Trần nhìn Nguyên Tư, không mặn không nhạt nói: “Xem tình hình đã, được thì mới nấu.”

Nguyên Tư lập tức cười tươi, tay phải siết thành nắm đấm vào vai anh, “Anh em tốt! Đúng là anh em tốt!”

Chu Trần không hiểu nổi định nghĩa “Anh em” tốt của Nguyên Tư, gân trán giật giật lên một cái, chỉ nói: “Về thôi.”

Sau đó, Nguyên Tư trở thành khách quen của tiểu đội 1. Tiền Vũ thường bị Nguyên Tư vọt vào tức xá tra khảo: “Khi nào anh Trần về? Ngày mai anh Trần có phụ bếp không?”

Theo lẽ thường mà nói thì đội viên đội hậu cần sẽ không chào đón khách lạ, nhất là đi cửa sau, bắt kẻ là trộm bánh bao hay bánh mì, tới một người thì đánh một người, đánh đến không dám quay lại mới thôi.

Nhưng Nguyên Tư là một ngoại lệ, từ tiểu đội trưởng cho tới tiểu binh mới tới rửa rau không một ai không thích cậu, thấy cậu đến liền cười bắt chuyện: “Tiểu Tư đến hả? Hôm nay muốn ăn cái gì? Chu Trần đâu? Nhanh làm cho Tiểu Tư đi!”

Chu Trần ít nói nhưng không thể không thừa nhận Nguyên Tư rất có mị lực.

Miệng người này rất ngọt, mặt mũi lại thanh tú dễ nhìn. Nhìn lâu thậm chí còn cảm thấy cậu thuận mắt hơn đám hán tử kia nhiều. Hơn nữa Nguyên Tư rất có bản lĩnh, biết đánh nhau lại nhanh nhẹn, nằm trong nhóm các tân binh có thứ hạng cao. Tính tình cũng tốt, tóm lại là bé ngoan, lâu ngày nhân khí cũng tăng lên.

Tiểu đội trưởng đội hậu cần từng thấy dáng vẻ lúc ăn của Nguyên Tư, trở về nói: “Cơm hôm nay ngon lắm hả, nhìn cậu ta ăn ngon như vậy làm anh cũng muốn ăn thêm mấy chén.”

Nguyên Tư khen ngợi bằng tất cả vốn từ, từ tiểu đội trưởng cho đến đội viên, có lần khen một tân binh phụ rửa rau mới đến, khen đến mức người ta đỏ mặt, vẫn là Chu Trần đi qua giải vây: “Nói đủ chưa? Hôm nay muốn ăn cái gì?”

Chỉ một câu, thành công lôi Nguyên Tư về trước mặt mình.

Nguyên Tư nhanh chóng gọi món: “Cánh gà chiên tiêu, tỏi giã thịt luộc, thịt om cà tím!”

Chu Trần lạnh lùng bác bỏ: “Chỉ làm một món.”

“Combo được không, combo nha?” Nguyên Tư nói: “Gà cay với thịt heo om cà.”

“Cái gì mà combo?”

“Mấy cửa hàng thức ăn nhanh đều có mà. Không phải anh họ khẩu thành phố sao? Không biết?”

Chu Trần bị một câu “Hộ khẩu thành phố” làm cho bực mình, kêu Nguyên Tư đi vo gạo, còn mình thì mở vòi nước làm “Combo”.

Sau lần suýt chết vì no, Nguyên Tư đã có chừng mực hơn. Chỉ nấu cơm đủ cho một người ăn, nhiều lắm cũng chỉ hơn một nửa, không ăn hết thì cho Chu Trần giải quyết.

Chu Trần cũng cảm thấy mình chắc điên rồi, bình thường chỉ ăn lót dạ rồi chờ Nguyên Tư đến tìm.

Hiện tại, các tân binh ai cũng biết binh sĩ đứng đầu trở thành phiếu cơm của “Đại vương” tiểu đội 2.

Chuyện này lẽ ra là phạm quy, nhưng quân đội dựa vào thực lực mà nói chuyện, bản lĩnh của Chu Trần vừa nhìn đã thấy, còn Nguyên Tư thì sao? Vừa có bản lĩnh vừa được người ta yêu thích, còn được tiểu đội trưởng đội hậu cần chống lưng, dù có người ghen tị thì chỉ có thể đỏ mắt nhìn chứ không nói được gì.

Nhưng Chu Trần và Nguyên Tư không chỉ bàn chuyện ăn uống với nhau, mà còn trao đổi về kỹ năng, cùng nhau tiến bộ. Tiện thể tâm sự với nhau.

Chu Trần là con một trong một gia đình phổ thông làm công ăn lương, không dư dả mấy, ba mẹ đều là công nhân trong xưởng, tư tưởng cổ hủ nhưng rất chăm lo cho anh. Chi phí ăn học dù kém xa con nhà khá giả nhưng cũng chưa để anh thiếu ăn thiếu mặc ngày nào. Trước đây anh từng nói với Tiền Vũ, anh biết nấu ăn sớm là bởi vì nhà nghèo nên phải chăm lo việc nhà, lời này nửa thật nửa giả — Gia đình thật sự không giàu, nhưng biết nấu ăn không liên quan tới giàu nghèo, mà là do nghỉ hè hay theo ông bà học nấu, xem như là học đúng tài.

So sánh với Nguyên Tư, anh thật sự hạnh phúc hơn nhiều.

Nguyên Tư giống như anh, cũng là con trai của công nhân, trước 10 tuổi cũng có một gia đình hoàn chỉnh. Ba mẹ không giàu có, cũng làm công ăn lương, không có truy cầu gì nhiều, mỗi ngày đều tính toán tỉ mỉ, chỉ 100 tệ là có thể tiêu cho rất nhiều thứ.

Nhưng dù nghèo thì nghèo, hai người vẫn cố gắng cho con trai mình ăn no mặc ấm.

Nghỉ hè năm 10 tuổi của Nguyên Tư, ba cậu chi một khoản tiền để chuẩn bị đi du lịch đường dài.

Bởi vì gia đình không dư dả gì, nên từ đó đến giờ Nguyên Tư chưa từng đi đâu chơi, khi biết tin cậu vui vẻ vô cùng, hận không thể lập tức xuất phát.

Ba mẹ cậu cũng đã lâu rồi không đi du lịch, lần đi du lịch gần nhất cũng là trước khi kết hôn. Chi phí đi chơi tốn kém, vì tiết kiệm tiền mà một ngày trước khi lên đường mẹ Nguyên ra chợ mua nguyên liệu nấu ăn, làm lương khô để ăn trên xe lửa. Ba Nguyên sợ bà một mình không xách nổi nên cũng đi theo, dặn Nguyên Tư chờ ở nhà, còn nói tối sẽ mang thịt bò khô trở về.

Nguyên Tư ngoan ngoãn làm hết bài tập rồi xem phim hoạt hình, đói bụng chờ cả đêm, nào ngờ đợi được lại là tin dữ.

Chợ phiên ngày xưa còn lâu mới nê nếp như bây giờ, xe tải ra ra vào vào, người và xe chen chúc với nhau, bình thường rất hay kẹt đường.

Ba mẹ Nguyên Tư không may, lúc đi ra gặp phải một chiếc xe mất tay lái, né không kịp nên bị tông chết ngay tại chỗ.

Kết thúc tang lễ Nguyên Tư được gia đình dì nhận nuôi, tiền bồi thường cũng vào túi dì dượng. Còn căn nhà đang ở thuộc trợ cấp của công nhân viên, không phải tài sản riêng nên Nguyên Tư không được thừa hưởng.

Tiền bồi thường lúc ấy bao nhiêu, Nguyên Tư đã không nhớ rõ.

Gia đình dì cũng không giàu có gì, còn có một đứa con trai lớn hơn Nguyên Tư mấy tuổi, nhận nuôi cậu một nửa là vì tiền bồi thường, nửa còn lại là vì đạo đức.

Nguyên Tư kể cho Chu Trần nhiều nhất là khi còn nhỏ mẹ nấu ăn ngon như thế nào, ba đá cầu lợi hại ra sao. Cuộc sống sau năm 10 tuổi thì cậu chỉ nói sơ qua là quan hệ với anh họ không tốt lắm, lên trung học được ở ký túc xá rồi cậu rất ít khi về nhà. 16 tuổi bắt đầu đi làm, cũng không xin tiền dì nữa. Tốt nghiệp thì muốn đi lính, đây cũng là chủ ý của cậu.

Chu Trần nghĩ, 8 năm qua Nguyên Tư sống cũng chẳng vui vẻ gì — Là vì ăn nhờ ở đậu, cũng là vì không có tiền.

Nhưng Nguyên Tư lại bác bỏ suy nghĩ đó, lúc nhắc tới người dì keo kiệt của mình, cậu chỉ nói: “Bình thường thôi, vợ chồng nghèo trăm việc phải lo mà. Ngay cả con trai ruột bọn họ cũng không lo nổi thì thời gian

đâu mà lo cho em. Thật ra em cũng cảm kích bọn họ, ít nhiều cũng cho em một chỗ để ngủ. Em không muốn vào cô nhi viện, thăm lắm, người ngoài nhìn vào sẽ biết anh không cha không mẹ.”

Lúc nói câu này, khoe môi cậu kéo lên một độ cong như có như không. Không giống tự giễu, cũng không phải cay đắng. Chu Trần nhìn không thấu nụ cười đó, trong lòng vừa nặng nề vừa khó chịu.

Ba tháng tập huấn của tân binh rất nhanh đã kết thúc, trước đêm cuối cùng, Nguyên Tư lại tới “Xin cơm”.

Đi đến doanh trại nào không phải do họ chọn mà là cấp trên quyết định. Mọi người, kể nam người bắc tụ lại một chỗ, nay lại cách xa, sau này e rằng không còn gặp nhau nữa.

Nói thêm nữa thì có chút đau lòng.

Hai ngày nay Tiền Vũ cứ gào khóc, Chu Trần lại không có cảm giác gì. Chỉ mới ở cùng nhau ba tháng thôi, nỗi buồn khi biệt ly đối với anh mà nói có chút hoang đường.

Nhưng khi thấy Nguyên Tư buồn bã thở dài, anh lại cảm thấy có chút khó chịu.

Nguyên Tư nói: “Haizz, anh Trần ơi, nếu hai chúng ta không được phân đến cùng một khu thì sau này kẻ trời nam người đất bắc rồi!”

Cũng không đến nỗi trời nam đất bắc. Chu Trần nghĩ, dù sao cũng từng ở cùng một trung đoàn, dù có phân đi xa thì cũng không đến mức ấy.

Nhưng khi Nguyên Tư thở dài, anh thật sự thấy không nỡ. Dù sao cũng đã nấu cho người này ăn hơn hai tháng, ngày nào cũng được khen. Sau này nếu không ở cùng nhau nữa, không thấy vẻ hân hoan vui mừng, không thấy tướng ăn thõng khoai của người nào đó nữa, anh có thấy nhớ hay không?

Nhớ!? Chắc chắn sẽ nhớ.

Chu Trần nghĩ vậy nên xắn tay áo lên nói, “Vậy hôm nay có thể là buổi cuối cùng đúng không? Nói đi, muốn ăn cái gì?”

“Muốn ăn cái gì anh cũng làm?”

“Anh sẽ cố gắng, quan trọng là phải xem có nguyên liệu để nấu hay không.”

“Có có, chắc chắn có!” Nguyên Tư nói: “Sườn heo chua ngọt, cá rô phi hấp cà, gà luộc cắt lát, cật heo xào, thiêu bạch!”

Chu Trần hơi nhíu mày: “Anh không làm thiêu bạch.”

Thật ra anh muốn nói: Sao gọi nhiều món quá vậy?

“Anh không biết làm?” Trong mắt Nguyên Tư xẹt qua chút thất vọng, nhưng rất nhanh lại phản chấn, “Đổi thành thịt xào cải được không?”

“Anh nghĩ em sẽ nói — vậy làm bốn món trước.” Nét mặt Chu Trần không quá cam tâm tình nguyện, nhưng đã lấy một miếng thịt bò thượng hạng ra.

“Hehehe!” Nguyên Tư cười rộ lên, “Em cũng định nói như vậy, nhưng ngày mai có thể chúng ta sẽ mỗi người một nơi, lúc này không ăn thì còn đợi khi nào!”

Chu Trần vậy mà lại bị thuyết phục, nấu tận 2 tiếng đồng hồ, làm nguyên một bàn chia tay cho Nguyên Tư.

Nguyên Tư ăn vô cùng thỏa mãn, trên đường về Chu Trần cứ cảm thấy rất kỳ quái, nhưng lại không nghĩ ra quái ở điểm nào.

Lúc ra khỏi nhà bếp Nguyên Tư ôm anh một cái, vỗ lưng anh nói: “Anh Trần, bảo trọng nha!”

Lúc đó Chu Trần còn thấy cảm động, nhưng trở về ký túc xá tắm rửa xong anh lại cảm thấy có điểm kỳ lạ.

Lúc ăn cơm tâm trạng Nguyên Tư rất hào hứng, dù miệng treo câu “Mỗi người một nơi” nhưng biểu cảm lại chẳng có chút xiu nào là không nỡ của “Mỗi người một nơi”. Sau đó lúc ôm anh nói “Bảo trọng” cậu còn cười.

Cảm giác như Nguyên Tư không luyến tiếc anh chút nào, cái gì “Mỗi người một nơi”, toàn là nói cho có.

Chu Trần có điểm phiền não, suy nghĩ một lúc lại cảm thấy có bệnh mới đi phiền não chuyện này.

Hôm sau đến giờ phân khu, Chu Trần ngồi trên xe trinh sát đi về phía nam, không lâu sau anh thấy một bóng người quen thuộc đi tới.

Là Nguyên Tư.

Phản ứng đầu tiên của Chu Trần là vui mừng, nhưng nhớ tới hành động tối qua của người này, anh nhanh chóng đè sự vui vẻ đó xuống.

Nguyên Tư vui tươi hơn hử đi tới, đẩy đồng đội bên cạnh ra đặt mông ngồi xuống, tay phải khoác lên vai anh, tay trái vỗ ngực, “May quá may quá, em còn lo chúng ta mỗi người một nơi đó!”

Lại là mỗi người một nơi, Chu Trần nhếch môi. Quả nhiên là giả vờ, họ Nguyên từ tối hôm qua đến tận bây giờ nhìn chẳng có chút buồn bã nào.

Nguyên Tư nhìn anh chằm chằm hồi lâu, “Í, anh Trần, anh không vui sao?”

Chu Trần tức giận, “Hừ!”

“Hừ cái gì? Chúng ta được phân vào cùng doanh trại, em nghe nói còn chung tiểu đội đó, em vui muốn chết, sao anh một xiu xú động cũng không có vậy?”

Còn xú động nữa cơ. Chu Trần suy nghĩ một lúc rồi chọn cách vạch trần cậu: “Đừng có giả bộ, tối qua lúc em nói ‘Bảo trọng’ còn cười đó, nhớ không?”

Nguyên Tư chớp mắt mấy cái, “Chuyện đó...”

Chu Trần mặc kệ cậu.

Xe chở tân binh xóc nảy trên đường, Nguyên Tư ngồi không yên, đầu cứ va vào ngực Chu Trần.

Chu Trần híp mắt: “...”

Nguyên Tư cười hết sức chân thành, hơn nữa còn không có ý né ra.

Chu Trần nói: “Tránh ra.”

“Anh Trần, em nói thật với anh vậy.” Nguyên Tư ngồi thẳng lại, “Tối qua em đúng là có cười, nhưng là cười lừa được một bữa cơm từ anh.”

Chu Trần nhướn mày: “Lừa anh?”

“Phải, thật ra em đã biết hai chúng ta được phân cùng một doanh trại và cùng một tiểu đội từ trước rồi.” Nguyên Tư nói: “Em với Trưởng Ban quan hệ tốt lắm, trước giờ chót cho em biết đó.”

Chu Trần hơi run, “Sao em không nói sớm?”

“Nói sớm sao có thể lừa anh làm nguyên một bàn cơm?” Nguyên Tư nói: “Anh mà biết thì tối qua chắc chắn sẽ không nấu năm món cho em ăn, em còn không biết anh chắc?”

Chu Trần vừa tức vừa buồn cười, còn chưa kịp quở trách Nguyên Tư đã ngửa người ra nằm lên đùi anh, còn nói: “Em đã khai thật rồi, sắp tới chúng ta sẽ ở chung với nhau, anh đừng giận em nữa. Em chính là cật hóa, nào lại bất ổn. A, anh dịch chân sang bên kia xiu đi, đúng rồi, để vậy đi nha. Như vậy gối nằm thoải mái hơn.”

Thái dương Chu Trần giật giật, trầm nghĩ: Lạ chúa.

10. Chương 10

Khu trình sát Vân Nam nằm gần biên giới, điều kiện khá gian khổ. Còn là nơi đảm đương vị trí quan trọng nên tân binh được phân tới đây không nhiều lắm, ngoại trừ Chu Trần và Nguyên Tư, Tiền Vũ thì chỉ có 3 người.

Lúc chia giường ký túc xá, Chu Trần trải drap giường ở gần cửa chính, tầng trên là Tiền Vũ, còn Nguyên Tư thì ngủ gần cửa sổ. Cả hai cách nhau một đường chéo. Lúc Tiền Vũ đang hâm mộ vị trí “phong thủy đắc địa” của Nguyên Tư thì thấy cậu hai tay xỏ túi quần đi tới, ngẩng đầu nói: “Sếp Tiền, thương lượng với mày chuyện này.”

“Không thương lượng.” Tiền Vũ quỳ gối trên giường xếp chăn, “Trừ khi mày đổi chỗ cho tao.”

Chu Trần ngược mắt nhìn hai người, không hiểu sao có chút mong chờ.

“Hè! Đây chẳng phải là chuyện tao định nói sao.” Nguyên Tư gác một tay lên song sắt giường trên, hất cằm ra sau lưng nói: “Sếp Tiền, hai ta đổi chỗ đi. Tao ngủ ở đây, mày ngủ cạnh cửa sổ.”

Tiền Vũ hết sức kinh ngạc: “Hả? Mày muốn ngủ cạnh cửa?”

Nguyên Tư cúi đầu xuống, đúng lúc bắt gặp ánh mắt Chu Trần, khẽ cười nói: “Gần cửa tiện hơn.”

Hiện tại là buổi chiều, tuy đã vào đông nhưng khí hậu từng khu vực khác nhau. Nơi này vẫn còn nóng trên 30 độ, các đội viên mặc quần áo không khác gì mùa hè, đều là áo ba lỗ và quần đùi.

Ánh nắng mặt trời từ cửa sổ len vào, non nửa chiếu lên trên người Nguyên Tư.

Từ góc độ của Chu Trần nhìn sang, thân ảnh ngược sáng của cậu cao to hơn lúc bình thường, thậm chí mang theo một chút khí thế làm người ta sợ hãi.

Không biết tại sao ngực anh đột ngột nóng lên. Muốn đứng dậy đi ra ngoài thì nghe Tiền Vũ hào hứng nói: “Được được, đổi ngay, mày không được nuốt lời đó!”

Giọng Nguyên Tư đầy ý cười: “Cảm ơn nhá, tao tuyệt đối không nuốt lời.”

Cứ như vậy, Tiền Vũ mơ mơ hồ hồ bị dụ chuyển tới chỗ “Phong thủy đắc địa”, còn Nguyên Tư thì ôm chăn ném lên tầng trên, bản thân thì linh hoạt nhảy lên.

Chu Trần đi WC xong lại chạy bộ một vòng, khi trở về thì thấy Nguyên Tư đang trải ga giường. Ký túc xá này so ra còn kém hơn cả chỗ huấn luyện tân binh, vật chất đều cũ kỹ, Nguyên Tư ở phía trên cử động một cái là giường lập tức vang lên tiếng kéo kẹt.

Chu Trần ho khan một tiếng, Nguyên Tư quay người sang nhìn, không chút khách khí thả một đầu chăn xuống, “Anh Trần, giúp em giữ chăn đi.”

Còn giữ? Giường muốn sập luôn rồi. Chu Trần làm như không vui kéo góc chăn, thờ ơ giữ hai cái, thuận miệng nói: “Gần cửa sổ tốt hơn, mọi người ai cũng muốn ngủ cạnh cửa sổ, có mình em ngược ngạo chạy tới ngủ gần cửa chính.”

“Anh em mà, có phúc cùng hưởng.” Nguyên Tư thu lại tấm chăn, xoay người nhảy xuống giường, suýt chút nữa đạp trúng chân Chu Trần. Còn Chu Trần thì bị cậu đột ngột nhảy xuống làm hết hồn, sợ cậu ngã nên giơ tay ra đỡ theo bản năng.

Nguyên Tư nương theo tay Chu Trần đứng ngay ngắn, lại ngồi trên giường người ta mang giày, nói tiếp: “Ngủ gần cửa chính tương đương với gặp nạn, thân là anh em, em đành phải đến ở cùng anh vậy. Ai bảo cảm tình chúng ta tốt như vậy chứ!”

Chu Trần thấy cậu lại không đứng đắn, đẩy nhẹ đầu cậu cười nói: “Em có ý đồ.”

“Anh biết rồi hả?” Nguyên Tư đứng lên, một tay chống nạnh, một tay búng lên gáy Chu Trần, “Em...”

Lời còn chưa nói hết đã bị Chu Trần chụp lấy cổ tay, xoay ngược người lại.

Lúc bị đè ở trên giường cù lét, Nguyên Tư dùng cả tay chân để giãy giụa, vừa cười vừa la: “Em sai rồi, anh đừng cù nữa, ha ha ha ha ha, trời ơi Chu Trần, ha ha ha ha ha, em không chơi nữa, không chơi nữa!”

Chu Trần đè Nguyên Tư dưới thân, gáy cậu bị búng đỏ hoe, nhìn có phần khô hài, anh giả vờ hung dữ quát: “Bỏ tay ra, anh muốn búng.”

Nguyên Tư ôm chặt trán, có nói thế nào cũng không bỏ tay ra, chỉ còn hai cái chân không yên phận giãy giụa, “Anh đã búng gáy em rồi, em cũng xin lỗi rồi mà anh còn không tha? Hẹp hời! Có còn là anh em không hả?”

Ban đầu Chu Trần chỉ định trêu Nguyên Tư, nhưng khi thấy cậu gấp gáp tranh luận thì cảm thấy chơi rất vui, càng dùng sức đè cậu xuống, “Anh phải búng...”

“Lại” bị ngăn trong cổ họng, sắc mặt Chu Trần đột nhiên thay đổi.

Vừa này lúc Nguyên Tư xoay tới xoay lui, bắp đùi cậu đã đụng trúng thứ đó của anh.

Hai người đều bất động, bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí trở nên có chút quái dị.

Nửa phút sau, Chu Trần gượng người đứng dậy. Bởi vì chỗ đó không thoải mái nên lúc sửa quần lại anh che che giấu giấu, còn ở trên đống quần sờ hai cái cho chắc ăn.

Nguyên Tư đụng không mạnh lắm, nhưng đàn ông mà, chỗ đó là nơi yếu hại nhất. Mỗi sáng sớm vào WC còn phải điều chỉnh vị trí, đặt nó ở nơi thoải mái nhất trong quần lót.

Mà lúc Nguyên Tư đụng phải, đúng lúc làm lệch vị trí của nó, của quý bị đẩy tới chính giữa đống quần cảm giác vô cùng kỳ quái.

Vậy nên Chu Trần phải sửa lại vị trí, bằng không mỗi bước đi đều không được tự nhiên.

Giường ở sát cửa, nằm trong góc nên động tác Chu Trần chỉnh lại đống quần ngoài Nguyên Tư ra không ai thấy. Nguyên Tư rõ ràng là thủ phạm mà lúc này lại “Phụt” một tiếng bật cười, tai có hơi đỏ.

Mặt Chu Trần trầm xuống, “Còn cười!”

Nguyên Tư dùng ngón cái và ngón giữa đè hai bên khóe môi, “Không cười không cười, ha ha ha ha ha.”

Chu Trần: “...”

Trong ký túc xá rất ồn ào, bọn họ làm ồn bên này cũng không bị ai để ý. Nguyên Tư cười xong vỗ giường một cái nói, “Ngồi đi.”

Chu Trần rất muốn nói: Mẹ nó đây là giường của anh, em lại thành chủ nhân?

Nguyên Tư nhích lại gần hỏi: “Anh Trần, vừa rồi em đụng trúng không sao chứ!?”

Chu Trần trợn mắt, vỗ đầu cậu nói, “Em không thấy ngại mà còn nói?”

“Ha ha ha, xin lỗi xin lỗi, em thật sự không cố ý.” Nguyên Tư nói xong liền che đống quần: “Nhưng không cho anh trả thù, đây là vấn đề tôn nghiêm. Em búng gáy anh, anh cũng đã búng lại, nợ mới nợ cũ hết rồi, nhưng phía dưới thì khác, không cho!”

Chu Trần bật cười, vỗ lên mu bàn tay cậu, nhỏ giọng nói: “Đừng che nữa, lát nữa người ta nhìn thấy lại nghĩ em ban ngày ban mặt đi quay tay.”

Nguyên Tư bỏ tay ra, nhìn xung quanh một chút, lại hỏi: “Lúc này em đụng trúng bên trái hay bên phải anh vậy?”

Chu Trần nheo mắt: “Hỏi cái này để làm gì?”

“Hiếu kỳ thôi.” Nguyên Tư nói: “Bình thường anh để nó ở bên trái hay bên phải?”

Không ít nam sinh ngâm thảo luận với nhau về vấn đề để bên trái hay bên phải. Lúc Chu Trần ở trọ thời Trung học cũng từng nghe người ta bàn luận, cảm thấy rất nhảm nhí rất thấp kém nên chưa tham gia bao giờ.

Không ngờ sau khi nhập ngũ, lại bị chính mè� mình nuôi hỏi.

“Em xâm quá.” Chu Trần đẩy Nguyên Tư ra.

“Xâm chỗ nào?” Nguyên Tư khoác vai anh, nghiêm túc nói: “Em chỉ muốn nói với anh là để bên trái hay bên phải đều không tốt.”

Chu Trần bị cho vào tròng, “Vậy để sao mới được?”

“Anh phải trả lời em trước, hay để bên nào?” Nguyên Tư hỏi.

“Bên trái.” Chu Trần nói.

Nguyên Tư thở dài: “Vậy thì lát nữa vào WC anh lấy nó ra, để ở bên phải.”

“Hả? Tại sao?”

“Anh không biết chỉ để một bên sau này sẽ bị lệch luôn sao?”

“...”

“Thật đó, phải tin em!” Nguyên Tư nói: “Em có kinh nghiệm.”

Chu Trần kinh ngạc, “Em bị lệch rồi?”

Nguyên Tư lập tức phủ nhận: “Em nghe nói.”

Chu Trần bán tín bán nghi, bỗng nhớ tới câu trước đó Nguyên Tư nói chưa xong, hỏi: “Em rốt cuộc có ý đồ gì?”

Không biết có phải ảo giác hay không, Chu Trần cảm thấy mắt Nguyên Tư như lóe lên một cái, muốn nói câu gì đó lại nuốt xuống.

Nhưng rất nhanh, Nguyên Tư đã nói tiếp: “Ngủ phía trên anh có nhiều cái lợi.”

Chu Trần trực giác những lời này có nghĩa khác, lại nghe Nguyên Tư nói: “Có thể theo dõi hành tung của anh bất cứ lúc nào, anh đi phụ bếp em sẽ đi theo, nếu anh cầm bánh bao về chia, em sẽ là người đầu tiên cướp được nhanh nhất.”

Chu Trần ngẩn người, cười nói: “Cho em no chết luôn.”

Nguyên Tư hừ hừ: “Dân dĩ thực vi thiên [1] mà!”

[1] Dân lấy miếng ăn làm trọng, muốn trị dân thì trước hết phải làm cho dân no ấm, vì nếu dân đói thì nước sẽ loạn.

Tuy là nói vậy, nhưng từ khi đến đội trinh sát, Chu Trần đã hết duyên với việc bếp núc.

Nhiệm vụ trinh sát quan trọng, binh sĩ nếu không bị kéo đi huấn luyện cả ngày thì chính là bị đưa ra ngoài hỗ trợ lòng bất kể bị truy nã, Chu Trần và Nguyên Tư đều là đội viên nổi bật trong nhóm tân binh, căn bản không có cơ hội đến giúp đội hậu cần nấu ăn.

Có lần Chu Trần nói với Nguyên Tư: “Hối hận không!? Vừa đói chỗ vừa không được ăn.”

Nguyên Tư đỡ trán thở dài: “Hối hận muốn chết luôn!”

Rất nhanh đã đến Tết âm lịch. Đêm giao thừa, các đội viên xếp hàng để gọi điện về nhà. Chu Trần hỏi thăm và báo bình an với ba mẹ xong, đi ra thấy Nguyên Tư ngồi xồm trong góc nhà hút thuốc.

Nhớ tới chuyện nhà của Nguyên Tư, Chu Trần đoán tâm trạng đối phương không được vui.

Thế là anh cũng đi tới ngồi xuống, lấy một điếu thuốc ra: “Cho mượn bật lửa.”

Nguyên Tư châm lửa cho anh, một câu cũng không nói.

Hai người yên lặng hút thuốc trong đêm đông, chợt Nguyên Tư dập tắt tàn thuốc, đuổi người đứng lên, vươn tay với Chu Trần: “Chạy bộ với em một chút không?”

Chu Trần nắm lấy, mượn lực đứng lên, “Được.”

Đêm giao thừa không tắt đèn, hai người chạy một vòng lại một vòng sân tập, đề tài câu chuyện trải khắp trời nam biển bắc, sau cùng mới bàn tới cuộc thi sát hạch năm sau.

Chu Trần nói: “Anh muốn vào biệt kích Chim Ưng.”

Nguyên Tư hỏi: “Vì nơi này không thể phát huy hoài bão sao?”

Từ khi đến đây, bọn họ luôn lặp đi lặp lại các buổi huấn luyện và nhiệm vụ khô khan. “Truy nã” nghe rất oai, nhưng nhiệm vụ chính của chiến sĩ biên phòng chỉ là đứng canh gác, kiểm tra theo thông lệ. Hoàn toàn khác với truy nã trong tưởng tượng, như đại chiến với trùm buôn thuốc phiện chẳng hạn. Mấy hôm trước Tiên Vũ còn than phiền: “Mấy chuyện lật vật này thật sự quá thiếu kỹ thuật mà. Em giống như một lính trinh sát giả mạo vậy!”

Chu Trần nói: “Không liên quan tới nơi này. Dù được phân đến đây hay đến nơi khác thì năm sau anh vẫn tham gia thi.”

Nguyên Tư như có điều suy nghĩ: “Sau khi được vào Chim Ưng thì sao?”

“Ừm.” Giọng Chu Trần rất kiên định: “Anh muốn làm bộ đội đặc chủng.”

Anh chưa bao giờ nhắc tới chuyện này với bất kỳ ai, mục đích duy nhất khiến anh nhập ngũ chính là để trở thành bộ đội đặc chủng.

Nguyên Tư suy nghĩ một lúc, đột nhiên bắt đầu chạy lấy đà, sau đó lộn mào mười cái, cuối cùng lúc dừng lại còn mở ra hai tay như vận động viên thể thao, xoay người cúi đầu chào.

Chu Trần tưởng cậu lại lên cơn, đang muốn chạy tới thì nghe cậu la lên: “Như em có thể vào Chim Ưng không?”

Chu Trần khựng lại, “Cái gì?”

“Em như vậy có thể vào Chim Ưng không?” Nguyên Tư lại lộn nhào tại chỗ, tự nhủ: “Nhanh nhẹn, nhảy bén, lại còn đẹp trai. Nếu bắt đầu luyện tập từ bây giờ thì có thể vượt qua kỳ sát hạch không?”

Chu Trần “Fuck” một tiếng, “Em tự luyện quá vậy?”

Nguyên Tư cười chạy trở lại, “Sao anh không nói sớm là muốn làm bộ đội đặc chủng, nếu biết thì em đã sớm chuẩn bị rồi.”

Chu Trần bỗng ngứa ngáy trong lòng, “Sao hả? Anh đi em mới đi? Anh không đi, em cũng không hả?”

“Xùy!” Nguyên Tư ngẩng đầu lên: “Anh mới gọi là tự luyện. Là do em không biết có cuộc thi đó, anh biết tin tức lại không nói cho em nghe.”

“Lần trước lúc em biết danh sách phân khu em có nói cho anh biết không?” Chu Trần nói.

Nguyên Tư xua tay: “Hai việc khác nhau, hai việc khác nhau!”

“Rõ ràng là một!”

“Hai việc khác nhau!”

“Là một!”

“Anh cũng trẻ con quá đi?”

“...”

Bị người trẻ con như Nguyên Tư nói trẻ con, Chu Trần cảm thấy có chút xấu hổ.

11. Chương 11

Mục tiêu vào biệt đội Chim Ưng cứ thế mà hoạch định. Nguyên Tư vốn là lính xung kích, khi đó Chu Trần cho rằng cậu và mình giống nhau, đều có ước mơ trở thành lính đặc chủng. Nhưng tận một năm sau anh mới biết được sự thật hoàn toàn khác xa với tưởng tượng của mình.

[1] Biệt đội Chim Ưng là đội quân tiền tuyến, tinh nhuệ của Trung Quốc.

Đầu năm mới, bởi vì biểu hiện xuất sắc mà Chu Trần được chọn làm Đội trưởng đội 4. Tuy không quản lý người nhiều lắm, nhưng cũng là tân binh duy nhất được “Làm quan”. Nguyên Tư cũng nằm trong đội 4, không có việc gì làm liên gào một tiếng “Đội trưởng”.

So với chức Trưởng ban thì đội trưởng quá nhỏ, nhỏ đến mức có thể không tính, thậm chí được gọi cũng thấy xấu hổ. Chu Trần mới vừa tròn 19, chính là độ tuổi ngạo khí ngất trời, cộng thêm tâm tư không đặt nặng vị trí lính trinh sát nên rất không thích người khác gọi anh là “Đội trưởng”.

Các đồng đội đều hiểu, tuổi tác cũng không quá chênh lệch nên chưa bao giờ gọi anh là “Đội trưởng”, vẫn gọi là “anh Trần” giống như trước kia, duy chỉ có Nguyên Tư không có mắt nhìn, trái một tiếng “Đội trưởng” phải một tiếng “Đội trưởng”, gọi đến vui vẻ.

Chu Trần rất bực mình, uốn nắn chừng mấy hồi cậu cũng không thay đổi, vẫn gọi “Đội trưởng đội trưởng”. Lâu ngày, Chu Trần mặc kệ cậu, nhưng hễ Nguyên Tư gọi một tiếng “Đội trưởng” anh lập tức đáp “Có!” ngay.

Phản ứng còn nhanh hơn khi được gọi là “Anh Trần”, “Chu Trần”.

Tháng 3, chiến khu lính trinh sát ra thông báo chính thức về kỳ thi sát hạch, có không ít các chiến sĩ nóng lòng muốn thử sức. Tiền Vũ bị nhiệm vụ khô khan giày vò đến mức hết chịu nổi, hận không thể lập tức tham gia thi đấu, lập tức vào Chim Ưng ngay. Đilen cuồng luyện tập mỗi ngày, thề phải vượt qua kỳ thi sát hạch.

Nhưng vẫn có người luyện tập khùng khiếp hơn, trời chưa sáng đã rời giường, mãi cho đến khi tắt đèn mới trở về ngủ.

Người này chính là Nguyên Tư.

Lúc còn là tân binh, Nguyên Tư không tính là đội viên siêng năng nhất, cậu có thiên phú, năng lực tiếp thu cao, lại có tố chất xuất sắc nên không cần bỏ ra quá nhiều sức cũng có thể vượt mặt số đông tân binh.

Chu Trần và cậu, đều là tân binh có tư chất hơn người, nhưng bình thường khi huấn luyện anh lại nghiêm túc hơn cậu, năng lượng cũng gấp đôi cậu.

Cho nên khi đột nhiên thấy cậu chịu khó hơn mình, trong lòng anh không khỏi kinh ngạc.

Trước khi cuộc thi diễn ra, hai người dốc hết sức cho “Đội đặc huấn [2]”. Đội này chỉ có hai người, cùng nhau học hỏi, cùng nhau so tài. Lúc so tài là đánh thật, không hề niệm tình nhau xiu nào, nhưng khi đánh xong lại luôn dựa vào nhau nghỉ ngơi. Chu Trần xoa thắt lưng cho Nguyên Tư, Nguyên Tư nằm lên đùi Chu Trần không nhúc nhích.

[2] Đặc huấn: huấn luyện đặc biệt

Chu Trần phát hiện, dường như khi luyện tập thể lực hay là đánh nhau kịch liệt xong đều là anh xoa bóp cơ bắp cho Nguyên Tư. Còn họ Nguyên kia thì nằm đó mọc rễ nảy mầm không thêm nhúc nhích, có khi còn được chính anh khiêng về.

Nghĩ như vậy, Chu Trần liền thấy có chút tức mình, cúi đầu nhìn thì thấy Nguyên Tư đang gối trên đùi mình ngáy to.

Vậy mà ngủ luôn?

Mỗi ngày ngoài chấp hành nhiệm vụ ra còn tham gia huấn luyện theo lịch, lúc rảnh rỗi thì đi đặc huấn. Chu Trần cũng rất mệt mỏi, cũng muốn tìm một nơi dựa đầu vào ngáy to, thế là vỗ vỗ Nguyên Tư đang nằm trên đùi mình, nói: “Dậy, kêu em nghỉ ngơi chứ không có kêu em ngủ!”

Nguyên Tư bị đánh thức, lấy tay dụi đầy bùn dụi mắt, rồi hét hồn kêu “Ai da”.

Bùn dính vào mắt, rất xót.

Chu Trần quở trách: “Sao cẩu thả vậy!? Chưa rửa tay mà đi dụi mắt, lúc này chúng ta bò qua vũng bùn đó.”

“Tại em chưa tỉnh ngủ mà.” Nguyên Tư nhân cơ hội không chịu ngồi dậy, nằm ngửa ở trên đùi Chu Trần, gào thêm mấy tiếng, “Không được, đau quá đau quá, đau chết em rồi, ai da mắt phải em mù rồi!”

Chu Trần: “...”

Nguyên Tư: “Đội trưởng, anh thôi giúp em đi.”

Cảm giác bị bùn dính vào mắt Chu Trần đã trải qua rồi, thật sự rất khó chịu. Lúc này Nguyên Tư ở trên đùi anh xoay tới xoay lui, mắt phải vừa đỏ vừa ứa ra nước. Chu Trần cảm thấy cậu có chút đáng thương, liền cúi người xuống thổi nhẹ vài cái.

Lúc thổi, Nguyên Tư vẫn còn giãy giụa, Chu Trần sợ làm mắt cậu bị thương nên nhéo lưng cậu một cái, lạnh lùng nói: “Đừng nhúc nhích!”

Nguyên Tư liền bất động, nằm sải tay sải chân ra, môi lại chu lên một cách lơ đãng.

Chỉ là Chu Trần chuyên tâm thổi mắt cho cậu, không có để ý tới biểu cảm của Nguyên Tư. Thổi xong còn lấy bình nước quân dụng rửa khước mắt và mí mắt cho cậu thật cẩn thận, “Đỡ chưa?”

Nguyên Tư dùng sức chớp mắt, “Hình như đỡ hơn rồi.”

“Vậy đứng lên đi.” Chu Trần bỏ bình nước xuống: “Lần nào cũng là anh giúp em xoa bóp, còn em thì sao? Chỉ biết ngủ!”

“Em mệt mà.” Nguyên Tư nói: “Sắp phải thi rồi.”

“Anh không mệt chắc?”

“Nền tảng anh tốt hơn em, thi kiểu gì cũng sẽ đậu. Em thì không chắc.”

Chu Trần nghe xong câu này, bỗng dưng nảy sinh vài phần lo lắng.

Nguyên Tư ngồi dậy, một con mắt đỏ, một con mắt trắng, nhìn có chút khôi hài.

“Nhưng em sẽ cố hết sức.” Cậu nói: “Cùng anh lăn lộn! Làm bộ đội đặc chủng!”

Chu Trần thở dài: “Anh không muốn lăn.”

“Là em dùng từ sai.” Nguyên Tư lập tức đổi giọng: “Cùng nhau đảm đương trách nhiệm bộ đội đặc chủng!”

Trong lòng Chu Trần dâng lên một sự xúc động khó tả, cùng Nguyên Tư đối nắm nắm, trầm giọng nói: “Cùng nhau!”

Nửa tháng tiếp theo, hai người càng luyện tập nghiêm túc hơn. Cuối tháng 5, trinh sát biên phòng báo tên 17 đội viên được cử đến Thành Đô tham gia thi đấu. Ba ngày sau, Chu Trần đề bảng Top 5, Nguyên Tư đề bảng thứ 23, cùng nhau vượt qua.

Chu Trần nhớ rất rõ, chỉ mới đọc xong tên các đội viên đứng đầu là Nguyên Tư đã chịu không nổi. Anh đỡ Nguyên Tư ra bên ngoài sân, Nguyên Tư nắm lấy áo anh, khàn giọng nói: “Anh Trần, lát nữa anh nghe gọi tên giúp em. Em, em con mẹ nó bị ù tai, không nghe được cái gì hết.”

Chu Trần nhìn người trong lòng, trái tim bỗng thắt chặt lại, sau này anh mới hiểu được, đó là sợ hãi, là đau lòng, là rung động.

Trong nhóm lính biên phòng tổng cộng có 3 người được thông qua, Tiền Vũ nằm ở cuối bảng, hưng phấn đến mức tưởng chừng đã trở thành đội viên chính thức của Chim Ưng.

Tháng 6, nhóm lính đầu đợt thi sát hạch được đưa về nơi đóng quân của bộ đội đặc chủng, tiến hành đặc huấn trong nửa năm để đấu vòng loại.

Chỉ cần vượt qua toàn bộ hành trình này là có thể trở thành lính đặc chủng chân chính.

Từ giữa hè đến cuối thu, từ cuối thu đến ngày đông giá rét, có những đội viên bị loại đầy tiếc nuối, cũng có người bởi vì thật sự không chịu nổi nên chủ động rời khỏi. Tuy nhiên ở vòng thi cuối, vẫn có đủ ba thành viên nổi bật từ các vòng thi trước.

Có vẻ như một khi bước vào doanh trại đặc huấn thì thành tích đã không còn quan trọng nữa, người rời đi không nhất định là thất bại, nhưng kẻ ở lại nhất định là cường giả.

Lại một mùa xuân trôi qua, Chim Ưng công bố danh sách đội viên mới, Chu Trần và Nguyên Tư cũng bắt gặp ở trong hàng ngũ đó.

So sánh với nửa năm trước, hai người đều đã thay da đổi thịt.

Nguyên Tư đứng trên bãi đất bồi, trên người là quân phục đặc chiến, cánh tay đeo phù hiệu Chim Ưng, giống như một cây tùng vững chãi. Chu Trần đứng xa xa nhìn cậu, trong chớp mắt lúc cậu xoay người lại, anh nghe thấy tiếng đâm chổi nảy lộc và băng tan khi mùa xuân đến.

Quen biết khi còn là tân binh, đồng cam cộng khổ ở biên phòng, cùng nhau vượt qua đợt sát hạch tàn khốc, cùng nhau sống như địa ngục nửa năm, anh rốt cục vững tin, rằng mình đã thích chàng trai anh tuần đáng yêu này.

Nguyên Tư nhìn anh, cười vẫy tay kêu: “Chu Trần!”

Bọn họ cùng nhau ngồi xe lửa trở về Vân Nam, về biên phòng thực hiện thủ tục chuyển công tác. Khi về đến Nguyên Tư lại chặn đường anh, lần trước là phía sau nhà bếp, lần này là ở phía sau ngọn núi vắng lặng.

Nguyên Tư nghiêm túc nhìn vào mắt anh, thanh âm trầm thấp hơn ngày thường, “Chu Trần, chúng ta quen nhau đi.”

Không có “Nha” cuối câu, cũng không có “Anh Trần”, giọng điệu cứng nhắc như một câu mệnh lệnh.

Chu Trần cười cười, bỗng nhiên đưa tay vòng lấy eo Nguyên Tư rồi giật mạnh về phía mình, ôm đối phương vào trong lòng.

Nguyên Tư quả thật không nghĩ anh sẽ làm như vậy, mắt trợn to, kinh ngạc nhìn anh, môi khẽ động như muốn nói gì đó thì gáy đã bị ôm lấy.

Sau đó, hô hấp cũng bị cướp đi.

Nụ hôn năm 20 tuổi, mạnh mẽ, thô lỗ, không có một chút dịu dàng nào. Không biết là ai cắn lưỡi ai trước, ai mút máu của ai trước. Hôn càng lâu, hơi thở của hai người càng trở nên nặng nề, vừa dùng miệng vừa dùng tay, một nụ hôn lãng mạn trở thành trận quyết đấu khi nào không hay.

Cuối cùng, Nguyên Tư thua trận. Cậu dựa lên vai Chu Trần nghỉ ngơi, nhỏ giọng nói: “Cuối cùng em cũng theo đuổi được anh.”

Chu Trần ngạc nhiên kéo cậu ra hỏi: “Em theo đuổi anh?”

Nguyên Tư mím môi, hồi lâu mới nói: “Em theo đuổi anh từ rất lâu rồi.”

Chu Trần nhú mày, đắm chiêu nhìn Nguyên Tư.

Nguyên Tư có ý với anh, anh có thể cảm nhận được. Thời gian đặc huấn rất cực khổ, hai người giúp đỡ lẫn nhau, chỉ cần thiếu một người sẽ không kiên trì nổi. Anh chính là trong quá trình này dần dần phát hiện mình có tình cảm với Nguyên Tư.

Anh cho rằng đây là đôi bên tình nguyện, không phải ai theo đuổi ai, nhưng Nguyên Tư lại nói — Em theo đuổi anh từ rất lâu rồi.

“Anh không biết.” Nguyên Tư ‘chặc’ một tiếng, bày ra vẻ mặt không vui, nhưng chợt bật cười: “Mà thôi không sao, dù sao anh cũng cho em cơ hội để theo đuổi.”

Chu Trần cho rằng đây là vấn đề cần phải suy xét kỹ càng: “VẬY em nói xem, em theo đuổi anh như thế nào? Mua cơm giúp anh lúc đặc huấn? Nếu vậy sợ rằng anh theo đuổi em còn nhiều hơn em theo đuổi anh.”

“Đương nhiên không phải.” Nguyên Tư nói: “Việc đó cùng lắm chỉ là chăm sóc đồng đội, hơn nữa thời gian đặc huấn chỉ mới đây thôi.”

Chu Trần: “VẬY em...”

“Em nghĩ đã.” Nguyên Tư chống cằm, nói chậm chậm: “Ừm... Có lẽ là lúc chúng ta vẫn còn là tân binh, khi đó em đã bắt đầu theo đuổi anh rồi.”

Chu Trần hoảng hốt, nghĩ thầm sao anh không biết?

“Anh có nhớ em nói với anh em biết danh sách phân khu từ Trương Ban không?” Nguyên Tư nói: “Thật ra ban đầu em bị phân đến một liên đội khác, là đội cảnh vệ, cấp trên nói nơi đó rất phù hợp với em.”

Đội cảnh vệ, biết bao nhiêu tân binh muốn đi, so với lính trinh sát nơi biên phòng thì tốt hơn rất nhiều.

Chu Trần sửng sốt, không ngờ trước đó còn có chuyện như vậy.

“Em năn nỉ Trương Ban thuyết phục giúp em, sau đó lại bám theo Đại đội trưởng lái nhải cả buổi. Nói rằng từ nhỏ đã mơ ước trở thành anh hùng truy nã tội phạm, khao khát bảo vệ biên giới, nói chung là biểu hiện rất quyết tâm, thái độ rất thành khẩn.” Nguyên Tư cười cười: “Em dụ dỗ hay lắm, bọn họ quả nhiên đã bị em thuyết phục, tạm thời viết tên em vào cùng danh sách với anh. Hôm đó em vui quá nên rất muốn ăn thiêu bạch, món này chỉ có ngày Tết mới được ăn đúng không, cảm giác em khi đó mừng như ngày Tết vậy. Kết quả đầu bếp lại không biết làm, miễn cưỡng đổi thành món thịt bò xào rau.”

Tim Chu Trần dần đập nhanh hơn, Nguyên Tư nói tiếp: “Có điều thịt bò xào rau cũng rất ngon, chỉ cần là anh làm, em đều thích hết.”

“Em...” Cổ họng Chu Trần khô khốc, “Sao sớm như vậy đã...”

“Thích còn chia ra sớm hay muộn sao?” Nguyên Tư nói: “Cảm giác thích ai đó đến một cách tự nhiên, em thích anh nên muốn ở cùng anh, anh đi đâu em đi đó. Nếu không anh nghĩ tại sao em phải liều mạng vào Chim Ưng? Em cũng không muốn làm bộ đội đặc chủng lắm. Cực khổ, lại còn nguy hiểm... Anh nghĩ xem, đây không phải theo đuổi anh thì là gì?”

Chu Trần ôm Nguyên Tư lần nữa, lồng ngực phát ra tiếng thành thịch vang dội, cũng không biết là trái tim ai đập nhanh hơn, mạnh hơn.

Nguyên Tư nói rất nhiều, nào là “Em không theo đuổi anh thì đổi chỗ với Tiền Vũ làm gì”, “Em không theo đuổi anh thì tại sao lại nằm trên chân anh.”, “Em không theo đuổi anh thì sao lại gọi anh là ‘Đội trưởng’, em chọc tức anh đó, muốn thu hút sự chú ý từ anh”.

Chu Trần nhớ lại những việc vụn vặt suốt một năm qua, trái tim bỗng dưng tê rần.

Nguyên Tư còn nói: “Anh còn nhớ cái ngày đổi chỗ ngủ, em hỏi anh ‘Em đụng trúng anh không sao chứ không?’”

Chu Trần gật đầu, “Đương nhiên nhớ.”

Chuyện xui xẻo đó không nhớ mới là lạ.

“Khi đó không phải anh hỏi em có ý đồ gì sao?” Nguyên Tư nói: “Thật ra lúc đó em rất muốn nói — Em muốn bẻ cong anh.”

Chu Trần: “...”

“Nhưng em biết khi đó anh đối với em không có gì ngoài tình chiến hữu, em sợ anh bị dọa nên không thể làm gì khác hơn là đổi ‘cong’ thành ‘lệch’.” Nguyên Tư nói: “Em theo đuổi anh rất có tuân tự. Lửa cháy không đủ, em liền quạt cho cháy hơn.”

“VẬY bây giờ quạt tới đâu rồi?”

“Đủ rồi. Em thích anh, anh cũng thích em.”

“Nói khoác mà không biết ngượng. “

“Ha ha ha ha!”

Gió đêm lành lạnh, cuốn theo mùi hương hoa nhài từ sân thượng nhà ai. Chuyện cũ mười năm còn hiện ngay trước mắt, chăm chú lắng nghe giống như còn có thể nghe được tiếng người yêu cười sang sảng.

Chu Trần đập điều thuốc lá, khoe môi cong cong, nhẹ giọng lẩm bẩm: “Ngu ngốc.”

Tình yêu của hai người giống như cuộc tuyển chọn đặc huân. Đặc huân coi trọng thành quả, thi đấu trước đó chỉ là một cánh cửa.

Tình yêu cũng vậy, ai theo đuổi ai, ai thích ai trước, thì lúc nắm tay nhau đã không còn quan trọng.

Quan trọng là sau khi nắm tay nhau, đừng ai buông tay đối phương ra.

12. Chương 12

Thứ sáu là ngày nghỉ, chiếc rèm cửa xanh ngăn ánh nắng nóng mùa hè ngoài cửa sổ. Căn nhà nhỏ rất yên tĩnh, cửa phòng ngủ thì khép hờ, bé Samoyed dậy sớm thỉnh thoảng chạy đến cửa ngó nghiêng. Thấy bên trong không có động tĩnh gì lại ngoan ngoãn chạy về phòng khách, gặm gặm cục xương đồ chơi.

Hôm qua làm đến hơn nửa đêm, Nguyên Tư nằm nghiêng ở giữa giường ngủ hết sức ngon lành. Chu Trần ôm cậu từ phía sau, mặt áp lên trên cổ của cậu.

Máy lạnh nhiệt độ vừa phải, chăn điều hòa thì bị đá qua một bên. Chu Trần mặc quần pyjama dài, phía trên cởi trần, còn Nguyên Tư thì lộ ra cặp chân dài trơn trượt, áo trên người cũng chẳng biết bị kéo lên ngực từ lúc nào.

Áo và quần dài đó rõ ràng là cùng một bộ, ban đêm Chu Trần mò mẫm mặc phải quần của Nguyên Tư, vẫn còn dính chút tàn thuốc khi ra ngoài ban công hút.

Hai người ngủ thẳng giấc đến 11 giờ trưa, thấy vẫn chưa có ai có ý rời giường, bé Samoyed đói bụng dùng cái mõng đẩy đẩy cửa, chân thì giẫm giẫm lên sàn gỗ để phát ra những âm thanh nhỏ.

Nguyên Tư bị đánh thức, mơ mơ màng màng cảm thấy cái bụng hơi ngứa, tưởng bị muỗi cắn nên cứ nhắm mắt gãi gãi, gãi được một lúc rồi mà vẫn ngứa? Cậu đành phải tiếp tục gãi, bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói gọi cảm trầm thấp của Chu Trần: “Không nói là em cứ nghịch, không chịu dừng lại phải không?”

Nguyên Tư không chịu nổi nhất chính là Chu Trần dùng giọng điệu này nói chuyện với cậu, nhất là lúc này còn ghé sát vào lỗ tai cậu, thanh âm trầm thấp mang theo hơi thở nóng bỏng phả vào tai, nhất thời làm cậu tê dại đến tận xương cụt.

Nhưng cậu vẫn chưa tỉnh táo, “Không chịu dừng lại” là có ý gì? Cậu chỉ vừa mới tỉnh, hình như đâu có làm chuyện gì không đúng đắn!?

Bàn tay đang vòng lên bụng Chu Trần giật giật, anh hôn lên vành tai cậu, vẫn là giọng nói ấy: “Gãi tay anh vui không?”

Lúc này Nguyên Tư mới phát hiện, chỗ cậu nhột đang bị tay Chu Trần che, bản thân vừa rồi không tỉnh táo nên thứ cậu gãi nãy giờ là tay của Chu Trần.

Thảo nào gãi cả buổi cũng không thấy hiệu quả.

“Em bị muỗi cắn.” Nguyên Tư nói bằng giọng mũi rất nhỏ nhẹ — bình thường không như vậy, chỉ duy nhất lúc mới vừa tỉnh lại trong tình trạng ‘đặc biệt’ mới không tự chủ được giọng nói.

“Ồ đâu? Để anh xem xem.” Chu Trần chống người dậy, Nguyên Tư cũng xoay người lại, gãi gãi chỗ ngứa, bực bội nói: “Con muỗi này khôn thật, tay anh đặt phía trên nó không cắn, lại đi xuyên qua ‘Ngũ Chỉ Sơn’ cắn người vô tội là em.”

Trên bụng Nguyên Tư quả thật có đốt hồng hồng nhỏ, xéo xéo dưới rốn, nhìn đã biết ngay đây chính là kiệt tác của con muỗi. Chu Trần dùng ngón cái dè lên, cười cười: “Tội nghiệp chưa.”

“Anh còn cười?” Nguyên Tư vừa nói vừa nghiêng người lấy chai dầu đặt trên tủ đầu giường, “Em là người cần cho anh một phát súng đó, đồng chí Chu Trần. Anh lại đi báo đáp chiến hữu dùng cảm quên mình như vậy sao?”

Nói xong mở nắp chai dầu ra, đang định đổ xuống lòng bàn tay thì Chu Trần đột nhiên sấn tới, đoạt lấy cái chai.

Nguyên Tư bị chặn dè người, đầu óc lại không được tỉnh táo: “Cướp chai dầu của em làm gì? Anh thoa giúp em hả?”

“Ừ, báo đáp chiến hữu dùng cảm quên mình.” Chu Trần vừa nói vừa cúi xuống, hôn một cái ‘chóc’ lên vết đốt hồng hồng.

Nguyên Tư thấy anh cúi xuống là biết anh muốn làm cái gì, nhưng lúc nụ hôn đáp xuống cơ bụng vẫn không thể kiềm chế được căng cứng.

Chu Trần mở mắt ra: “Em căng thẳng cái gì? Lại phát tình?”

“Em không có căng thẳng, anh mới phát tình!” Nguyên Tư lý sự: “Muốn liếm thì liếm cẩn thận, cúi đầu xuống, đừng nhìn em!”

Chu Trần quả nhiên không nhìn cậu nữa, vươn đầu lưỡi ra liếm liếm vết đốt.

Cơ bụng và phần hông Nguyên Tư càng căng cứng, chân cũng ưỡn thẳng ra.

Cậu có một thứ không biết nên gọi là fetish hay gọi là tật xấu — Lúc làm tình cùng Chu Trần thì cái gì cũng cỗi mủ, duy chỉ có lúc mới vừa tỉnh ngủ là đặc biệt xấu hổ. Chu Trần thường khiến cậu “phát tình”, cậu không phục nhưng thân thể lại phản ứng quá sức thành thật.

Chu Trần lượn quanh vết đốt trong chốc lát, dùng nước bọt ‘chữa bách bệnh’ theo lời đồn dân gian thay cho dầu thoa, hôn tới hôn lui lại nảy sinh tâm tư khác, đầu lưỡi lướt dọc theo cơ bụng cậu đi thẳng xuống dưới. Tay phải nhấc lên, dứt khoát cởi văng quần lót của Nguyên Tư.

Nơi đó nửa cương cứng, giống như đang chờ ai đến an ủi.

“Aiz, anh đừng...” Cổ Nguyên Tư đỏ bừng, đang định cản thì Chu Trần đã cúi đầu ngậm vào, ngược lên nhìn thẳng vào mắt cậu, đáy mắt hiện lên sự dịu dàng và bồn chồn.

Nguyên Tư hít một hơi thật sâu, dứt khoát đem chính mình giao cho đối phương, nằm vật ra hưởng thụ.

Ban đêm làm mấy lần nên sức bền hiện tại giảm đi ít nhiều, Nguyên Tư không bao lâu đã bắn ra. Chu Trần ngồi dậy vỗ vỗ bắp đùi cậu, nhẹ nhàng nói: “Dậy đi, đi phơi nắng móng.”

“Nắng đâu?” Mắt Nguyên Tư vẫn còn chút dư vị tình dục, chân còn căng cơ, ngay cả quần lót cũng là do Chu Trần giúp cậu mặc vào, buồn bực lắm bầm: “Còn không bằng nói ‘Dậy đi, không dậy anh Trần sẽ làm chết móng em’?”

Chu Trần cười khê, nhéo nhéo ngón chân cậu: “Xem ra em cũng biết thân biết phận. Em sướng rồi nhưng anh thì chưa, nếu em không chịu dậy thì anh sẽ XXX cái móng em thật đó.”

Nguyên Tư chống tay lên, đối mắt với Chu Trần 2 giây sau đó nhanh chóng bật dậy. Ánh mắt dừng trên cái túp lều giữa hai chân anh, “Cái móng hôm nay xin nghỉ phép, không muốn làm, em giúp anh ma sát ben đùi?”

“Không cần.” Chu Trần khom người hôn trán Nguyên Tư, “Mau dậy đi, ngoan.”

Nguyên Tư ôm lấy hông anh, sau khi hoàn toàn tỉnh táo, cũng qua dư vị cao trào của tình dục rồi cậu nhướn mày cười cười: “Đừng khách khí, tới đây tới đây. Nép vào lòng anh Tư nè, anh Tư thương!”

Nói xong, hai tay không yên phận kéo quần ngủ của Chu Trần xuống, cười nói: “Ai da, cần số [1] của anh Trần lại bật chế độ auto rồi!”

[1] cần số xe hơi

Chu Trần vốn đã cương cứng, càng không chịu nổi sự quyến rũ, híp mắt nắm lấy cằm của cậu: “Cần số vừa XXX em tới qua đó, nhớ chưa?”

“Cái mông xin nghỉ!” Nguyên Tư nói.

“Không duyệt, xoay lại.” Chu Trần vượt chân Nguyên Tư, khom người đè lên, ở bên tai đối phương thấp giọng nói: “Kẹp chặt một chút, dám quyến rũ thì phải dám chịu trách nhiệm.”

Nguyên Tư quỳ ở trên giường, đang muốn la “Em không muốn chịu trách nhiệm” thì miệng đột nhiên bị lấp đầy, đón lấy là hai ngón tay duỗi vào, cứ thế mà chơi đùa đầu lưỡi của cậu.

Phía dưới, Chu Trần lại cởi quần lót của cậu một lần nữa, tiện thể “Cắm vào”, tính khí thô to đút vào giữa bắp đùi, cậu chỉ cần cúi đầu xuống là có thể nhìn thấy vật đó đang ra vào giữa hai chân mình.

Chu Trần thẳng lưng thúc vào, mồ hôi rơi lên trên vai Nguyên Tư, “Kẹp chặt, nếu không giấy xin nghỉ phép của cái mông sẽ hết hiệu lực.”

Nguyên Tư mút lấy ngón tay của anh, bóp đùi thì kẹp chặt lại, tức giận cắn một cái.

Lúc rút ra, Chu Trần bắn vào trong giấy ăn, dùng tính khí đã mềm xuống quét quét mấy cái trên mông Nguyên Tư. Sau đó mới mặc quần pyjama lên, cười nói: “Anh đi nấu cơm.”

Nguyên Tư mặc quần lót xong, ở trên giường trên sàn tìm cả buổi mà không thấy quần, xông vào nhà bếp lớn tiếng kêu: “Chu Trần, anh mặc quần của em?”

“Giờ mới phát hiện?”

“Sau này không mặc quần lót, không cho phép mặc quần của em!”

“Vậy em tới cởi đi.”

Nguyên Tư nghĩ tới cảnh ngộ sau khi cởi xong sẽ như thế nào, hừ một tiếng: “Một cái quần thôi mà, muốn mặc thì mặc.”

Vốn đã dậy muộn, còn làm chuyện “vui vẻ” nên giờ cơm trưa phải dời lại trễ hơn. Chu Trần bận rộn trong nhà bếp, Nguyên Tư thì cho bé Samoyed ăn hạt, thấy tạm thời chưa được ăn cơm nên dắt con trai xuống lầu tản bộ.

Buổi trưa bên ngoài nắng rất gắt, cũng may khu chung cư trồng nhiều cây, có bóng mát liên tiếp bên đường.

Có điều Sơn Thành được mệnh danh là “Lò lửa”, Nguyên Tư mới dắt con trai đi dạo có nửa tiếng, khi trở về người đã đầy mồ hôi, quần áo cũng ướt. Đã vậy con trai lại rất hào hứng, lúc đi trên đường nhảy vào hồ nước chơi, mà hồ nước kia lại không được sạch, lông trắng toàn thân bị nhuộm thành màu bùn.

Một người một chó đứng ở cửa, Chu Trần nhìn thấy, thở dài nói: “Đến chịu cả hai luôn.”

Lúc này đồ ăn đã lên bàn, Nguyên Tư rửa tay xong chạy tới ngồi. Chu Trần vốn định nói cậu tắm xong hãy ăn, nhưng thấy ánh mắt lóe sáng của cậu khi nhìn chằm chằm vào bàn cơm là biết không thể khuyên nổi. Bèn đi vào phòng ngủ cầm khăn khoác lên trên vai cậu, còn hạ nhiệt độ máy lạnh, cuối cùng dắt con trai đi vệ sinh xong rồi mới ngồi xuống dùng cơm.

Món ăn hôm nay cũng không tệ, ngoại trừ mấy món hằng ngày còn có súp chua cay [2]. Nguyên Tư đặc biệt thích món này, thậm chí có thể uống một hơi cạn sạch. Nhưng vì vừa cay vừa nồng nên Chu Trần không thường làm cho cậu ăn, lại càng không cho cậu uống.

[2] Tên gốc nó khá là dài, lúc search bằng hình thì nó ra từ khóa Súp chua cay. Nguyên liệu nấu nước dùng có thể là thịt gà, thịt heo, hoặc thậm chí không cần thịt và nêm nếm cùng với các gia vị khác.

Nguyên Tư không ngừng múa đũa, không lâu sau khăn vắt trên vai rớt xuống đất, Chu Trần đành Tư vừa đỡ vừa sưng. Thịt bên trong súp chua cay đã bị cậu vớt hết, tuy nhiên đậu, cải trắng, và tàu hủ ki còn không ít. Nguyên Tư ực một hớp, hà hơi hai tiếng, còn muốn ăn tiếp lại bị Chu Trần giật chén đũa đi.

“Anh Trần, Trần Trần!”

“Tắm cho con trai đi.” Chu Trần vừa dọn bàn vừa sắp xếp nhiệm vụ: “Tắm cho nó xong thì tới em tắm, buổi chiều còn phải tổng vệ sinh, đừng chơi nữa.”

Nguyên Tư ợ một cái, xoa xoa bụng, không cam tâm và cũng không tình nguyện thỏa hiệp: “Được rồi. Cuối tuần nấu súp chua cay tiếp nha!!”

“Em mơ đi.”

“Thịt bò luộc ớt cay?”

“...”

“Tiết canh?”

“Tắm chó của em đi!”

Bé Samoyed ghét tắm, mỗi lần Nguyên Tư tắm cho nó đều phải cảm thán “cuộc sống thật khổ” mấy lần. Trước đây Chu Trần có đề nghị tắm dịch vụ, Nguyên Tư nói tiếc tiền.

Chu Trần câm nín: “Có bao nhiêu đâu?”

Nguyên Tư trịnh trọng nói: “Thật ra vấn đề ở đây không phải là tiền.”

“Vậy vấn đề là gì?”

“Lúc anh còn nhỏ, ba mẹ anh có dắt anh ra ngoài cho người ta tắm không?”

Chu Trần: “Hả?”

“Khẳng định là không đúng không?” Nguyên Tư nói: “Con trai của mình thì mình tắm cho, Samoyed của chúng ta cũng không ra ngoài tắm!”

Chu Trần sững sờ hồi lâu mới nói: “Anh khi còn nhỏ không có ‘nhỏ’, em mới ‘nhỏ’ đi!”

Nguyên Tư: “Ha ha ha ha ha!”

Nửa tiếng sau, bé Samoyed và Nguyên Tư ướt như chuột lột cùng ra khỏi nhà vệ sinh. Chu Trần một tay cầm sấy tóc, một tay đẩy Nguyên Tư vào nhà vệ sinh lần nữa: “Anh sấy cho nó, em mau mở nước ấm tắm đi.”

Nguyên Tư tắm hồi lâu, lúc đi ra thấy Chu Trần ngồi chồm hồm dưới đất sấy tóc cho bé Samoyed.

Biểu cảm của con trai khá là hưởng thụ, nằm im không nhúc nhích.

Nguyên Tư đi tới, ngồi xổm bên cạnh bé Samoyed, nhìn Chu Trần nói: “Em cũng muốn.”

“Hả?”

“Muốn sấy tóc.”

Chu Trần cười xoa xoa tóc còn ướt của cậu, sau đó khều nhẹ bé Samoyed nói: “Nghe không, hiện tại cha phải thổi ‘lông’ cho papa.”

Samoyed “Ừ ừ” một tiếng, giũ giũ lớp lông trắng xinh đẹp rồi đi.

Chu Trần ngồi trên ghế sofa, Nguyên Tư dựa giữa hai chân anh. Gió âm ẩm, sau khi ăn xong lại càng dễ buồn ngủ, sấy một hồi Nguyên Tư liền ngủ gật.

Chu Trần ôm cậu đặt lên sofa trong thư phòng rồi đắp cho cậu cái chăn mỏng.

Tuy nói chiều nay cùng nhau tổng vệ sinh, kết quả toàn bộ nhà cửa từ trong ra ngoài chỉ có mình Chu Trần xử lý. Máy giặt ngoài ban công kêu ầm ầm, thư phòng thì chỉ có tiếng gió thổi từ máy điều hòa. Nguyên Tư ngủ say, tay buông thõng, đầu ngón tay được con trai liếm liếm.

Chu Trần vác chần bông mùa đông đi xuống lầu phơi, được các bác gái cũng đang phơi chần ở đó khen mười mấy phút, lúc về nhà thì đi vòng ra ngoài chung cư mua dưa hấu. Định để lạnh rồi gọi Nguyên Tư dậy ăn, nhưng lúc về nhà thì thấy Nguyên Tư đã tỉnh, còn đang phơi quần áo ngoài ban công.

Ánh mắt Chu Trần chợt dịu dàng, đi tới ôm eo Nguyên Tư: “Sao không ngủ thêm chút nữa?”

“Tổng vệ sinh nhà sao không gọi em?” Nguyên Tư nói: “Lại lừa em!”

“Lừa em cái gì?”

Nguyên Tư “Chặc” một tiếng: “May mà em tỉnh, nếu không sau khi anh làm xong hết, chắc chắn sẽ búng gáy em nói ‘Anh Tư, đã nói cùng nhau tổng vệ sinh mà. Em như vậy là xấu lắm, phải phạt’. Cái suy tính này của anh em còn không biết sao?”

Dùng giọng điệu than phiền để đùa giỡn là sở trường của Nguyên Tư. Chu Trần hôn khéo môi cậu, nắm tay cậu đi vào trong, “Giao cho em một nhiệm vụ.”

“Hả?”

“Bỏ dưa hấu vào trong tủ lạnh.”

“Sau đó?”

“Chờ lạnh rồi dứt anh ăn.”

Nguyên Tư cười rộ lên, giơ tay lên chào, “Tuân lệnh, đội trưởng!”

13. Chương 13

Cuộc sống cứ thế trôi qua, sau những ngày nghỉ lại là một tuần nhộn nhịp mới.

Thứ bảy và chủ nhật là thời gian “Quán mì Tư Ca” bận rộn nhất, khách đến không chỉ có nhân viên văn phòng và người sống gần đó, còn có những người đến vì độ nổi tiếng của quán. Chu Trần bận tới mặt từ sáng đến chiều, luôn đứng sau bếp trưng mì nêm gia vị, gần như không được nghỉ ngơi.

Bình thường sau 2 giờ chiều là lượng khách đã giảm đi ít nhiều, nhưng cuối tuần thì không, khách đến như các con sóng liên tiếp. Nếu không phải cậu phục vụ thông báo hôm nay đã hết đồ ăn thì có khi quán có thể bán đến tối.

Lúc dọn dẹp xong thời gian đã không còn sớm, Chu Trần chạy xe trở về, vừa vặn gặp Nguyên Tư đang vội vã chạy ra ngoài ở cửa chung cư.

“Sao vậy?” Chu Trần hỏi.

“Em để quên điện thoại ở cửa hàng rồi!” Nguyên Tư đỏ mồ hôi trán, “Anh về trước đi, em mới vừa vo gạo với đậu xanh, còn chưa kịp nấu nữa! Anh mở bếp giúp em, nhớ mở lửa nhỏ, dùng muối khuấy một cái thôi, em lập tức về ngay!”

Chu Trần cười: “Nấu cháo còn phải nhờ em chỉ sao?”

Nguyên Tư nói: “Cháo đậu xanh là tuyệt chiêu của em mà.”

“Vâng vâng vâng.” Chu Trần đẩy nhẹ đầu cậu, “Xem cái tính quên trước quên sau kìa, đi nhanh về nhanh.”

Trong bếp quả thật có đặt một nồi nước ngâm đậu xanh với gạo, Chu Trần bật bếp xong mới đi vào phòng ngủ thay quần áo.

Mấy năm nay, nấu cơm là việc của anh, nhưng thứ bảy chủ nhật Nguyên Tư sẽ là người đảm nhiệm. Chỉ là Nguyên Tư giỏi ăn chứ không giỏi nấu, sở trường duy nhất là cơm chiên trứng — trứng là Chu Trần chiên, củ cải và chân giò hun khói là Chu Trần thái, muối và dầu cũng là Chu Trần chuẩn bị, ngay cả hành cũng là do Chu Trần rắc lên lúc bắc chảo xuống, Nguyên Tư chỉ cần cầm cái muôi đảo vài cái như người máy là xong.

Dù vậy, bếp trưởng Chu vẫn rất đặc ý, vừa ăn tối giả móng heo Chu Trần nướng, vừa nghe Chu Trần khen cậu làm cơm chiên trứng ngon, cảm thấy vô cùng hưởng thụ.

Chu Trần nhớ tới liền thấy buồn cười, nhìn nồi cháo, uể oải cả ngày hôm nay giảm đi ít nhiều.

Gạo còn chưa mềm nhưng mùi thơm đã bay khắp phòng.

Nguyên Tư rất nhanh đã trở về, trừ điện thoại di động còn có một túi trái cây. Chu Trần biết cậu muốn làm cái gì, chắc chắn là trái cây tồ.

Thấy Chu Trần còn đứng trong bếp, Nguyên Tư đá giày xong liền nói: “Chỗ này không có việc của anh nữa, anh đi tắm rồi nghỉ ngơi đi.”

Chu Trần rất nghe lời, sau khi tắm xong thì vào thư phòng nghỉ ngơi một lúc.

Hôm nay phải dậy lúc 4 giờ sáng, còn đứng nấu ở quán mì đến 8 tiếng, tay không ngừng trụng mì nên hiện tại xương sống, thắt lưng và cả tay đều đau nhức, đi đứng cũng khó chịu. Nằm lên ghế sofa mềm mại, đầu khớp xương anh giống như rã thành từng mảnh.

Chu Trần không nói cho Nguyên Tư biết thứ bảy và chủ nhật bận hơn thường ngày, nhưng Nguyên Tư vẫn luôn biết.

Cho nên mới chủ động cuối tuần nấu cơm, buộc anh phải nghỉ ngơi.

Mặt trời xuống núi, đã đến giờ cơm. Nguyên Tư đang định bắc nồi cháo đậu xanh xuống thì thắt lưng đã bị Chu Trần ôm lấy.

Chu Trần ở trên vai cậu cọ cọ, thấp giọng nói: “Thơm quá.”

“Em còn chưa có tắm.” Nguyên Tư nói.

Chu Trần cười khê: “Anh đang nói cháo đậu xanh, em nghĩ đi đâu đó.”

Nguyên Tư rất tự tin, “Đừng ngại biện, anh rõ ràng là đang khen em. Em đổ mồ hôi anh cũng thấy thơm!”

“Da mặt em còn dày hơn tường thành.” Chu Trần cấn vai cậu một cái, “Ngoại trừ cháo đậu xanh còn có gì nữa không?”

“Em còn mua giò heo, ừm, da heo, đậu hủ kho, tai heo đuôi heo kho...”

Còn chưa nói xong đã nghe Chu Trần bật cười, Nguyên Tư quay đầu lại: “Anh cười cái gì?”

“Lần sau đừng mua heo nữa.” Chu Trần nói: “Heo sắp bị em ăn tuyệt chủng rồi.”

“Vậy em mua gà.” Nguyên Tư nói: “Đùi gà cánh gà ...”

“Được rồi anh Tư.” Chu Trần vội lấp đầy miệng cậu bằng một miếng thịt đuôi heo, nhìn kệ bếp nói, “Còn mì lạnh nữa sao? Mua ở đâu đó?”

“Em tự trộn đó.” Nguyên Tư nhướn mày, “Lợi hại không!”

Chu Trần thở dài, quyết định không động vào chén mì lạnh kia.

Nhưng mà Nguyên Tư không cho anh toại nguyện, gấp một đĩa lớn lên, miệng lẩm bẩm: “Sao anh kén chọn vậy? Mấy món kia dù có ngon cũng là đồ ăn bên ngoài, không sạch sẽ. Mì lạnh được sản xuất tại nhà chúng ta, tuyệt đối an toàn, tuyệt đối tốt cho sức khỏe!”

Chu Trần bổ sung: “Tuyệt đối khó ăn.”

Nguyên Tư: “...”

Mì lạnh khó ăn thật, nhưng cũng may nguyên nhân khó ăn không phải là vì quá mặn hay quá cay, mà là quá nhạt, chẳng có vị gì. Chu Trần sau khi nếm xong đã phải đi nếm lại, Nguyên Tư thử một đũa: “Hừ! Mi lạnh em trộn thật sự rất ngon mà!”

Chu Trần cười gượng, Nguyên Tư hỏi: “Chẳng lẽ không ngon?”

“Ngon, ai dám nói không ngon?” Chu Trần nói: “Sản phẩm của anh Tư làm ra chắc chắn ngon.”

Một bữa cơm ‘ngon miệng’, sau khi ăn xong Nguyên Tư rửa chén, Chu Trần dắt cún đi dạo. Màn đêm buông xuống, Nguyên Tư không giống như thường ngày vào thư phòng đọc sách, mà là cầm một tô trái cây tới cùng Chu Trần nằm ổ trên ghế sofa xem TV.

Chương trình cuối tuần thường không có gì khác ngoài show tạp kỹ, mấy đoạn gây cười nhạt nhẽo cũng có thể khiến Nguyên Tư cười ha ha.

Cậu một tay cầm dao, một tay cầm thanh long, Chu Trần sợ cậu cắt trúng tay, định giúp cậu gọt thì cậu quát lên: “Anh ngồi đi, hôm nay em làm chủ.”

Quy tắc trong gia đình, căn nhà nhỏ của hai người bọn họ có quy định là từ thứ hai đến thứ sáu Chu Trần làm chủ, thứ bảy chủ nhật Nguyên Tư làm chủ.

Quy định này đã lập từ rất sớm, khi đó Nguyên Tư vẫn chưa nhớ được chuyện trước kia của hai người, nhưng đau lòng việc Chu Trần phải buôn bán vất vả, nên ép buộc lấy hai ngày “Quyền quản lý việc nhà” từ trên tay anh về.

Chu Trần bắt đầu dĩ, không thể làm gì khác là ôm vai cậu, nhìn cậu vừa gọt trái cây vừa cười khờ.

Thật ra cũng không cần quá lo lắng, chuyên gia phá mìn nay tuy đã xuất ngũ, tay cũng không còn vững vàng như xưa nhưng gọt trái cây vẫn không thành vấn đề.

Nguyên Tư có thể khắc trái cây thành hoa, nhưng bây giờ cười đến cả vai co rút, gọt được vỏ xong đã hay lắm rồi. Việc làm ăn của “Trái cây tươi Trần Trần” tốt hơn các quầy khác cũng là vì vậy, ngoại trừ việc ông chủ là một anh đẹp trai, còn một nguyên nhân nữa là anh đẹp trai này biết khắc hoa. Trái cây gì qua tay cậu đều có thể thành tác phẩm nghệ thuật xinh đẹp, trưng bày một dãy trước quầy hàng, ai đi qua cũng bị hấp dẫn.

Gọt xong trái cây xong, Nguyên Tư cắt thành từng khúc rồi đi mở tủ lạnh đem hai cây kem sữa bò ra, bỏ vào trong tô thủy tinh khuấy cùng với trái cây.

Chu Trần hỏi: “Siro đâu?”

“Dùng hết rồi.” Nguyên Tư nói: “Đúng lúc thử món mới.”

Chu Trần cười nói: “Nhìn ghê quá.”

“Ghê chỗ nào? Đây gọi là kem trái cây, hè năm nay rất Hot đó, bên ngoài bán 28 đồng một phần lận, mà còn không nhiều bằng 1/10 em làm.” Nguyên Tư khuấy xong nhét vào trong lòng Chu Trần: “Anh thử đi!!”

Chu Trần múc một miếng dâu tây to nhất trong tô thủy tinh, được bao bọc bởi kem sữa bò, đưa tới bên mép Nguyên Tư.

Nguyên Tư nói: “Cho...”

“Anh” bị dâu tây nhét vào miệng chặn lại, khóe môi cũng dính chút kem.

Nguyên Tư sau khi nuốt vào nói: “Đừng dứt em, anh ăn đi.”

“Ừ.” Chu Trần liếm sạch kem ở khóe miệng cậu rồi bắt đầu hưởng dụng bữa tiệc trái cây.

Nguyên Tư vứt vỏ trái cây, khi quay lại trong tay cầm theo một chiếc ghế nhựa thấp.

Đặt ghế bên cạnh Chu Trần, Nguyên Tư ngồi xuống nói: “Đưa chân cho em.”

Chiều thứ bảy chủ nhật không đọc sách không học tập, bởi vì đối với Nguyên Tư mà nói có một việc quan trọng, đó chính là massage cho Chu Trần.

Mới đầu Chu Trần không cho cậu massage, sợ cậu mệt, cậu liền nổi khùng nhảy lên lưng Chu Trần lớn tiếng nói: “Anh cho hay không, không cho cũng phải cho!”

Chu Trần không lay chuyển được cậu, được cậu bấm huyết thất lưng, massage tay rồi chân. Massage tới lui hơn cả tiếng đồng hồ, mấy chỗ đau nhức quả thật thoải mái hơn nhiều.

Nguyên Tư vừa bóp chân cho anh, vừa lấy chân mình đè lên, vui vẻ nói: “Hai chúng ta bằng nhau.”

“Nói xàm.” Chu Trần nói: “Rõ ràng của anh lớn hơn em.”

“Ừ, cái này mà anh cũng phải so đo với em sao?” Nguyên Tư không cam lòng ngẩng đầu lên, giả vờ tủi thân.

Chu Trần sững sốt, thầm nghĩ chẳng phải em muốn so to nhỏ sao? Anh thật sự to hơn em mà, có size giày làm chứng.

Nguyên Tư hừ một tiếng, rút chân về, “Chỗ nào của anh cũng to hơn em, vậy mà còn không cho chân em lớn hơn anh một chút nữa sao?”

Chu Trần bị “Một chút” của cậu chọc cười không cãi lại được, cậu còn không ngừng nhấn mạnh: “Chỉ có một chút, em đo thử rồi. Anh đừng có cười, chẳng lẽ anh thấy em to hơn?”

“Không có không có. Chỉ một chút, ha ha ha ha!”

“Aiz.” Nguyên Tư dứt khoát cởi luôn quần, “Tới so đi!”

Mà so sánh này, đương nhiên là so trên giường.

Kích cỡ của Nguyên Tư anh nắm rõ nhất, không chỉ không nhỏ mà nắm lên còn rất có cảm xúc, chỉ là thoát nhìn thì “ngoan ngoãn” hơn của anh một tí thôi.

Chuyện cũ rõ mồn một trước mắt, anh chăm chú nhìn người yêu đang giúp mình bóp chân, ngực Chu Trần bỗng nhiên nóng lên.

Anh lúc nào cũng suy nghĩ cho Nguyên Tư, thì sao Nguyên Tư có thể không nghĩ cho anh?

Show đã đến lúc cao trào, đoạn gây hài còn nhiều hơn lúc này nhưng Nguyên Tư lại không xem, chỉ chăm chú xoa bóp cho anh. Cánh tay hiện lên đường vân cơ bắp, Chu Trần khẽ thở dài, múc một miếng dưa hấu lên, kêu: “Anh Tư.”

“Hửm?” Nguyên Tư ngẩng đầu, miệng được lấp đầy bằng hương vị ngọt ngào.

“À da.” Cậu kháng nghị nói: “Nguyên tô này là cho anh hết, còn sợ em không có trái cây để ăn sao? Ban ngày có lúc nào mà em không ăn.”

“Ban ngày có người đút em sao?” Chu Trần vừa nói vừa múc hai trái nho, “Mở miệng.”

Nguyên Tư vừa ăn vừa nói, “Anh đừng có quấy rầy em, đưa chân kia đây!”

Một tô kem trái cây, Chu Trần ăn hơn phân nửa, còn lại một nửa đút cho Nguyên Tư.

Lúc đồng hồ điểm 10 giờ, Nguyên Tư đuổi người, chớp chớp mí mắt: “Mệt chết em, tay tê hết rồi.”

Chu Trần nắm ngón tay của cậu, đang muốn cúi đầu hôn thì cậu đã nhanh chóng rút lại, ghét bỏ nói: “Cái tay này từng sờ qua cái chân thú vị của anh, anh còn muốn hôn, muốn ăn ngón chân của chính mình hả!!”

Nói xong vọt vào WC, còn khóa cửa lại.

Chu Trần đuổi theo, ở trên cửa đá nhẹ hai cái, “Anh Tư, anh phát hiện em là người phá không khí lãng mạn rất thành thạo.”

“Lãng mạn của anh là ăn ngón chân mình hả? Muốn ới!”

“...”

Nguyên Tư mở vòi sen tắm, tiếng nước rất lớn, cậu nghĩ Chu Trần không nghe thấy, lại la lớn: “Nhanh đi ăn ngón chân mình đi nha!!”

Chu Trần đảo mắt, xoay người về phòng ngủ trái chân.

Bài hát có ma lực, nghe một lúc sẽ muốn nghe cả ngày, lời nói cũng có ma lực, ở trong đầu một lúc là không thể quên được.

Mãi cho đến khi Nguyên Tư tắm xong nhảy lên giường, bên tai Chu Trần vẫn còn quanh quẩn câu “Ăn ngón chân mình đi!”.

Tối hôm đó hai người không làm, nhưng sau khi tắt đèn Chu Trần lại nắm lấy mắt cá chân phải của Nguyên Tư, hôn ngón chân cậu vừa tắm xong.

Nguyên Tư lập tức mở đèn ngủ đầu giường, cả kinh nói: “Con bà nó! Anh thật sự ăn...”

“Là hôn.” Chu Trần kéo cậu vào trong lòng, tắt đi đèn ngủ, “Ngủ, ngủ ngon.”

“Chân hả.” Nguyên Tư bướng bỉnh nói hết nửa câu sau, ngay sau đó cái miệng bị nhéo một cái.

Chu Trần nói: “Ngón chân ngón chân, đừng có để anh nghe thấy từ ngón chân nữa!”

“Vậy chân?”

“... Câm miệng!”

14. Chương 14

Những ngày vừa qua là ngày nóng nhất giữa hè, “Quán mì Tư Ca” và “Trái cây tươi Trần Trần” đều tạm ngừng buôn bán, hai ông chủ thuê một chiếc xe, dắt theo con trai sang thành phố lân cận nghỉ hè. Khi trở về thì bức xạ nhiệt đã giảm, bận bịu nửa tháng sau, mùa thu lại đến.

Hai mùa xuân và thu ở Sơn Thành đều rất ngắn, mùa thu cũng nóng không khác gì mùa hè, chỉ đến khi có trận mưa thu thì nhiệt độ mới hạ xuống.

Nhưng lúc đó không phải là vào thu nữa, mà là trực tiếp vào đông.

Hàng năm vào khoảng thời gian này, Chu Trần thường sẽ cẩn thận hơn ngày thường. Soạn quần áo dày trước, tối trước khi đi ngủ nhất định phải xem dự báo thời tiết, sáng sớm chuyện đầu tiên làm là mở cửa sổ cảm nhận nhiệt độ thực tế. Bữa sáng thì hầu như là nguyên liệu dưỡng sinh, còn đến nhà thuốc Đông Y mua mấy loại thuốc bắc, mỗi ngày sắc cho Nguyên Tư uống.

Tóm gọn lại một câu là: Đề phòng cảm cúm.

Nguyên Tư thích dùng nước lạnh rửa mặt — đây là thói quen đã dưỡng thành từ lúc còn trong quân ngũ, buổi sáng phải rửa mặt bằng nước lạnh mới có tinh thần.

Chu Trần không cho, nấu sẵn nước ấm cho cậu, buộc cậu phải thay đổi thói quen.

Ban đầu, Nguyên Tư không nghe theo, nói rửa mặt bằng nước ấm không có cảm giác, chỉ có nước lạnh mới kích thích. Chu Trần bèn lấy khăn mặt ngâm nước ấm, sau đó kéo Nguyên Tư vào lòng, vừa dùng sức lau mặt cậu vừa hỏi: “Hiện tại đã kích thích chưa?”

Mặt Nguyên Tư bị chà lau đến đỏ bừng, tóc cũng bị vò đến rối bù, trợn trừng mắt, triệt để tỉnh táo, “... Đệt, nhẹ tay thôi, gương mặt đẹp trai thế này mà anh cũng xuống tay được!”

Cuối tháng 10, hơi thở mùa đông đã đến gần, trời chậm sáng còn vừa lạnh vừa ẩm, sương mù dày đặc trong bóng tối. Trước khi ra ngoài, Chu Trần bảo Nguyên Tư mang vớ, Nguyên Tư ngại nói: “Lát nữa mặt trời mọc là nhiệt độ cao lên thôi, quần áo mặc nhiều còn có thể cởi, còn vớ em đâu thể tháo ra!”

Chu Trần lắc đầu, về phòng ngủ tìm một đôi vớ lông cừu mua năm ngoái, “Em tự mang hay là để anh?”

“Được được được, mang thì mang!” Nguyên Tư giật lấy đôi vớ, miệng lẩm bẩm: “Còn chưa đến tháng 11 mà, bây giờ đã mang vớ lông cừu rồi thì tới lúc lạnh nhất phải làm sao đây?”

“Mang hai đôi.” Chu Trần nói.

Nguyên Tư cầm nín: “Hai đôi thì làm sao đi giày!”

“Lấy giày anh, anh lớn hơn em một size.” Chu Trần nhặt chìa khóa trên tủ giày lên, “Đi thôi.”

“Sao anh không nói ‘Không được thì mua mới’?” Nguyên Tư chạy tới, “Bắt em mang hai đôi vớ, thì cũng nên mua cho em hai đôi giày chứ?”

Chu Trần quay đầu cười, thuận tiện sửa lại cổ áo của Nguyên Tư: “Được thôi, cuối tuần đi dạo. Mua hai đôi giày, mua thêm cái áo khoác lông, cái năm ngoái không được ấm.”

“A!” Nguyên Tư lù lù lại, “Không được!”

“Hả?”

“Đi dạo thì được, mua thì thôi đi.” Nguyên Tư nói: “Giày với áo lông trong shop đắt lắm, chúng ta đi dạo xem thôi, về mua online.”

“Giày vẫn phải mua trong shop.” Chu Trần nắm tay Nguyên Tư, “Mua online không vừa chân còn phải đổi, phiền phức.”

Chung cư rất yên tĩnh, hai người đi dưới ánh đèn đường, khi nói chuyện sẽ thổi ra một làn khói trắng.

Nguyên Tư suy nghĩ một lúc: “Em không muốn mua giày, giày em nhiều rồi, lúc mang hai đôi vớ sẽ lấy giày của anh.”

Chu Trần nói: “Năm nay chúng ta buôn bán khá, mua giày mua áo mà em còn lo lắng!”

“Đúng vậy, cho nên anh phải mua thêm một đôi giày, rồi mua thêm áo lông.” Nguyên Tư nói: “Em mang giày của anh là anh sẽ không có giày để đi, nhanh mua mới đi. Còn có áo lông, cái của anh rách rồi.”

Chu Trần kéo cửa xe ra, bảo Nguyên Tư ngồi vào, ầm ập nói: “Em đừng nghĩ lung tung. Lo cho bản thân đi, không bị cảm là anh đã cảm ơn trời đất cảm ơn anh Tư rồi.”

Nguyên Tư cười mãi: “Năm nay chắc chắn sẽ không.”

“Năm ngoái em cũng nói như vậy.”

“Năm ngoái là do em sơ ý, năm nay rất cẩn thận, mới tháng 10 đã mang vớ lông cừu rồi!”

Chu Trần lấy túi giữ ấm từ trong thùng xe ra, ném vào trong lòng Nguyên Tư: “Vậy cứ tiếp tục cẩn thận đi.”

Nguyên Tư vỗ vỗ túi giữ ấm, thở dài nói: “Ai da, anh Tư lại thành Tư bảo bảo[1] rồi~. “

[1] Túi giữ ấm hán việt là: Noãn bảo bảo

Chu Trần lái xe, “Cái gì bảo bảo?”

Nguyên Tư nghiêm nghị nói: “Bảo bảo cái gì? Anh lãng tai rồi.”

Mặc dù Chu Trần đã rất cẩn thận, Nguyên Tư cũng khá phớt lờ, nhưng trời chỉ vừa trở lạnh hơn là Nguyên Tư đã giống như những người trong thành phố này, bởi vì khí hậu thay đổi theo mùa mà cảm lạnh.

Bệnh viện đông như mắc cửi, người bị cảm người bị sốt chen lấn khắp nơi. Nguyên Tư mang hai lớp khẩu trang, đôi mắt vì bệnh nên hơi sưng đỏ.

Kỳ thật từ ba ngày trước cậu đã cảm thấy khó chịu, cổ họng đau xót, chảy nước mũi, nhưng không nghiêm trọng lắm.

Chu Trần lại rất hiểu rõ sức khỏe cậu, mấy năm nay chỉ cần cậu có gì không ổn, Chu Trần sẽ nửa đêm đến bệnh viện xếp hàng đăng ký.

Không muốn Chu Trần lo lắng, lại càng không muốn Chu Trần nửa đêm nửa hôm phải chen lấn với nhiều người, nên sau khi xong việc buổi sáng cậu liền đến bệnh viện lấy số.

Rất cực, cậu không nở.

Ngày đầu tiên lúc vừa xuất hiện triệu chứng, cậu đã lặng lẽ tới bệnh viện, đem một đồng thuốc để trong cửa hàng, vừa uống vừa cầu khẩn mau mau khỏe. Về nhà lại giả bộ rất bình thường, không lau nước mũi trước mặt Chu Trần, giọng nói cũng cố gắng không có gì khác thường. Chỉ là giảm bớt thời gian ở cùng với Chu Trần, ăn cơm tối xong liền chui vào thư phòng, đọc sách tới khi buồn ngủ mới thôi.

Cậu cho rằng chỉ cần uống thuốc vài ngày sẽ khỏe lên, nhưng đến sáng ngày thứ ba, vừa rời giường cậu liền cảm thấy trời đất quay cuồng. Thực sự nhịn không nổi nữa mới hắt xì mấy tiếng liền.

Thế là không gạt nổi nữa.

Chu Trần bọc cậu vào trong áo lông, đội mũ rồi quấn khăn choàng cổ lên, sắc mặt nghiêm trọng. Muốn nắm tay cậu kéo đi, cậu chợt dạ lùi về ghế sofa, ngồi xổm dưới đất nạp điện cho túi nước ấm [2], giọng nói có chút nịnh nọt: “Anh Trần, anh chờ em một xíu, em lấy túi nước ấm đã.”

[2] Túi nước ấm khác với túi giữ ấm.

Túi nước ấm là Chu Trần mua để cậu ôm lúc lạnh. Trong nhà luôn mở điều hòa, trong cửa hàng cũng có quạt sưởi điện nên cậu không cảm thấy lạnh — ngay cả ngày bị cảm cậu cũng không lạnh cho nên rất ít ôm túi nước ấm. Lúc này thấy Chu Trần vừa giận vừa lo nên làm bộ cho nước vào túi, giống như chỉ cần thấy cậu ôm lấy túi nước ấm là có thể bỏ qua chuyện cậu bị cảm.

Chu Trần liếc mắt là biết ngay cậu nghĩ gì, thở dài, đi tới ngồi xuống cùng cậu, hôn lên khóe mắt cậu nói: “Xin lỗi, hai ngày trước không để ý em đang khó chịu.”

Mũi Nguyên Tư bỗng cay cay, chôn đầu lên vai Chu Trần: “Là do em không tự chăm sóc được bản thân, lại để anh lo lắng.”

Quá nhiều bệnh nhân, nhập viện cũng không dễ. Nguyên Tư ngồi ở hàng ghế chờ, thấy Chu Trần xếp hàng hơn 2 tiếng đồng hồ mà vẫn chưa đến lượt, trong lòng vô cùng khó chịu.

Mỗi lần cậu bị bệnh, chịu khổ đều là Chu Trần. Hiện tại cậu đã rất chú ý, chỉ cần cảm thấy khó chịu là lập tức đi khám bác sĩ, nhưng vẫn là hại Chu Trần vội trước vội sau.

Sảnh lớn của bệnh viện mở hệ thống sưởi, vừa buồn chán lại vừa nóng, trán Chu Trần xuất mồ hôi, một tay cầm đơn đăng ký, một tay nắm tay Nguyên Tư, đẩy đoàn người ra đi về phía khu khám bệnh.

Nguyên Tư cúi đầu hít mũi một cái, chạy đến trước mặt Chu Trần, giơ tay lên lau mồ hôi cho anh.

Chu Trần khẽ run, nhưng rất nhanh lại cười bao dung: “Đi thôi, đừng lo cho anh, anh không mệt.”

Khám bệnh nhanh hơn lúc lấy số nhiều, bệnh của Nguyên Tư không phải bệnh gì nghiêm trọng, bệnh nhân ho khan chảy nước mũi giống như cậu chỗ nào cũng có. Bác sĩ sau khi khám xong thì kê toa thuốc rồi cho đi truyền dịch.

Phòng truyền dịch đã sớm hết chỗ, ngay cả ghế trên hành lang cũng đầy người ngồi.

Chu Trần tìm một lúc vẫn không có chỗ ngồi, Nguyên Tư đỡ giá truyền dịch, cười nói: “Không sao mà, đứng được rồi.”

Ngồi trên ghế hầu như là người già trẻ em và phụ nữ, người nhà hay bạn bè đều tự giác đứng bên cạnh. Không có chỗ cho Nguyên Tư ngồi, Chu Trần cau mày, muốn tìm tiếp thì Nguyên Tư đột ngột nắm lấy tay anh, “Anh Trần, dựa vào đó đứng đi.”

Chu Trần quay lại nhìn, phía sau vừa lúc có một góc không người.

Nguyên Tư còn nói: “Anh đứng ở đó, em dựa lên vai anh. Anh xem mấy cái ghế này toàn là ghế nhựa, vừa cứng lại vừa lạnh, nào có tốt như bờ vai của anh?”

Tròn hai tiếng, Nguyên Tư dựa lên vai Chu Trần nghỉ ngơi, bệnh nhân lui tới, lúc thì nghe tiếng trẻ con khóc rống, lúc thì vợ chồng cãi nhau, hai người chỉ yên lặng ở trong góc truyền dịch.

Khi ra khỏi bệnh viện là đã xế chiều. Tinh thần Nguyên Tư không tốt lắm, mắt cứ khó chịu díp lại, còn hay chảy nước mắt. Chu Trần đau lòng, sau khi lên xe thì đắp chăn lông cho cậu, muốn để cậu ngủ một lúc nhưng cậu cứ nói chuyện.

Giọng nói khàn khàn, không biết phải mất bao nhiêu sức mới nói được. Mà chuyện kể ra lại toàn là những chuyện vợ vẫn nghe được từ chủ tiệm đồ ngọt, nói xong còn vừa ho vừa cười, quay đầu qua hỏi: “Ha ha ha anh thấy có buồn cười không?”

Chu Trần dừng xe ở ven đường, giơ tay lên che mắt cậu, “Ngủ đi, đừng nói nữa.”

“Anh để em nói đi.” Nguyên Tư nói: “Em chưa muốn ngủ, em muốn ở cùng anh.”

Đôi mắt Chu Trần sâu thẳm, môi giật giật, cuối cùng không ngăn cản cậu nữa.

Về tới nhà Chu Trần lập tức mở máy điều hòa, còn đặt cây quạt sưởi điện cạnh chân Nguyên Tư. Bé Samoyed cũng chạy lại sưởi ấm, suýt nữa bị đốt cả lông.

Chu Trần sờ sờ trán Nguyên Tư, “Có khó chịu không?”

Nguyên Tư lắc đầu, ngẩng đầu nhìn anh cười: “Không khó chịu, em không sốt, chỉ là hơi đói. “

“Anh lập tức đi nấu cháo.”

“Anh Trần.”

“Hả?”

“Dùng nồi điện tự động đi, không cần canh, anh tới ngủ với em.”

Nồi điện tự động cắm điện là có thể dùng, so với việc đặt nồi inox lên bếp còn dễ dàng hơn. Nhưng bù lại, cháo mà nồi điện tự động nấu không ngon bằng người nấu.

Đã bị giày vò hơn nửa ngày, Nguyên Tư thật sự không muốn Chu Trần làm việc tiếp.

Chu Trần không trả lời, không lâu sau trong nhà bếp truyền ra tiếng lạo xạo, là tiếng gạo được đổ vào trong nồi inox.

Nguyên Tư rầu rĩ, khom lưng xoa xoa đầu Samoyed, nhỏ giọng nói: “Ba ba lại hại cha cực khổ rồi.”

Bé Samoyed đại khái nghe không hiểu, đầu lúc nghiêng sang phải lúc nghiêng sang trái, tò mò nhìn Nguyên Tư.

Nguyên Tư nhìn sang hướng nhà bếp, thấy Chu Trần đã cởi áo khoác, chỉ còn áo len và quần jean.

Không biết tại sao, bóng dáng của anh năm xưa và hiện tại trước mắt cậu đột nhiên chồng lên nhau, rất đáng tin, luôn khiến người ta cảm thấy yên tâm, dù cho đem cả sinh mệnh giao cho anh cũng không chút hối tiếc.

Truyền dịch xong lại còn uống thuốc, ước chừng tác dụng phụ của thuốc đã tới. Đầu Nguyên Tư mê mang, không bao lâu sau liền ngủ thiếp đi. Chu Trần chỉnh lại tư thế ngủ cho cậu, để cậu nằm trên ghế sofa rồi đắp kín chăn mới quay lại nhà bếp tiếp tục khuấy cháo.

Sau đó thỉnh thoảng quay đầu quan sát.

Mỗi lần Nguyên Tư bị bệnh anh đều rất lo lắng. Người khác cảm thông thường thì không sao, nhưng nếu như cậu sốt, mỗi giây mỗi phút anh đều căng thẳng thần kinh.

Năm năm trước đầu Nguyên Tư bị tổn thương, mặc dù bây giờ đã khỏi hẳn, cũng không để lại di chứng gì. Nhưng đã trải qua một lần, bóng ma tâm lý nào có thể dễ dàng xóa đi.

15. Chương 15

Năm đó nhân tài tân binh liên tục xuất hiện, các Trung đội tinh anh đều tới cướp người. Lạc Phong, người gây sự chú ý nhất trong đợt huấn luyện vừa rồi đã vào Trung đội 1. Đội trưởng Trung đội 2 liền điểm danh muốn Chu Trần, ai cũng không được cướp. Đội trưởng Trung đội 1 lại nhìn trúng sự nhạy bén của Nguyên Tư, đến tìm cậu để bàn chuyện nhưng Nguyên Tư lại từ chối. Nói lúc còn là tân binh thường hợp tác với Chu Trần, Chu Trần vào Trung đội nào cậu sẽ vào Trung đội đó.

Trung đội 1 đã có Lạc Phong, đội trưởng lại không có khả năng cướp được Chu Trần, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn Nguyên Tư đi theo Chu Trần vào Trung đội 2.

Trải qua nửa năm huấn luyện ma quỷ, đa số các binh lính đã có nhận thức vô cùng rõ ràng, đó là mục tiêu trở thành bộ đội đặc chủng như thế nào. Nguyên Tư cũng vậy, 2 năm trước cậu nhập ngũ một nửa là vì để rời khỏi gia đình của dì, nửa còn lại là vì cảm thấy quân nhân rất ngẫu, định vào quân doanh chịu khổ mấy năm, rồi tìm cơ hội tranh một suất học bổng vào Học viện Quân sự, sau đó được đề bạt làm sĩ quan, bước trên con đường trái ngược với quá khứ, một con đường thuận thuận lợi lợi.

Nhưng sự xuất hiện của Chu Trần khiến kế hoạch của cậu bị đảo loạn triệt để.

Chu Trần muốn làm bộ đội đặc chủng, cậu liền cùng anh cố gắng. Năng lực trời sinh cộng thêm sự chăm chỉ, còn có mục đích theo đuổi người mình thương, cuối cùng nhờ thực lực cậu đã lọt vào danh sách đội viên chính thức của Chim Ưng.

Nhưng nếu hỏi cậu giỏi cái gì nhất? Lính bắn tỉa, lính xung kích [1], hay là trinh sát viên biên phòng? Cậu không đáp được.

[1] Quân tiên phong

Trước khi trở thành bộ đội đặc chủng, cậu có thể nói “Chu Trần muốn làm bộ đội đặc chủng, thì mình cũng sẽ làm bộ đội đặc chủng”. Nhưng một khi đã đeo phù hiệu Chim Ưng trên tay, cậu không thể tiếp tục nói “Chu Trần làm lính đột kích, thì mình cũng làm lính đột kích” được.

Mỗi Trung đội đều có các chi đội nhỏ, phân công rất chính xác, mỗi đội viên một chức trách. Không có chuyện anh em tốt của mình làm lính đột kích thì người còn lại cũng vội vàng làm lính đột kích theo.

Trong lúc hoang mang, đội trưởng Trung đội 2 đã quyết định thay cậu.

“Sức bật của Nguyên Tư có chút thiếu sót so với các đội viên khác, nhưng phản ứng nhanh lại vô cùng nhạy bén, quý nhất là rất bình tĩnh, Đại Trần cuối năm nay sẽ xuất ngũ, tương lai đội chúng ta sẽ thiếu hụt đội viên biệt động và phá bom mìn. Chỗ thiếu hụt đó để cho củ cải Nguyên Tư này lấp đầy đi!”

Đại Trần mà đội trưởng nhắc đến là Vương bài chuyên gia gỡ mìn của Trung đội 2, thậm chí còn là Vương bài của cả Chim Ưng. Nguyên Tư thành cấp dưới của Đại Trần, được tiến hành huấn luyện hơn nửa năm đạn dược, máy móc cơ bản. Mãi cho đến cuối năm mới được đưa ra ngoài thi hành nhiệm vụ.

Đó là nhiệm vụ cuối cùng trước khi Đại Trần xuất ngũ đổi nghề, cũng là nhiệm vụ đầu tiên khi Nguyên Tư bước vào cuộc sống bộ đội đặc chủng. Thầy trò hai người hợp tác khăng khít, xác định địa điểm cho nổ sập, loại bỏ mìn, chướng ngại vật trên đường đi... Mỗi một hạng mục đều hoàn thành một cách hoàn mỹ, vì đồng dạn sạch cản trở và nguy hiểm trong lúc hành động.

Sau đó khi Đại Trần rời khỏi đơn vị, Nguyên Tư trở thành biệt động được xem trọng nhất Trung đội 2.

Biệt động và đột kích là một, từ 20 tuổi đến 25 tuổi, trừ việc cùng thầy dạy nghiên cứu đạn dược hơn nửa năm, thì Nguyên Tư luôn theo sát tiến độ của Chu Trần. Nòng súng của Chu Trần chỉ hướng nơi nào, thì nơi đó có thuốc nổ cậu bố trí. Cậu luôn ở nơi nguy hiểm nhất — thăm dò, phá bỏ bom mìn ẩn sâu trong đất, hoặc là lên vào trong bóng đêm, bí mật lắp bom trước khi bắt đầu hành động. Lúc rút quân, vì chức trách nên cậu thường đóng giữ tại vị trí, rất nhiều lần, viên đạn của quân địch xẹt qua mũ giáp cậu, quả bom cách phía sau cậu không xa cũng nổ tung...

Các chiến sĩ làm bạn cùng đạn dược đều rất cô độc, rất nhiều sinh mạng nằm ở trên vai họ, nhưng lúc họ chăm chú phá bom, bố trí thuốc nổ, bên cạnh lại chẳng có một ai.

Ngay cả lính đột kích, trong những lần hành động đặc thù cũng không thể hợp tác cùng biệt động.

Nhưng mà, Chu Trần vẫn luôn đứng ở nơi gần Nguyên Tư nhất.

Nguyên Tư nghe thấy âm thanh lên nòng của anh, cảm nhận được ánh mắt của anh, nếu như ánh mắt đó biết mất, vậy chỉ cần quay đầu lại, khi đó cậu nhất định sẽ thấy được bóng lưng cao ngất của anh.

Giống như một tấm khiên kiên cố nhất.

23 tuổi, Nguyên Tư đã trở thành Thượng Úy cùng Chu Trần.

Mùa hè năm ấy, hai người chiếm được suất về thăm người nhà đầu tiên sau khi vào Chim Ưng. Trên xe lửa lắc lư, Nguyên Tư dựa vào người Chu Trần, nghe Chu Trần nói muốn thông báo với người nhà — rằng mình đã tìm được người có thể nắm tay nhau đi cả đời.

Nguyên Tư chợt thẳng người dậy, vẻ mặt khiếp sợ.

Mà trong sự kinh ngạc, là tràn đầy vui sướng.

Cậu không còn cha mẹ, cũng không còn liên lạc với gia đình từ mấy năm nay nên không cần come out tình cảm của mình.

Nhưng Chu Trần thì khác.

Chu Trần là con trai duy nhất trong nhà, ba mẹ lại có tư tưởng truyền thống, có thể sẽ không chấp nhận được việc con trai mình đột nhiên dẫn một người đàn ông về nhà.

Ở chung với nhau 3 năm, Chu Trần chưa từng nhắc đến việc gia đình có chấp nhận hay không, Nguyên Tư cũng không hỏi, vậy mà lần đầu tiên Chu Trần nói đến chuyện quan trọng này, lại chính là dẫn cậu về nhà ra mắt.

“Em...” Bình thường Nguyên Tư nói chuyện với ai cũng nhanh nhẩu, lúc này lại lắp bắp, “Em, quan hệ của chúng ta... Thật ra anh không cần, không cần nhanh như vậy đã... À, em...”

“Không phải chúng ta đã quyết định sẽ ở cùng nhau sao?” Chu Trần xoa gương mặt vì sốt ruột mà phấp hờng của cậu, “Sớm hay muộn cũng phải nói thôi.”

“Nhưng mà...” Nguyên Tư nói: “Ba mẹ anh chắc chắn sẽ không đồng ý.”

“Vậy chờ đến khi chúng ta 30 tuổi, bọn họ sẽ đồng ý sao?” Chu Trần nói: “Thực tế, dù sớm hay muộn cũng không khác gì nhau.”

“Nếu bọn họ không đồng ý.” Nguyên Tư nhú chặt mày, lòng bàn tay xuất mồ hôi, “Vậy chúng ta...”

“Chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau. Lần này anh trở về là để nói cho họ biết ‘Con đã có người yêu, người đó là em, sau này con muốn ở cùng em ấy’.” Giọng Chu Trần rất trầm, thể hiện sự kiên định vĩnh viễn không thay đổi, “Không phải trở về để hỏi ý kiến của ba mẹ, xin bọn họ chấp nhận sự thật ‘Anh sẽ ở cùng em suốt đời’ này.”

Nguyên Tư hít sâu một hơi, mấy giây sau nói: “Em căng thẳng quá.”

“Anh cũng căng thẳng, họ là người sinh anh ra mà.” Chu Trần bắt đầu dĩ cười cười, “Nhưng sự thật chính là sự thật, anh không muốn giấu giếm.”

Kiếp sống quân nhân, đây là lần duy nhất về thăm người nhà mà lại không thoải mái. Như Nguyên Tư dự đoán, ba mẹ Chu căn bản không chấp nhận được, mẹ Chu khóc ròng, thậm chí nói ra không ít lời ác độc, ba Chu thì cầm ghế đập Chu Trần, thề sẽ đoạn tuyệt quan hệ với anh.

Trán Chu Trần bị rách, miệng cũng đầy máu, nhưng từ đầu đến cuối lại không để Nguyên Tư chịu chút tổn thương nào.

Ngày hôm đó bọn họ nắm tay nhau rời khỏi nhà họ Chu, Nguyên Tư lòng đau như cắt, ôm lấy Chu Trần khóc nức nở nói: “Em không có nhà thì thôi đi, bây giờ hại cả anh cũng không còn nhà để về.”

Chu Trần bóp bóp gáy cậu, giọng khàn khàn: “Nói vậy, sao anh lại không có nhà để về? Có em ở đây, ở đâu mà không phải là nhà?”

Trở về khách sạn, bọn họ làm tình điên cuồng, Nguyên Tư kêu không ra hơi, gần như muốn ngất đi mà Chu Trần cũng không dừng lại.

Giao thừa năm đó, Chu Trần gọi điện về thăm nhà theo thường lệ, điện thoại vừa thông liền bị cúp máy, gọi lại, chỉ có tiếng vang máy bận.

Nguyên Tư ngồi đợi ở bên ngoài Phòng Thông Tin, Chu Trần cười chỉnh lại cổ áo khoác quân phục cho cậu, xoa xoa gương mặt đỏ bừng vì lạnh, “Sau này anh không thể gọi về nhà nữa.”

Nguyên Tư nói: “Không phải anh nói em ở đâu thì nơi đó chính là nhà sao?”

Chu Trần cười: “Đúng vậy, em chính là nhà của anh.”

“Vậy anh gọi điện thoại cho em đi!” Nguyên Tư nói: “Em nhận, trực suốt 24 tiếng đồng hồ.”

Đi tới nơi không ai nhìn thấy, Chu Trần hôn lên trán Nguyên Tư một cái, “Cảm ơn.”

“Em yêu anh.” Nguyên Tư đáp lại như vậy.

Lại qua một năm, sau mùa xuân năm 25 tuổi, Chim Ưng lại đón chào một nhóm tân binh mới. Nguyên Tư nay đã là biệt động số một của đội, nhận nhiệm vụ huấn luyện người mới.

Đội viên mới họ Mâu, cũng là một cậu nhóc nhay bén.

Lúc mới được làm thầy, Nguyên Tư rất đặc ý với Chu Trần, nói đội trưởng thích đem người nhay bén bồi dưỡng thành biệt động, sau đó chọt chọt gáy Chu Trần: “Xem xem, anh không nhay bén, chỉ có thể làm lính đột kích thôi.”

Kỳ thật khi đó Chu Trần đã là đội phó Trung đội 2, cùng với Lạc phong của Trung đội 1, cả hai đều là nhân vật lợi hại được xem trọng trong tổng bộ, chỉ có Nguyên Tư mới dám nói anh là “Chỉ là lính đột kích”.

Chu Trần cũng không tức giận, hòa theo cậu nói: “Anh Tư nhay bén nhất rồi, truyền nghề cho người khác được rồi.”

Nguyên Tư mặt tươi như hoa, nhân cơ hội khoe khoang: “Còn phải nói sao? Học trò của em còn rất đẹp trai nữa đó.”

Chu Trần: “...”

Chỉ là cậu học trò đẹp trai này, đã gây ra sự cố trong lúc thi hành nhiệm vụ.

Tháng 4, Trung đội 1 và 2 liên hợp truy bắt tội phạm buôn lậu súng ống đạn dược. Theo tình báo, quân địch có thể có số lượng thuốc nổ lớn. Đại đội trưởng sau khi cân nhắc, quyết định để Nguyên Tư dẫn tân binh Tiểu Mâu đi theo để đối phó với các trường hợp khẩn cấp.

Trình độ Tiểu Mâu ra sao, Nguyên Tư là người rõ nhất. Trước khi hành động cậu đã từng đề cập với Đại đội trưởng và Trung đội trưởng là “Tiểu Mâu chưa thể tham gia thực chiến”, nhưng đáp lại cậu là câu “Vậy thì để trưởng thành trong thực chiến”.

Nguyên Tư hiểu, các đội trưởng cũng là bất đắc dĩ, trong đội quá thiếu hụt đội viên chuyên về đạn dược, nếu không phải là đối thủ đặc thù, thì cũng không ai đồng ý phái Tiểu Mâu đi ra ngoài ngay lúc này.

Tiểu Mâu vừa căng thẳng vừa chờ mong, Nguyên Tư lại không thể phơi bày sự thật trước mặt cậu ta, đành vỗ vai cậu nhóc nói: “Đừng lo, sự phụ bảo kê em.”

Đêm xuống tất cả bắt đầu hành động, giai đoạn đầu tất cả đều thuận lợi, Nguyên Tư đi theo Chu Trần, giải quyết hết những bẫy rập nguy hiểm.

Cho đến khi máy truyền tin đột nhiên truyền đến một tiếng rít, cậu gần như cho rằng nhiệm vụ đã hoàn thành thuận lợi.

Tiếng rít truyền đến từ khu vực Tiểu Mâu phụ trách, máy truyền tin kêu âm ỉ, tiếng súng thì liên tiếp. Tiểu Mâu khóc kêu bản thân không thể phá được quả bom này.

Nguyên Tư một bên gỡ mìn một bên dặn cậu bình tĩnh, nói mìn nơi này không phải chỗ nào cũng phải gỡ hết, nếu như thật sự không gỡ được, vậy thì nhanh chóng rời khỏi, hoặc là kích phá nó luôn.

Nhưng một câu ngay sau đó của Tiểu Mâu làm cho toàn thân Nguyên Tư như rơi vào hầm băng.

“Bom ở trên người anh Khổng! Là bom hẹn giờ, không thể kích phá!”

Khổng Nhiễm là đội viên nằm vùng băng nhóm buôn lậu, là tân binh trở thành bộ đội đặc chủng cùng năm với Chu Trần và Nguyên Tư, cùng ở Trung đội 2, đối với Nguyên Tư mà nói đây là chiến hữu cực kỳ quan trọng.

Cậu run rẩy đứng dậy, cầm máy truyền tin, khó khăn nói: “Em lặp lại lần nữa?”

Tiểu Mâu không kìm chế được cảm xúc, quát âm lên: “Anh Khổng bị bại lộ, mấy người đó đem bom cột lên người anh Khổng! Sư phụ, em gỡ không được, làm sao bây giờ? Chỉ còn 10 phút, làm sao bây giờ sư phụ!”

“Anh lập tức tới ngay.” Mắt Nguyên Tư tối sầm lại, nhưng vẫn tận lực bình tĩnh, nói xong quỳ xuống đất một lần nữa, hoàn thành bước gỡ mìn cuối cùng rồi mới xoay người hô: “Chu Trần!”

Chu Trần nghe tiếng quay đầu, Nguyên Tư bước nhanh, rót cuộc giọng nói đã lộ vẻ run rẩy: “Trên người Khổng Nhiễm có bom, Tiểu Mâu không phá được, bây giờ em chạy qua, anh báo một tiếng với đội trưởng.”

Chu Trần nghe xong, ánh mắt cũng căng thẳng.

Lúc Nguyên Tư chạy tới kho vũ khí Tiểu Mâu và Khổng Nhiễm ở, thời gian còn không đến 5 phút. Tiểu Mâu quỳ gối trước mặt Khổng Nhiễm, đối mặt với đường dây phức tạp, cậu căn bản đã hết cách.

Nguyên Tư chạy tới nhìn, cảm thấy như nước lạnh từ trên trời rót xuống.

Chuyện tuyệt vọng nhất trên đời, không phải là không có cách cứu người bạn mình quý trọng nhất, mà là cậu có cách, nhưng ông trời không cho cậu thời gian.

16. Chương 16

Tiếng kêu “Tích tích” đơn điệu phát ra từ bom hẹn giờ. Thời gian giống như thần chết, kéo Khổng Nhiễm xuống tận vực sâu. Tay Nguyên Tư đang phát run, mồ hôi lạnh không ngừng chảy từ trên gương mặt tái nhợt. Tiểu Mâu sau khi nhận được lệnh của Trung đội trưởng đã lao đảo chạy khỏi kho vũ khí, máu me khắp người khiến Khổng Nhiễm gần như hôn mê, hầu kết phát ra tiếng rên rất nhỏ, giống như muốn nói gì đó nhưng một âm tiết cũng không phát ra được.

Từ trong tai nghe truyền đến tiếng của Đại đội trưởng: “Nguyên Tư, còn đứng đó làm gì? Lập tức lùi lại, có nghe hay không!”

“Không...” Nguyên Tư mờ mịt cố chấp lắc đầu, hai mắt đỏ tươi trừng mắt nhìn bom hẹn giờ trên người Khổng Nhiễm, tay phải siết chặt lại, dùng kéo cắt đứt một đường dây.

Nếu như còn thời gian, nếu như còn thời gian...

Nếu như người chạy tới kho vũ khí này trước là cậu, chứ không phải Tiểu Mâu!

Máu nóng xông thẳng lên đầu, Nguyên Tư cắn chặt hàm răng, yếu hèn phát ra tiếng gầm vì tức giận.

Trong tai nghe, Đại đội trưởng bảo cậu đã không còn kịp rồi, một khi bom nổ thì cả kho vũ khí sẽ trở thành biển lửa, phải lập tức rút lui.

Đội trưởng còn nói, Nguyên Tư, đây không phải là trách nhiệm của em, em mau trở về, Khổng Nhiễm đã...

Khổng Nhiễm đã không thể cứu được nữa rồi — sự thật này Nguyên Tư hiểu rõ hơn bất kỳ ai. Kể từ giây phút đầu tiên cậu chạy tới kho vũ khí, cậu đã biết mình bất lực, cho dù Đại Trần trở về, cho dù hai người bọn họ liên thủ với nhau cũng không thể nhặt lại mạng cho Khổng Nhiễm.

Nhưng người đầy máu trước mắt này là anh em của cậu.

Năm 19 tuổi, lúc còn ở trại tập huấn Chim Ưng, cậu nằm gục trong vũng bùn, một bước cũng không cử động nổi, là Khổng Nhiễm đã vươn tay ra kéo cậu lên, còn ném cho cậu một nửa cái bánh bao dù đã bẩn, cười phúc hậu: “Cho mày nè, anh Trần đi thăm dò tình hình rồi, kêu tụi tao nhớ chăm sóc mày. Nhưng mà tao chỉ còn có một cái bánh bao, cho mày một nửa đó, đừng tố cáo tao nha, với lại mày cũng không to con như tao, ăn một nửa chắc cũng ổn ha.”

“A...” Lòng ngực Nguyên Tư đau nhói, nước mắt ứa ra, lúc bình tĩnh thì thấy tay trái mình đã nắm lấy cánh tay yếu ớt vô lực của Khổng Nhiễm, muốn kéo đối phương đi về phía trước.

Nhưng vô dụng.

Bên ngoài kho vũ khí truyền tới tiếng động cơ xe Jeep, con số trên bom hẹn giờ thì càng lúc càng nhỏ. Nguyên Tư đã mất lý trí, vừa tháo tai nghe, vừa tiếp tục cắt dây, rồi lẩm bẩm nói với chính mình: “Không sao hết, không sao hết, tao tới rồi, trình độ gỡ bom của tao thế nào mày biết rõ mà. Yên tâm, tao nhất định có thể gỡ được, chúng ta cùng nhau trở về...”

“Tiểu... Tư...” Khổng Nhiễm đầu nặng trĩu, giọng khàn trầm giống như vừa bị đốt trong ngọn lửa.

Nguyên Tư mở to mắt, nước mắt tràn đê.

“Chạy!” Khổng Nhiễm giơ chân lên, dùng hết sức lực toàn thân, đá vào đùi Nguyên Tư.

Đó là cú đá rất nhẹ, cũng là cú đá dốc hết sức lực còn lại vì chiến hữu.

Nguyên Tư bị mất đà ngã lăn xuống, một giây sau khi cậu vừa chống tay ngồi dậy, phát ra tiếng gào thê lương tuyệt vọng.

Khổng Nhiễm cũng không nói nên lời, yên lặng nhìn đôi mắt mất đi ánh sáng của Nguyên Tư, môi không ngừng cử động, hình dáng của miệng mỗi lần cử động đều là một tiếng “Chạy”.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Nguyên Tư còn chưa kịp quay đầu, cơ thể đã bị nhấc lên cao.

Chu Trần không cho cậu cơ hội giây giụa, khiêng cậu lên vai chạy cực nhanh ra ngoài kho vũ khí.

Trong tai nghe, Trung đội trưởng hét gầm lên: “Đưa Nguyên Tư trở về cho anh, đưa về!”

Khi vừa rời khỏi kho vũ khí, dường như ngoài tiếng “Chạy” của Khổng Nhiễm thì cậu còn nghe thấy tiếng “Xin lỗi” nghẹn ngào của Chu Trần.

Cậu bị ù tai, đầu óc chỉ còn tiếng nổ vang ùng ùng. Nước mắt, mồ hôi và máu trộn chung một chỗ, khiến hình ảnh trước mắt cậu trở nên mờ nhạt.

Chiếc Jeep chạy như bay trên đất cát, Chu Trần đạp chân ga ở mức tối đa, Nguyên Tư ngồi bên cạnh luôn miệng thì thào, hai mắt trống rỗng vô thần.

Lúc bom nổ, xe còn chưa rời khỏi khu vực nguy hiểm, chấn động đến mức chiếc xe bật khỏi mặt đất, Chu Trần buông tay lái, đang muốn ôm lấy Nguyên Tư thì đầu xe đã đập xuống mặt đất.

Tiếng nổ đình tai nhức óc, nhưng Nguyên Tư đã chìm vào bóng tối, cái gì cũng không nghe không thấy.

Trong cơn ác mộng dài đằng đằng, Khổng Nhiễm bị bom nổ máu thịt văng tung tóe. Nguyên Tư bị nhốt trong giấc mộng đó, thật vất vả mới tỉnh lại thì nhìn thấy một nhóm “Người xa lạ”.

Phần đầu cậu bị tổn thương, ký ức dừng lại ở trước lúc nhập ngũ — Ba mẹ bị tông xe chết, ở nhà dì thì bị lạnh nhạt...

Những chuyện sau khi nhập ngũ cũng không phải hoàn toàn không có ẩn tượng, nhưng mọi thứ đều mơ hồ, chuyện duy nhất nhớ rõ lại là chuyện Khổng Nhiễm chết.

Đầu đau muốn nứt, cậu thấy trước giường bệnh có rất nhiều người vây quanh, gọi cậu là “Tiểu Tư”, “Anh Tư”, “Nguyên Tư”, đều là người quen nhưng cậu không nhận ra bất cứ ai, một người cũng không thể nhớ ra. Cũng không thể suy nghĩ, vì vừa nghĩ liền có một nơi nào đó trong đầu đau đến mức chết đi sống lại.

Cậu nằm trong phòng đặc biệt của bệnh viện quân đội, mỗi ngày đều có rất nhiều “chiến hữu” đến thăm cậu, trong đó có người tên là Chu Trần chăm tới thăm nhất, cánh tay bó bột, chống gậy ngồi bên cạnh cậu.

Nhưng cậu không chỉ mất đi trí nhớ trước kia, mà trí nhớ hiện tại cũng xảy ra vấn đề, không nhớ được gương mặt người khác. Cảm thấy tất cả mọi người đều có cùng một gương mặt, chỉ có gương mặt của ba mẹ với Khổng Nhiễm là rõ ràng nhất.

Nhưng bọn họ đều đã chết.

Người tự xưng là Đại đội trưởng nói với cậu rất nhiều lần — Khổng Nhiễm hi sinh không phải là lỗi của cậu.

Cậu rất hoang mang, tại sao cậu lại không có lỗi?

Cậu là người gỡ bom, nếu cậu không thể vô hiệu hóa thành công quả bom hẹn giờ đó, không thể cứu được Khổng Nhiễm, thì đây chính là lỗi của cậu.

Không đúng, không phải là lỗi, là tội.

Đó là khoảng thời gian u ám khiến người ta hít thở không thông. Cậu mất hết những ký ức vui vẻ trong cuộc sống, chỉ nhớ những chuyện đau buồn và tội lỗi không thể tha thứ. Thế giới là hai màu đen trắng, cậu không nhìn thấy ánh sáng, thậm chí không biết tại sao mình lại còn sống.

Bác sĩ nói, Nguyên Tư theo bản năng kháng cự việc trị liệu.

“Cậu ấy không muốn sống.”

Bởi vì không biết dùng người mà tạo thành cảnh nằm vùng phải hi sinh, Đại đội trưởng Trung đội 2 bị hạ cấp, Đại đội trưởng cũng bị xử phạt, công việc hằng ngày của Chim Ưng tạm thời do Lạc Phong quản lý. Đại đội trưởng tìm Chu Trần nói chuyện, hi vọng đối phương có thể nhận lấy trọng trách của Trung đội 2.

Chu Trần lại lắc đầu, “Xin lỗi đội trưởng Khương, em muốn giúp Nguyên Tư trị liệu.”

Thần sắc Đại đội trưởng ngưng trọng, sau một hồi thở dài nói: “Anh biết hai đứa quan hệ tốt, thế nhưng...”

Đại đội trưởng dừng một lúc mới tiếp tục nói: “Hôm trước bác sĩ có nói với anh, tình huống của Nguyên Tư...đã vô phương cứu chữa rồi.”

Giống như đã dự đoán được từ sớm, Chu Trần không hề lộ vẻ kinh ngạc.

“Hai người sau này không thể cùng nhau làm nhiệm vụ.” Bởi vì đau lòng, giọng Đại đội trưởng hơi run rẩy, “Chu Trần, em hiểu không?”

Giây phút đó, Chu Trần đứng lên, chào Đại đội trưởng một cái, trịnh trọng nói: “Đội trưởng Khương, nếu như Nguyên Tư vì bị thương mà phải chuyển nghề, em sẽ xuất ngũ cùng cậu ấy.”

Đại đội trưởng khó tin: “Em nói cái gì?”

“Em phải giúp cậu ấy.” Chu Trần nói: “Dù là ở trong quân doanh, hay là sau khi trở về xã hội.”

“Em...”

“Xin lỗi, đội trưởng Khương.”

Quyết định của Chu Trần gây nên một trận sóng gió lớn ở quân doanh, vài lời đồn đãi đã xảy ra, những từ “Đồng tính luyến ái” bắt đầu xuất hiện.

Thời đó, Chim Ưng quyết không cho phép chuyện này xảy ra, mặc dù đương sự đã bỏ ra 5 năm thanh xuân ở đây, mặc dù bọn họ đã từng suýt hi sinh vì nhiệm vụ.

Về sóng gió trong đội, Nguyên Tư hoàn toàn không biết gì. Mỗi ngày vẫn có không ít “chiến hữu” đến thăm cậu, mặc dù khá hơn lúc đầu một chút nhưng cậu vẫn không nhớ được, cũng lười nhớ.

Cậu không còn ôm hi vọng gì về cuộc sống, chỉ nhớ những đau khổ, hiện tại cũng thế, vậy thì còn trông cậy được gì vào tương lai?

Cậu cũng không có người thân, cô độc, bất cứ chuyện gì cũng thua thiệt người khác.

Ngày qua ngày, vì là bộ đội đặc chủng của Chim Ưng nên cậu được điều trị ở bệnh viện tốt nhất, vết thương trên người đã khỏi, vãi xô trên đầu cũng tháo, ngoại trừ mất trí nhớ thì không còn chỗ nào cần điều trị nữa.

Thế nhưng loại chuyện mất trí nhớ này, e rằng cả đời cũng không thể chữa khỏi.

Bác sĩ lại báo cáo về quân doanh, Nguyên Tư bị trầm cảm, có khuynh hướng tự sát.

Phần lớn thời gian của Chu Trần là ở trong bệnh viện, cũng đã chuẩn bị xong việc xuất ngũ. Có một ngày, Lạc Phong đến, vứt cho anh một điều thuốc.

Hai người trò chuyện ở trên sân thượng bệnh viện rất lâu, từ lúc đối chọi gay gắt năm 19 tuổi đến sau này đồng tâm hiệp lực thi hành nhiệm vụ.

Trên sân thượng có gió, vừa cuốn đi chuyện cũ, vừa thổi bay màu khói bụi.

Lạc Phong hỏi: “Quyết định đi sao?”

Chu Trần gật đầu: “Ừm. Nguyên Tư như thế này, tao không thể để em ấy xuất ngũ một mình.”

Mấy giây sau, Lạc Phong nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Tao rất tiếc.”

Chu Trần không nói gì.

“Nếu như mày có thể ở lại, chúng ta còn có thể độ sức mấy năm.” Lạc Phong nói: “Xem xem ai có thể lên làm Đại đội trưởng.”

Chu Trần cười khê: “Tao không bằng mày.”

“Nếu như 5 năm trước mày nói như thế với tao, tao sẽ rất hào hứng.” Lạc Phong dựa người vào lan can, đầu hơi ngẩng lên, mắt nhắm nhìn bầu trời: “Nhưng bây giờ...cái ‘Không bằng’ của mày, là vì nhiều hơn tao một mối bận lòng.”

Hai người đều im lặng, Chu Trần liếc nhìn hình xăm lá đỏ cực nhỏ trên tay Lạc Phong.

Anh biết hình xăm đó có ý nghĩa như thế nào đối với Lạc Phong.

Trong khoảnh khắc đó, Lạc Phong vươn tay, giống như thả lỏng: “Ôm một cái?”

Hai đội viên ưu tú nhất Chim Ưng ôm siết lấy nhau, Lạc Phong vỗ vỗ lưng Chu Trần, giọng có chút khàn khàn: “Biết tao hâm mộ mày ở điểm nào nhất không? Tao hâm mộ nỗi bận lòng của mày. Hiện tại dù dừng chân, mày vẫn có thể nắm tay cậu ấy đi qua rất nhiều năm tháng. Mà tao, chỉ có thể để cô ấy ở trên tay mình.”

Chu Trần nhắm mắt lại.

Mấy giây sau, Lạc Phong tách ra, lại nói: “Cứ làm những chuyện mày cho là đúng, lãnh đạo không hiểu, tao và các anh em khác hiểu là được. Tương lai cần giúp gì cứ trở về tìm tao.”

Chu Trần cười nói: “Cảm ơn.”

Nguyên Tư vẫn như vậy, tuy nhìn qua có vẻ đã khỏi, nhưng chung quy vẫn không thoát được vũng bùn ký ức, càng lún càng sâu, tâm trạng bị quan chấn đời cũng càng ngày càng nặng. Luôn trong phương diện phải dùng thuốc, nhưng tác dụng cực kỳ ít.

Bác sĩ nói với Chu Trần, hiện tại tình hình của cậu rất nguy hiểm, nếu một ngày nào đó không có ai trông chừng, có thể cậu sẽ tự tổn thương bản thân bất cứ lúc nào.

Nguyên Tư ngày càng gầy, ăn không ngon, ngủ không yên. Quần áo bệnh nhân cũng ngày càng rộng, mặc dù tinh thần có vấn đề nghiêm trọng, nhưng phần lớn thời gian chỉ là ngồi yên lặng.

Có một buổi tối, Chu Trần đưa một muống cơm lên miệng cậu, cậu đột nhiên bật khóc, tâm trạng cuối cùng cũng sụp đổ.

Chu Trần ôm cậu, nghe cậu chạt vật khóc than dưới đất: “Tại sao tôi vẫn còn sống? Tôi không cứu được ai, tại sao người chết không phải là tôi?”

Chu Trần lòng đau như cắt, nghẹn ngào ôm lấy mặt cậu, “Nguyên Tư, nhìn anh.”

Trong mắt Nguyên Tư vẫn không có thần sắc, thần thờ nhìn anh.

“Bởi vì em có anh.” Chu Trần nói, “Anh theo đuổi em rất nhiều năm, em hứa với anh sau khi xuất ngũ sẽ ở cùng anh cả đời. Em không nhớ, anh sẽ nói cho em nhớ. Một lần không nhớ, anh sẽ nói hai lần, ba lần, mười lần. Nguyên Tư, anh thật vất vả mới theo đuổi được em, em là người của anh, em phải sống tốt vì anh!”

Tác giả: Chuyện của Lạc Phong sẽ không được nhắc đến trong truyện, nhưng tôi sẽ kể đơn giản cho mọi người biết, vợ và con trai chưa kịp ra đời của cậu ấy bị ma túy làm hại, hình xăm lá đỏ là vì tên của vợ và đứa con (Hong Niệm và Lạc Diệp). Tôi biết trong quân đội không cho phép xăm hình, cho nên đây là... Tiểu thuyết.

17. Chương 17

Thời điểm Chu Trần đưa Nguyên Tư rời khỏi Chim Ưng là vào mùa hè, vẫn còn chưa đến hạn xuất ngũ cuối năm. Quang cảnh bọn họ ra đi không nở mày nở mặt, không có lễ chúc phúc, cũng không có nghi thức trao quân hàm, nhưng toàn bộ các anh em trong Trung đội nếu không có ai làm nhiệm vụ đều sẽ chạy tới bệnh viện, nói lời tạm biệt với hai người.

Lạc Phong không tới, bởi vì công việc bận ngập đầu. Đại đội trưởng, Ủy viên chính trị, và Đội trưởng Trung đội 2 tạm thời bị cách chức cũng không tới, Chu Trần hiểu sự phẫn nộ và tiếc nuối của bọn họ nên cũng không oán giận trong lòng.

Trong thẻ có một khoản tiền rất lớn, một nửa là tiền của anh và Nguyên Tư sau khi xuất ngũ, một nửa là của Đại đội trưởng tự ý thêm vào “Phí trợ cấp”.

Đối với hai đội viên “ly kinh phản đạo” [1], Đại đội trưởng rút cuộc cũng không nỡ.

[1] Ly kinh phản đạo: ngang ngạnh, bướng bỉnh, chống đối, làm trái nguyên tắc. Ở đây có thể hiểu là rời xa chuẩn mực, đi ngược lại với đạo lý.

Nguyên Tư không có nhà, cũng không muốn nghìn dặm xa xôi về đoàn tụ với dì. Ba mẹ Chu Trần còn đó, nhưng ngôi nhà đó anh không trở về được nữa. Lúc tìm kiếm điểm dừng chân, Chu Trần hỏi: “Sơn Thành được không? Cách đơn vị chúng ta không xa, về sau có cơ hội thì trở về thăm.”

Nguyên Tư không trả lời mà hỏi lại: “Nhà ba mẹ anh thì sao?”

Chu Trần sững sốt một lúc, Nguyên Tư nói: “Sơn Thành cách nhà anh xa không?”

“Cũng không xa.” Chu Trần nói.

“Vậy thì tốt.” Nguyên Tư gật đầu: “Gần vẫn tốt hơn, bọn họ chỉ có một đứa con trai là anh, mặc dù bây giờ không muốn gặp anh, nhưng sau này nếu có gì cần giúp chúng ta vẫn có thể chạy tới kịp lúc.”

Chu Trần cụng trán cậu, nhẹ giọng nói: “Được.”

Từ khi nghe câu nói đó ở bệnh viện, trạng thái tinh thần của Nguyên Tư có chút chuyển biến tốt đẹp.

Cậu vẫn không nhớ rõ chuyện trước kia, cũng không tin mình và Chu Trần là một đôi. Nhưng Chu Trần rất kiên trì, cậu cũng thường thức những câu chuyện nửa thật nửa giả kia, mỗi ngày kể cho cậu nghe một chuyện, mặc kệ cậu có tin hay không, ngày hôm sau anh vẫn kể tiếp.

Được thích, được theo đuổi, cảm giác được người khác yêu quý rất mới lạ, giống như cầu vồng xuất hiện trong thế giới đen trắng của Nguyên Tư.

Cậu cảm thấy rất hoang đường, tại sao lại có một người đàn ông đột nhiên chạy tới nói “Anh yêu em, em là người của anh, em phải sống tốt vì anh.” Nhưng người đàn ông này quá đặc biệt, cậu không chỉ không thể đẩy đối phương ra xa, mà còn dần mê muội những câu chuyện anh kể.

Chu Trần vừa gọt táo cho cậu vừa nói: “Chúng ta quen nhau lúc còn là tân binh, em nhớ không?”

Cậu mờ mịt lắc đầu, ký ức bị một mảng sương mù dày đặc vây quanh, không lục soát được bất cứ chuyện gì.

Chu Trần tiếp tục nói: “Em là người đẹp trai nhất, giỏi nhất khi còn là tân binh. Khi đó anh đang giúp đội hậu cần làm việc bếp núc, em không biết anh, chỉ nhận ra đồ ăn anh làm.”

Nguyên Tư nghiêng đầu, chân mày cau lại cố gắng hồi tưởng.

“Đừng suy nghĩ nữa, bác sĩ nói em suy nghĩ nhiều sẽ đau đầu, nghe anh kể là được rồi.” Chu Trần cắt táo thành từng miếng, “Nhưng anh biết em, có một câu nói như thế nào nhỉ? Là vừa gặp đã yêu.”

Nguyên Tư siết chặt tay, hồi hộp đến mức ngồi thẳng lưng, mặt cũng đỏ.

Chu Trần cười cười: “Anh muốn theo đuổi em, nhưng không biết phải làm sao. Khi đó chúng ta đều quá trẻ, hay kích động lại lo nghĩ nhiều.”

Nói đến đây, Chu Trần ngẩng đầu, đưa miếng táo đến bên mép Nguyên Tư, “Không hỏi anh theo đuổi em bằng cách nào sao?”

Nguyên Tư rũ mắt xuống, lắp bắp nói, “Không, không muốn biết.”

“Nhưng anh muốn nói cho em biết.” Chu Trần đem đĩa táo đặt vào trong tay Nguyên Tư, đứng lên nói: “Nhưng hôm nay trễ rồi, làm lỡ giờ em nghỉ ngơi bác sĩ sẽ rầy anh mất. Ngày mai sẽ kể cho em biết.”

Kỳ thật Nguyên Tư rất muốn biết, nói “Không muốn” chỉ là vì xấu hổ. Chu Trần đi rồi, cậu nhìn đĩa táo xuất thần, lần đầu tiên trong mảng ký ức đầy đau thương của cậu có thứ gì đó len lỏi vào.

Khi đó cậu còn chưa biết, đó là hạnh phúc của mình.

Hôm sau, Chu Trần nói: “Hôm qua nói đến chỗ anh bắt đầu theo đuổi em, em đoán xem anh dùng cách nào?”

Vấn đề này Nguyên Tư đã suy nghĩ suốt đêm, lúc này mới xác định nói: “Bằng mặt?”

Chu Trần khẽ run: “Mặt?”

Nguyên Tư nhỏ giọng giải thích: “Anh nhìn đẹp trai mà.”

Không hề nghĩ tới đáp án này, Chu Trần suýt chút nữa bật cười.

Nguyên Tư thấy mình nói sai, lúng túng ngậm miệng lại.

Chu Trần múc canh gà ra thổi cho bớt nóng, rồi nghiêm túc nói với Nguyên Tư: “Không phải hôm qua anh đã nói rồi sao, em không biết anh, nhưng biết được món nào là do anh làm, còn rất thích nữa. Nên anh liền nắm bắt ‘sở thích’ này của em, mỗi tối đều thiên vị nấu riêng cho em những món em thích.”

Nguyên Tư kinh ngạc mở to mắt: “Làm sao có thể?”

“Sao lại không thể?” Chu Trần ầm áp hỏi: “Là cảm thấy tài nghệ của anh không đủ để làm em cảm động sao?”

“Không phải!” Nguyên Tư nói: “Em, em đâu có hứng thú gì về ăn uống, hơn nữa mỗi ngày đều nấu mà không bị bắt sao?”

“Xùy. Là do sự thèm ăn hiện tại của em vẫn chưa trỗi dậy thôi. Trước đây ư, em chính là một con mèo ham ăn.” Chu Trần chỉ bát canh gà, “Uống thử xem.”

Nguyên Tư đang trong giai đoạn kén ăn, ngửi được mùi thức ăn là thấy buồn nôn.

Nhưng rất kỳ quái, lúc canh gà được đưa tới trước mặt, dạ dày không chỉ không quặn lên mà miệng còn tự động tiết ra nước bọt.

Chu Trần hỏi: “Ngon không?”

Ngón tay đang cầm bát của Nguyên Tư run run.

Ngon không? Cậu nghĩ, chắc là ngon. Không chỉ ngon mà hình như còn có cảm giác khác.

Thỏa mãn? Vui vẻ? Hạnh phúc?

Nhưng những chữ như vậy, dường như vẫn không có duyên với cậu.

Chu Trần không ép hỏi, tiếp tục nói: “Đương nhiên sẽ bị bắt, nhưng ngoại trừ nấu cho em ăn, anh không tìm được cách khác để theo đuổi em. Anh đành bí quá hoá liều, may mắn sao mãi cho đến lúc hết kỳ tân binh, chúng ta chưa từng bị bắt lần nào.”

Nguyên Tư cảm thấy rất thần kỳ, bất tri bất giác đã uống hết canh gà. Chu Trần còn nói: “Thậm chí ngay cả lúc chúng ta không được phân vào cùng một liên đội, em cũng không nói với anh.”

“Vậy tại sao về sau chúng ta lại cùng nhau đến biên phòng?” Nguyên Tư hỏi.

Chu Trần nhìn đồng hồ, “Trời không còn sớm, ngày mai sẽ kể cho em biết.”

Nguyên Tư khẽ “Hả” một tiếng, có chút bất mãn.

Ngày tiếp theo Chu Trần lại kể cho cậu nghe chuyện “theo đuổi” ngày xưa — Anh nhờ lớp trưởng nói giúp anh, lại năn nỉ Đội trưởng rất lâu mới tạm thời được điều đến biên phòng, tiếp tục đuổi em.

Mỗi một ngày, Chu Trần đều kể một chuyện của quá khứ, sau đó bỏ lại một chàng trai cứ thấp thỏm. Không biết bắt đầu từ khi nào, những suy nghĩ “Mình phải sống thế nào?” ở trong đầu Nguyên Tư dần dần bị thay thế bằng những suy nghĩ khác.

Ví dụ như “Mình thèm ăn vậy thật sao?” “Sao không lần nào Chu Trần kể liền một mạch?” “Chúng ta ngay cả chuyện đó cũng làm luôn rồi?”

...

Lúc xuất viện, tình trạng của cậu vẫn chưa hoàn toàn tốt, nhưng đã hiểu được đại khái quá trình mình và Chu Trần quen biết quý mến nhau, cũng biết Chu Trần vì tình cảm này mà gây ra mâu thuẫn với ba mẹ.

Khi còn cô độc, sống hay chết là chuyện của một mình cậu, không liên quan đến người ngoài.

Nhưng bây giờ, cậu đã không còn lẻ loi một mình.

Cậu không chắc mình đã thích người đàn ông trước mắt, cũng không nhớ được tâm trạng của mình khi thích đối phương như thế nào. Thế nhưng việc hứa hẹn “Ở cùng nhau” thì chắc chắn không phải là lời nói lúc buột miệng.

Đã từng buột miệng một lần, câu “Tao nhất định sẽ cứu mày” nhưng người được cứu lại chỉ có bản thân cậu.

Không muốn tiếp tục phụ lòng người quan trọng, dù cho không có tình yêu, dù cho vẫn cảm thấy rất hoang đường.

Suy cho cùng, là vì cậu lưu luyến sự dịu dàng của đối phương.

Bác sĩ nói với Chu Trần đầu Nguyên Tư đã không còn khối u, nhưng có thể khôi phục ký ức hay không thì không ai nói chắc được. Trước mắt thì không có di chứng, nhưng sau khi xuất viện vẫn phải đúng hạn tái khám. Nếu như bị sốt thì phải chạy chữa ngay lập tức. Ngày thường có thể tiến hành trị liệu bằng nhiều

cách, nhưng đừng quá miễn cưỡng, một khi nhức đầu là phải lập tức dừng lại. Việc khẩn cấp trước mắt là nhanh chóng khai thông vấn đề tâm lý, nên không được dùng thuốc trầm cảm.

Chu Trần ghi lại từng điều một.

Tiền xuất ngũ cộng thêm “Phí trợ cấp” đã đủ cho hai người sống an nhàn ở bất kỳ thành thị nhỏ nào. Nhưng Chu Trần vẫn chọn Sơn Thành – khu vực Tây Nam có mức sống cao hơn một tí, không chỉ vì nơi này gần đơn vị, còn là vì điều kiện y tế nơi này tốt hơn các thành thị nhỏ.

Tình trạng của Nguyên Tư tạm thời đã ổn định, nhưng tương lai sẽ thế nào không ai biết. Một khi Nguyên Tư bị bệnh, phải lập tức đưa vào bệnh viện lớn.

Vì thế, sau khi đến Sơn Thành anh liền nhanh chóng mua một căn hộ nhỏ, để Nguyên Tư có thể thư thái hơn một chút. Cơ sở vật chất chung cư này rất đầy đủ, gần trạm tàu điện, cũng không xa bệnh viện mấy. Phần tiền còn lại thì chia đôi, một phần để phòng cho lúc cấp bách, phần còn lại thì thuê một mặt tiền nhỏ bán mì qua ngày.

Muốn sống thì phải có thu nhập.

Nhờ có Chu Trần làm bạn và những câu chuyện “lừa gạt” đó, bệnh trầm cảm của Nguyên Tư dần khỏi hẳn, nhưng ký ức vẫn chưa thể khôi phục, tỉnh tỉnh mê mê lúc có lúc không cảm giác mình yêu Chu Trần. Cậu không hiểu “Yêu” thật sự là thế nào, chỉ là luôn lo lắng Chu Trần có cực quá không, có mệt mỏi quá không. Mỗi lúc thấy vẻ mệt mỏi uể oải trên mặt Chu Trần cậu sẽ đau lòng.

Cậu liền dùng cách thức riêng của mình để quan tâm người đàn ông đã xuất ngũ vì cậu — Không cho phép bán ban đêm, không bán những món phức tạp khác. Lúc Chu Trần ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi, cậu sẽ xách ghế nhựa ngồi kế bên xoa bóp cho Chu Trần.

Cậu rất muốn nhớ lại chuyện trước kia, nhưng nếu trị liệu thì sẽ tốn rất nhiều tiền, cũng không chắc là có thể tìm về ký ức.

Lúc Chu Trần không ở nhà, cậu ngồi tàu điện ngầm đến làng Đại học, mua rất nhiều sách cũ với giá hời đem về học.

Tiết mục dưỡng sinh trong TV có nói, động não nhiều giúp ngăn ngừa bệnh lú lẫn khi về già, cậu nghĩ, mình bây giờ là thanh niên mất trí nhớ thì nên động não nhiều một chút.

Học gì cũng được, toán học hay trinh thám, chế tạo cơ khí các thứ... Chỉ cần có thể động não là được.

Chu Trần phát hiện trên kệ có rất nhiều sách, đau lòng ôm cậu, “Em không cần như vậy, nhớ không được thì đừng nghĩ nữa, hiện tại cũng rất tốt mà. Đọc sách nhiều có bị đau đầu không? Bác sĩ nói nếu như đau đầu phải lập tức dừng lại.”

Nguyên Tư cười cười, “Không đau, em cảm thấy rất thú vị. Anh bình thường không ở nhà, cũng không cho em ra ngoài làm việc, em rảnh rồi đọc sách thời gian sẽ trôi qua nhanh hơn.”

Chu Trần thở dài: “Nếu như mệt...”

“Nếu như mệt em sẽ nghỉ ngơi ngay.” Nguyên Tư nói: “Sau đó đọc tiếp. Em muốn động não một chút, để nhớ tới chuyện trước kia của chúng ta.”

Chu Trần nói: “Chuyện trước kia không phải anh đã kể cho em nghe rồi sao?”

“Nhưng em vẫn không nhớ được. Như vậy thì giống như nghe kể chuyện tình yêu của người khác.” Nguyên Tư dừng lại trong chốc lát, hít sâu một hơi: “Em nhất định phải nhớ.”

“Tại sao?”

“Bởi vì em lại thích anh rồi.”

Đồng tử của Chu Trần co lại, cảm xúc dâng trào, “Nguyên Tư.”

“Em rất muốn biết, lần trước lúc thích anh em mang tâm trạng gì, là giống như bây giờ, hay là ngây ngô dễ thương hơn.” Nguyên Tư nói rất nghiêm túc, “Đó là tình yêu của em, em muốn tìm về.”

18. Chương 18

Từ đó về sau, mỗi khi Nguyên Tư đến làng Đại Học mua sách cũ, bên cạnh đã có Chu Trần làm bạn.

Làng Đại Học thanh niên chiếm đa số, hai người 26 tuổi, nắm tay đi giữa nhóm sinh viên. Bởi vì tướng mạo và khí tức quân nhân xuất chúng nên lần nào cũng gây chú ý. Balo đựng sách thì Chu Trần xách, trên tay Nguyên Tư cầm cùng lắm chỉ là điện thoại hoặc là coca, cậu khom lưng lựa chọn sách trong tiệm, chọn xong thì cầm bằng một tay, nhưng đảo mắt đã bị Chu Trần lấy đi.

Mua sách xong, nếu như trời còn sáng thì Nguyên Tư sẽ kéo Chu Trần đi dạo trong sân trường, giả dạng sinh viên. Hẹn hò như người ta, chơi một trận bóng rổ hoặc đá banh, sau đó lau mồ hôi, đi ăn món cơm tây hải sản nổi tiếng nhất làng Đại Học này.

Xuất ngũ được một năm, trừ việc ký ức chưa được khôi phục thì sức khỏe và trạng thái tinh thần của Nguyên Tư đã giống như người bình thường. Tuy tính cách không hoạt bát cởi mở như xưa, thân thủ cũng không còn nhanh nhẹn như trước đây, nhưng Chu Trần đã cảm thấy mãn nguyện rồi.

Mọi thứ đều phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, không chừng một ngày nào đó, Nguyên Tư ngày xưa sẽ trở lại.

Mà dù cho không trở lại được cũng không sao, Nguyên Tư bây giờ cũng là người mà anh sẽ quý trọng cả đời.

Cơm tây hải sản có hơi đắt, nhưng mùi vị lại rất ngon, mỗi ngày vào giờ cơm đều đông nghịt người. Nguyên Tư lúc mới ăn lần đầu đã mê muội, sau đó mỗi lần tới đây mua sách đều muốn ăn tiếp.

Chu Trần từ trước đến giờ không có hứng thú với cơm Tây, nhưng thấy Nguyên Tư kích động chạy đi bắt số, liền cảm giác dù có đợi 100 người nữa anh cũng bằng lòng.

Trên đường về nhà, Nguyên Tư thường ngủ gà ngủ gật. Khi đó bọn họ mới vừa mua xe, nhưng Nguyên Tư lại muốn ngồi tàu điện tới làng Đại Học, nói như vậy mới có phong phạm của học bá. Ban đầu Chu Trần không hiểu, nhưng anh vẫn cùng cậu ngồi tàu điện về nhà. Trong xe không biết bao nhiêu người, Nguyên Tư vì ăn quá no ngồi một lúc liền thấy mệt, dựa lên vai anh ngủ gà ngủ gật. Anh đặt balo bên chân, khi tàu điện chạy vào hầm, cửa sổ kính màu đen đối diện phản chiếu như một chiếc gương. Anh nhìn mình và Nguyên Tư trong tấm kính, cảm thấy rất giống một đôi sinh viên cuối tuần về thăm nhà, anh là sinh viên ngành thể thao, còn Nguyên Tư thì giống như học bá ngành kỹ thuật.

Nếu như không nhập ngũ, nếu như đều thi lên Đại Học, anh và Nguyên Tư năm 18 tuổi có khả năng tạo thành một mối tình học đường hay không?

Là ai vừa gặp đã yêu? Là ai theo đuổi ai, ai là người tỏ tình trước?

Suy nghĩ một chút, khoe môi anh cong lên, học đường cũng được, quân doanh cũng được, dù sao anh và Nguyên Tư nhất định sẽ quen biết nhau, sau đó cùng nhau trải nghiệm cuộc sống này.

Sách trong thư phòng dần dần nhiều hơn, giấy nháp, sổ tay cũng không ít. Chỉ là trong số đó, quyển dày nhất đẹp nhất lại không hề ghi chép kiến thức bên trong, mà là ghi chép lại những điểm tốt của Chu Trần.

Nguyên Tư đa phần ở nhà một mình, “Quán mì Tư Ca” đã vào quỹ đạo, tuy chỉ bán mì sợi nhỏ nhưng thu nhập hoàn toàn đủ để hai người chi tiêu hằng ngày. Chu Trần không cho cậu ra ngoài làm việc nên ngoại trừ đọc sách ra thì cậu chạy bộ trong chung cư, rèn luyện thân thể, mỗi ngày trước khi ngủ lấy lý do “Đang giải đề đùng quấy rầy” mà nhốt Chu Trần ngoài cửa, rồi lên rút nhật ký ra ghi lại những lời tâm tình Chu Trần nói, món ăn anh làm, còn rất nhiều việc lặt vặt không đáng kể, đều viết từng điều lên sổ, sau đó trước khi Chu Trần cầm ly sữa bò ấm tới thì giấu đi.

Nhưng cũng không lâu lắm, lúc Chu Trần dọn dẹp thư phòng đã phát hiện ra quyển nhật ký của cậu học sinh tiểu học này.

Trang bìa quyển sổ viết: Trần Trần rất tốt với mình.

Ngón tay Chu Trần run lên, càng lật về sau ngực càng nóng, ngay cả hốc mắt cũng bắt đầu đỏ lên.

Những chuyện liên quan tới anh, Nguyên Tư hầu như đều viết xuống, vụn vặt đến mức làm người ta bật cười.

Nhưng anh lại không cười nổi.

“Trần Trần rời nhà rất sớm, lo mình ngủ dậy không mang vớ nên hay nhẹ chân nhẹ tay giúp mình mang trước, lòng bàn tay của anh rất ấm.”

“Tối qua tản bộ thấy bên đường có bán món tiết canh, rất muốn ăn nhưng Trần Trần nói bẩn, nhưng hôm nay lại nấu cho mình ăn, rất ngon.”

“Trần Trần nói mình rất giống học bá.”

“Tối hôm qua lúc Trần Trần ngủ lấy đầu ngón chân cào cào lòng bàn chân mình, tưởng mình không biết.”

“Hôm nay đánh với Trần Trần một trận, anh lại cho mình xuất chiêu trước, ra tay với mình thì chỉ dùng có một phần sức.”

“Buổi chiều ngủ trên sofa, khi tỉnh lại thì ở trên giường.”

...

Nguyên Tư phụng mệnh xuống lầu mua dầu hào, trở về đúng lúc thấy Chu Trần gấp quyển nhật ký lại.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt vừa có sự xấu hổ, vừa có tình cảm chân thành.

Chu Trần bước tới, ôm Nguyên Tư thật chặt. Nguyên Tư đem mặt chôn vào vai anh, một lát sau mới nói: “Anh đọc hết rồi?”

“Ừ.”

“Đừng cười em.”

“Sao có thể?”

“Em sợ sau này mình lại quên, nên mới làm một quyển nhật ký.” Nguyên Tư chậm rãi nói: “Bệnh thần kinh tới đột ngột mà.”

Con ngươi của Chu Trần co lại, để cậu ngẩng đầu lên, vẻ mặt căng thẳng: “Có phải lại không khỏe không? Đau đầu? Hay là choáng váng? Không nhớ được chuyện gì? Chúng ta đi bệnh viện!”

“Không phải! Anh Trần đừng vội.” Nguyên Tư kéo Chu Trần lại, “Em không sao, đầu không đau cũng không choáng váng, cái gì cũng nhớ.”

“Không phải vừa rồi em nói sợ sau này lại quên? Anh còn tưởng rằng...”

“Em sai rồi, không nói rõ ràng để anh lo lắng.” Nguyên Tư vòng tay lên hông Chu Trần, “Em bây giờ không bị gì cả, trái lại gần đây em cảm thấy hình như loáng thoáng thấy vài hình ảnh trong quá khứ.”

Chu Trần vừa mừng vừa sợ: “Thật sự?”

“Thật.” Nguyên Tư cười tươi, “Có thể là do kiên trì động não giải đề, cũng có thể là ngẫu nhiên. Nói không chừng qua một thời gian nữa là em có thể lấy lại được ký ức. Anh Trần, em viết nhật ký là muốn đem mỗi một chuyện chúng ta trải qua bây giờ ghi nhớ lại, về sau có xảy ra chuyện gì hay không không ai nói chắc được, đúng không? Lỡ như, em là nói lỡ như. Lỡ như em lại vì biến cố gì đó mà mất đi trí nhớ, ít nhất em còn có quyển nhật ký này. Mở nó ra, là em biết ngay anh là người yêu của em, biết anh rất tốt với em.”

Trái tim Chu Trần mềm mại, “Không có lỡ như.”

Nguyên Tư lắc đầu, “Em cũng hi vọng không có lỡ như, em đã quên anh một lần, không muốn lại quên anh nữa. Nhưng chính là vì em đã từng quên anh nên em phải chuẩn bị trước. Anh chưa từng quên em, anh không hiểu rõ cảm giác này đâu.”

Chu Trần ôm lấy Nguyên Tư, hồi lâu mới nói: “Anh hiểu.”

Từ khi quyển nhật ký bị bại lộ, Nguyên Tư không còn viết lén nữa, biết Chu Trản sẽ xem nên thường xuyên “Bí mật” ghi mấy câu bày tỏ ngọt ngào, ví dụ như “Trản Trản em yêu anh”, “Nhớ Trản Trản ghê”.

Chẳng qua một thời gian sau, cách hành văn trong quyển nhật ký bắt đầu thay đổi, từ đơn thuần ngọt ngào bề của sang “H văn ngọt ngào”.

Nguyên Tư không còn buồn bã như lúc mới xuất ngũ nữa, biết trêu chọc Chu Trản, thỉnh thoảng còn đùa bỡn ỷ lại, tuy là lúc mặt đối mặt không dám cởi mở như vậy, nhưng lúc viết nhật ký lại không chút kiêng kỵ.

“Trản Trản hôm nay liếm mình.”

Chu Trản: ...

“Bắp đùi bên phải của Trản Trản là nơi mẫn cảm nhất, mình mút một cái là cơ bụng anh sẽ căng cứng.”

Chu Trản: Không thể nào?

“Hôm nay muốn cưỡi Trản Trản.”

Chu Trản: ... Được.

Quyển nhật ký trở thành thư tay, hai người đều chơi không thấy chán, một người viết một người xem, giống như đôi tình nhân lén lút trò chuyện bằng giấy thời học sinh.

Mà ký ức, từng chút từng chút một được tìm về giữa những điều vật vãnh hằng ngày.

27 tuổi năm ấy, Nguyên Tư dần dần nhớ lại rất nhiều chuyện sau khi nhập ngũ, lúc đầu chỉ là vài đoạn phim ngắn vụn vặt, sau đó từng chuỗi sự kiện được xâu lại với nhau, càng ngày càng rõ ràng hơn.

“Lời nói dối” của Chu Trản tựa như bức tường cũ, bị bong tróc ra từng mảng, vỡ thành bột vụn trước mặt cậu.

Nguyên Tư rốt cục nhớ lại, người mà kiên nhẫn — hoặc có lẽ là mặt dày theo đuổi trước đây không phải là Chu Trản, mà chính là bản thân cậu.

Sự thật khiến người ta ngượng ngùng, tim cậu đập rộn lên, thậm chí muốn đánh nhau hay tìm cái lỗ chui vào, nấp thật kỹ không đi ra ngoài nữa.

Thế nhưng so với xấu hổ thì càng nhiều hơn chính là cảm kích, cảm động.

Ước chừng quá khứ càng sâu đậm thì nhớ nhung càng sâu vào trong xương tủy.

Cậu ở trong lòng Chu Trản, mặt đỏ đến mang tai, vừa cười vừa khóc.

“Anh gạt em, rõ ràng là em theo đuổi anh. Ban đầu em theo đuổi anh rất lâu, từ năm 18 đến 20 tuổi, hai năm đó! Ỗ lại anh thiên vị anh là em, vì anh mà chạy tới biên phòng làm lính trinh sát là em, bày tỏ cũng là em. Vậy mà anh dám tranh hết công lao. Quá bỉ ổi!”

Chu Trản vuốt mái tóc dài ra không ít so với lúc cậu còn trong quân ngũ, cười hân hoan, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, anh bỉ ổi, nhân lúc em không nhớ ra tranh hết công lao lúc chúng ta ở chung.”

“Anh Trản, anh quá đáng lắm rồi.”

“Vậy anh Tư muốn phạt thế nào?”

Nguyên Tư đem nước mắt chùi trước ngực Chu Trản, chống người ngồi dậy, nâng mặt của đối phương, thô lỗ hôn lên.

Chu Trản nhắm mắt đáp lại, tùy ý dung túng cậu.

Không ai hiểu rõ hơn Nguyên Tư, vì sao lúc đó Chu Trản lại nói ngược lại, nói dối chuyện ai theo đuổi ai, giống như hành vi “bỉ ổi” đó, cất giấu sâu trong lòng là sự lo lắng và nỗi bận lòng.

Nguyên Tư sao có thể không hiểu được.

Cậu bám gót Chu Trần, vì người đàn ông dịu dàng mạnh mẽ này mà thay đổi quỹ đạo nhân sinh, chẳng lẽ Chu Trần thì không?

Cậu yêu Chu Trần.

Chu Trần cũng yêu cậu.

Một năm này, Nguyên Tư có nhiều hơn một quyển nhật ký, giống như quyển trước kia vừa dày vừa đẹp. Nhưng quyển kia là ghi lại điểm tốt của Chu Trần, còn quyển này là ghi lại những điểm “Xấu” của anh.

Trên bìa viết hai chữ: Trả thù.

Chu Trần ước lượng quyển nhật ký to như cục gạch, hỏi: “Cái gì đây? Thù hận giữa hai ta nhiều tới mức cần một quyển to như vậy?”

“Nói không chừng có đó.” Nguyên Tư giật lại quyển sổ, mở ra cho Chu Trần xem.

Điều thứ nhất trong quyển “Trả thù”: Chu Trần cướp huân chương của mình!

Chu Trần cười: “Thù này rất lớn nha.”

“Còn không phải sao?” Nguyên Tư nói: “Cho nên mới viết ở trang đầu tiên, in đậm màu đen. Đỡ phải về sau anh lại gạt em.”

“Sẽ không.” Chu Trần kéo cậu qua, ầm ập nói: “Nếu đã nhớ thì sẽ không quên nữa. Trước đây em nói ghi nhật ký là để phòng ngừa biến cố, nhưng anh sẽ không để cho em gặp phải bất kỳ biến cố gì nữa.”

Cho nên dù là “điểm tốt” hay là “điểm xấu”, cũng không cần ghi nữa.

Nguyên Tư rũ mắt xuống, lông mi run run, mấy giây sau nói: “Nhưng em muốn ghi.”

Đôi mắt Chu Trần sâu thẳm.

“Anh có sự kiên trì của anh, em cũng có.” Nguyên Tư giơ tay lên khẽ vuốt gò má Chu Trần: “Em biết anh sẽ bảo vệ em, chỉ cần anh ở đây, em không cần phải sợ biến cố hay di chứng gì. Nhưng em muốn ghi lại thật kỹ cuộc sống của chúng ta, cho dù sau này già đi, em cũng không muốn quên anh đã rất tốt với em.”

Chu Trần thở dài: “Còn có thù vặt của chúng ta.”

Nguyên Tư cong lên mắt lên, “Không sai!”

Năm năm vội vã trôi qua, Chu Trần học được cách làm thiêu bạch phức tạp, Nguyên Tư thì đọc sách tới mức cận thị. Năm 28 tuổi, Nguyên Tư khẳng khái mở tiệm bán trái cây, còn muốn nuôi con trai, mỗi ngày kiên trì đọc sách động não, càng ngày càng có xu hướng trở thành học bá... Thời gian dài, chớp mắt đã đến năm thứ bảy.

Chu Trần ngồi bên ghế sofa, sau khi dùng thuốc thì Nguyên Tư ngủ rất sâu, ngón tay anh lướt qua đuôi mày đối phương, nhẹ nói: “Mau khỏi bệnh, bệnh nhân thì chỉ được húp cháo, khỏi rồi mới được ăn thiêu bạch.”

Nồi cháo trên bếp phát ra tiếng ùng ục, Chu Trần đang muốn đứng dậy đi khuấy, thì chợt thấy điện thoại đặt trên bàn trà rung lên.

Anh cầm điện thoại lên, đi vào nhà bếp đóng cửa lại rồi mới bắt máy.

Bên đầu kia điện thoại, mẹ nói: “Con trai, đã nhận được hàng chuyển phát nhanh chưa?”

19. Chương 19

“Mẹ gửi đồ cho chúng con? Là gì vậy?” Chu Trần hạ thấp giọng: “Vẫn chưa nhận được.”

“Là bốn cái áo len lông cừu, con với Tiểu Tư mỗi người hai cái. Chẳng phải sắp tới mùa đông rồi sao, mặc ấm vào.” Mẹ Chu nói: “Mẹ biết thanh niên tụi con không thích mặc cái này, nhưng cái này cổ thấp lại bó sát người, khi mặc quần áo bên ngoài đảm bảo nhìn không ra.”

Chu Trần cười khẽ: “Cảm ơn mẹ, khi nào mặc con sẽ chụp cho mẹ xem.”

“Được được được.” Mẹ Chu lại nói thêm mấy câu, đột nhiên hỏi: “Con trai, giọng con sao vậy? Bị cảm?”

“Không có.” Chu Trần tiếp tục khuấy cháo.

“Vậy sao giọng nhỏ thế?”

“Nguyên Tư đang ngủ.”

“Bây giờ?” Mẹ Chu nghĩ ngợi, “Bình thường giờ này quán con ồn ào ầm ĩ, hôm nay yên tĩnh như vậy, con ở nhà?”

Cháo đã nấu xong, Chu Trần tắt lửa, lấy hai cái chén từ trong tủ ra, “Hôm nay không bán ạ.”

Mẹ Chu sưng sốt một chút, “Có phải Nguyên Tư bệnh rồi không?”

“Bị cảm.” Chu Trần nói: “Buổi sáng đi bệnh viện truyền nước, bác sĩ nói không nghiêm trọng.”

“A? Sao con không nói sớm!” Mẹ Chu nóng nảy: “Đã sớm kêu con nói nó mặc đồ dày vào, điều hòa trong nhà cũng phải mở, đừng có sợ tốn điện, sao con không nghe?”

“Con...” Chu Trần bỏ chén xuống, đi tới cửa sổ cạnh nhà bếp, “Mẹ, lúc Nguyên Tư ở nhà, con chưa bao giờ tắt điều hòa.”

“Vậy cũng không được. Đóng cửa kín rồi mở điều hòa hoài không khí sẽ không lưu thông, cũng dễ bị cảm.” Mẹ Chu nói: “Vẫn nên thông thoáng một chút, con không cho nó mặc thêm quần áo?”

Chu Trần hết nói nổi, ba mẹ luôn nói chuyện không logic, tất cả đều là “Tại con không đúng”, không mở điều hòa thì nói “Sợ tốn tiền điện”, mở rồi thì nói “Không thông thoáng”.

“Mặc rồi, còn dày hơn con.”

“Aiz.” Mẹ Chu thở dài, “Có sốt hay không?”

“Không có, chỉ ho khan chảy nước mũi.” Chu Trần nói: “Nhiệt độ cơ thể không tăng.”

“Vậy là tốt, vậy là tốt rồi.” Mẹ Chu suy nghĩ một chút, “Con nấu gì cho nó ăn chưa?”

“Con đang nấu.”

“Nấu cái gì?”

“Cháo rau xanh.” Chu Trần nói: “Trong nhà còn có cháo.”

“Chỉ hai món này?” Mẹ Chu lại cao giọng.

Chu Trần đưa điện thoại ra xa một chút, “Bác sĩ nói phải ăn thanh đạm.”

Mẹ Chu lải nhải hồi lâu, đột nhiên nói: “Ngày mai mẹ tới một chuyến.”

“Không cần đâu mẹ.” Chu Trần nói: “Con chăm sóc được mà.”

“Tối thăm hai đứa một chút không được sao?” Mẹ Chu nói: “Mẹ chỉ tới một ngày, sáng tới chiều về, cũng không ở lại nhà con.”

“Con không có ý này.” Chu Trần biết sẽ không thuyết phục được trưởng bối, cũng biết mẹ có ý tốt nên không cãi nữa, “Mấy ngày nay nhiệt độ ở Sơn Thành rất thấp, mẹ mặc dày chút, trên đường chú ý an toàn.”

Dặn dò xong thì cúp điện thoại, kéo cửa nhà bếp ra nhìn một chút, Nguyên Tư còn chưa tỉnh, tư thế ngủ vẫn giống lúc này.

Ánh mắt Chu Trần dịu lại, xoay người tìm hũ cháo mới.

Rất nhiều năm trước, anh đưa Nguyên Tư về nhà, bị ba đánh đuổi ra khỏi nhà, mẹ thì vừa khóc vừa mắng: “Cậu không phải con tôi, cậu cút đi!”

Sự thảm hại bất đắc dĩ đó đã qua, cũng nhạt dần theo năm tháng.

Sau khi xuất ngũ, anh nhắn tin nói đại khái cho ba mẹ biết mình và Nguyên Tư đã định cư ở Sơn Thành, cũng nói về bệnh tình của Nguyên Tư và sắp xếp trong tương lai. Ba anh chưa từng trả lời lại, nhưng hai tháng sau mẹ anh có gọi điện tới, sau khi bắt máy lại không biết nói gì.

Mẹ con đều im lặng, nhưng Nguyên Tư ngồi bên cạnh lại khẩn trương hỏi thúc: “Sao anh không nói gì? Hỏi mẹ anh dạo này sức khỏe thế nào rồi!”

Mẹ Chu hỏi: “Ồ bên cạnh con là?”

Lúc này Chu Trần mới lên tiếng: “Nguyên Tư.”

Mẹ Chu thở dài nặng nề, nói tiếng “Bỏ đi” rồi cúp điện thoại.

Chu Trần nhìn điện thoại thất thần, Nguyên Tư an ủi: “Mẹ anh chịu gọi điện thoại tới chứng tỏ đã mềm lòng. Lần sau anh hỏi bác có khỏe không, có cần chúng ta giúp gì không. Yên tâm đi, mẹ anh sẽ tha thứ cho anh.”

Nguyên Tư đoán không sai, mẹ Chu cuối cùng cũng mềm lòng, trong lòng chẳng những tha thứ cho Chu Trần mà còn bắt tri bắt giác chấp nhận cậu — Có thể là vì câu nói “Hỏi mẹ anh dạo này sức khỏe thế nào rồi”, hoặc là vì biết cậu bị thương nặng, đồng thời khi còn nhỏ đã không còn ba mẹ.

Từ đó về sau, thỉnh thoảng mẹ Chu sẽ gọi điện thoại tới, lần nào cũng cúp máy trước, còn giả vờ vô tình hỏi thăm tình hình Nguyên Tư, lần đầu tiên gửi chuyển phát nhanh đến, bên trong có chuẩn bị cả dép bông cho Nguyên Tư.

Khoảng ba năm trước, ba mẹ Chu đã hoàn toàn cho qua chuyện này. Trước Tết mẹ Chu gọi điện tới, nói Tết mấy năm nay ở nhà rất quanh quẩn, hi vọng bọn họ có thể về nhà ăn bữa cơm đoàn viên.

Nguyên Tư rất căng thẳng, trước khi ra ngoài thay mấy bộ quần áo, còn dùng gel vuốt tóc. Ngắm tới ngắm lui trong gương thấy quá kỳ cục, đành gội đầu lần nữa để chải lại, kết quả sấy tóc quá xù, lúc chải vào nếp thì giống như một cậu trai mới bước vào xã hội, không có cảm giác chừng chặc, cũng không được.

Chu Trần trùm khăn choàng lên cổ cậu, “Được rồi được rồi, đừng kén chọn nữa, em mà còn chậm chạp là kẹt ở cao tốc đó, chúng ta khỏi về nhà luôn.”

Bữa cơm tất niên năm đó có chút xấu hổ, ông bà của Chu Trần đã mất, trên bàn chỉ có bốn người. Ba Chu không thích nói chuyện, mẹ Chu thì không ngừng gấp thức ăn cho Chu Trần và Nguyên Tư. Trông rất đang nỗ lực xoa dịu không khí, nhưng nhiều lần gấp rút đồ ăn lên bàn, có chút biến khéo thành vụng.

Chu Trần có khoảng cách với ba mẹ, nhất thời cũng không biết làm gì. Một bữa cơm, cuối cùng đập vỡ sự lúng túng lại là Nguyên Tư.

Cậu ăn hết những món mẹ Chu gấp cho, còn vừa ăn vừa khen, không phải là kiểu khen khách sáo, mà là kiểu chỉ cần nhìn cậu ăn sẽ cảm thấy món này rất ngon.

Mắt mẹ Chu đột nhiên ngấn lệ, nét mặt ba Chu cũng thả lỏng. Chu Trần đưa khăn giấy qua, nhẹ giọng nói: “Chậm một chút, đừng ăn nhanh quá.”

“Mẹ anh nấu ngon quá.” Nguyên Tư nhận giấy, lau miệng nói, “Ngon hơn anh nhiều.”

“Vây ăn nhiều một chút.” Giọng mẹ Chu hơi run, múc một chén canh sườn đặt ở trước mặt Nguyên Tư.

Nguyên Tư cười nói cảm ơn: “Cảm ơn bác gái.”

Mẹ Chu nhấp môi, do dự vài giây, đột nhiên nói: “Sao lại gọi là bác gái?”

Nguyên Tư cùng Chu Trần ngẩng đầu lên.

Mẹ Chu hít sâu một hơi, “Đều đã về ăn Tết rồi, từ nay về sau, cứ giống như Chu Trần gọi ‘Mẹ’ đi!”

Bước đường gian nan nhất cuối cùng đã vượt qua, từ đây về sau đã không còn khó khăn trắc trở. Hai người ở lại nhà ba mẹ Chu Trần một tuần, ban đầu mẹ Chu có hơi mất tự nhiên, đối xử với Nguyên Tư vô cùng khách khí, nhưng chưa đến hai ngày lại bất chế độ lải nhải, đối xử giống như con ruột.

Mỗi lần Chu Trần ở cùng ba mẹ đều thấy rất bí bách, nhưng Nguyên Tư lại nói rất nhiều, mẹ Chu nói cái gì cậu đều có thể tiếp chuyện, hai người ở nhà bếp vừa nói vừa cười, khiến Chu Trần và ba Chu cảm giác mình giống như khách đến chơi.

Mở nắp hũ cháo, Chu Trần gấp một miếng đặt lên đĩa nhỏ, lại nhớ tới lời của mẹ: “Chỉ để Tiểu Tư ăn cháo, con có biết chăm sóc không hả?”

Người mẹ nào cũng quan tâm thái quá, cái gì cũng muốn quản. Năm ngoái Nguyên Tư bị cảm, anh ngại món cháo này không tốt cho sức khỏe nên chỉ nấu cháo, mẹ Chu liền nói — Chỉ có cháo? Nhặt nhèo như vậy làm sao ăn? Nhanh, đi cho mua cho Tiểu Tư một hũ cháo, khi con còn nhỏ bị bệnh không chịu ăn gì, cho con một miếng cháo là con có thể húp liền ba chén cháo!

Tiếng động từ sofa truyền đến, Chu Trần quay lại nhìn, Nguyên Tư đã tỉnh, đang chống người dậy lấy ly nước trên bàn trà.

“Để anh.” Chu Trần vội chạy ra ngoài cầm lấy ly nước, phát hiện nước bên trong đã nguội, lập tức rót ly nước ấm khác đưa cho Nguyên Tư, còn sờ trán đối phương, “Cảm giác thế nào? Còn khó chịu không? Đầu có đau không?”

“Không đau, em thật sự không có sốt, anh đừng sờ nữa, sờ nữa rụng hết tóc bây giờ.” Cảm giác mê man đã qua, tinh thần Nguyên Tư khá hơn nhiều, uống hơn nửa ly nước, xoa bụng nói: “Đói bụng có tính là khó chịu không?”

Chu Trần nhéo nhéo gương mặt ngủ đến đỏ bừng của cậu: “Cháo tới ngay.”

Cháo rau xanh nấu rất mềm rất vừa vị, ăn kèm cháo đối với người bị cảm mà nói chính là tuyệt phẩm. Nguyên Tư quả thật đói bụng, ăn rất nhanh, còn húp rột rột, hoàn toàn không nhìn ra là người mới vừa đi truyền dịch cách đây không lâu.

Chu Trần nói: “Mai mẹ tới.”

“Hả?” Nguyên Tư nâng mắt, “Làm sao bây giờ? Mẹ sẽ biết em bị cảm đó, nhất định sẽ nhằn em!”

“Mẹ biết rồi.” Chu Trần nói: “Vừa rồi nghe điện thoại, nói gửi cho chúng ta bốn cái áo len, anh lỗ miệng.”

“Anh cố ý!” Nguyên Tư liếm sạch cháo ở khóe môi, “Anh chắc chắn là cố ý.”

Chu Trần cầm chén lên, “Có muốn ăn thêm chén nữa không?”

“Muốn, em còn chưa no.” Nguyên Tư chờ chén cháo thứ hai được đưa lên, tâm trạng rất tốt, “Vậy lát nữa chúng ta dọn dẹp thư phòng, ngày mai anh ngủ phòng khách, em ngủ sofa thư phòng, để phòng ngủ cho mẹ.”

“Mẹ không ngủ lại.” Chu Trần nói: “Nói là tới thăm em một chút rồi đi.”

“Một lăm đó, đi tới đi lui mất hết bốn tiếng.”

“Ngày mai em hỏi ý mẹ đi, nhanh húp cháo, lạnh bây giờ.”

Không biết là do truyền dịch, hay là sợ bị mẹ Chu cảm rằm mà đến tối bệnh của Nguyên Tư đã đỡ ít nhiều. Hôm sau dậy thật sớm đi truyền dịch tiếp, lúc về nhà đã thần thanh khí sảng.

Gần đến trưa, mẹ Chu xách theo bao lớn bao nhỏ đến, đồ ăn chiếm đa số, chủ yếu là do Nguyên Tư thích các món kho, nước sốt làm khá thanh đạm, thích hợp cho bệnh nhân bị cảm.

Nguyên Tư đã ăn cháo một ngày, nhìn đồng thức ăn kia liền thèm thuồng, mẹ Chu đột nhiên chặn trước mặt, quan tâm nâng mặt cậu lên: “Tối đây, cho mẹ xem.”

Nói xong sờ trán của cậu.

“Mẹ, con thật sự không có sốt.” Trong lòng Nguyên Tư ấm áp, nhưng lại có chút buồn cười, hai mẹ con Chu Trần đều thích sờ trán cậu, rất sợ nhiệt độ cơ thể cậu tăng cao.

“Không sốt là tốt rồi, hôm qua Chu Trần nói con bị cảm làm mẹ hết hồn.” Mẹ Chu thu tay lại, nhìn chăm chăm Nguyên Tư một hồi, lại nhíu mày, “Sao gây vậy?”

Người mẹ nào nhìn con trai mình cũng luôn thấy “Gầy”, “Hốc hác”, “Có mệt không”. Nguyên Tư cầm lấy cánh gà chiên, cười dễ dàng: “Tại con chờ mấy món ăn của mẹ đó!”

Cũng câu hỏi như vậy, câu trả lời của Chu Trần luôn rất nhàm chán “Không có gầy”.

Cho nên so với con trai ruột, mẹ Chu thích lải nhải với đứa con trai mình nhất được hơn.

“Quán mì Tư Ca” và “Trái cây tươi Trần Trần” đều nghỉ bán hôm nay, Chu Trần nấu vài món ít chất béo, sau khi ba người ăn xong chuyển phát nhanh mới thông thả tới.

Nguyên Tư mở thùng lấy áo len ra, mẹ Chu liền nói: “Mặc xem vừa không, không vừa lúc về mẹ sửa lại.”

Chu Trần không muốn mặc, Nguyên Tư lại ôm lấy áo nói: “Vâng, để tụi con mặc thử.”

Đóng cửa phòng ngủ lại, Chu Trần nói: “Như vậy làm sao mà mặc.”

“Mặc như đồ trong, người khác cũng không nhìn thấy.” Nguyên Tư nhìn nói, “Nhanh, dù sao cũng là tâm ý của mẹ, mau thay đi.”

5 phút sau, hai người mặc áo len màu xám tro đi ra phòng khách, biểu cảm của Chu Trần rất phức tạp, Nguyên Tư thì cười nói: “Rất ấm, cũng rất vừa, cảm ơn mẹ.”

Mẹ Chu rất vui vẻ, “Vậy là tốt rồi, lạnh thì mặc vào, đừng để bị cảm.”

Buổi chiều, Nguyên Tư muốn giữ mẹ Chu ở lại một đêm, nhưng mẹ Chu nhất quyết phải đi về, nói buổi tối đã hẹn bạn chơi mặt chược.

Tiến mẹ Chu xong, Chu Trần sợ nóng nên về nhà cởi áo len ra ngay, Nguyên Tư nói đùa mắng anh là “Con bất hiếu”, bị đáp trả bằng một câu “Anh xem em có thể kiên trì bao lâu”.

Nửa tiếng sau, Nguyên Tư cũng cởi áo len ra, lý do là “Thật sự rất nóng”.

Chu Trần gom áo lại nói, “Để sau Tết mặc tiếp.”

“Được.” Nguyên Tư suy nghĩ một lúc. “Phải rồi, chị Trinh nói tết âm lịch năm nay muốn dẫn bác Khổng với thím Khổng đi Hải Nam, chúng ta đi chúc Tết sớm đi!”

20. Chương 20

Bác trai Khổng và bác gái Khổng là ba mẹ của Khổng Nhiễm, ở tại trấn nhỏ miền nam Tứ Xuyên, ngoại trừ Khổng Nhiễm thì còn có một cô con gái đi làm xa nhà tên Khổng Trinh. Sau khi xuất ngũ, Tết âm lịch hàng năm Chu Trần và Nguyên Tư đều sẽ lấy danh nghĩa chiến hữu của Khổng Nhiễm để đi theo bọn họ tảo mộ, gửi lì xì và quà tết, bình thường không phải Tết cũng sẽ gọi điện thăm hỏi.

Nhiệm vụ của bộ đội đặc chủng được bảo mật tuyệt đối, hai bác cũng không rõ nguyên nhân chính Khổng Nhiễm chết, chỉ biết là con trai hi sinh, chôn trong mộ viện liệt sĩ.

Lần đầu tiên thấy ba mẹ Khổng Nhiễm, tâm lý của Nguyên Tư còn chưa hoàn toàn ổn định. Trước khi đi Chu Trần do dự thật lâu, ôm cậu nói: “Nếu không thì lần này anh đi một mình.”

“Em cũng muốn đi.” Nguyên Tư khẽ nói: “Em là người phải có mặt.”

Lần đó Nguyên Tư định quỳ gối trước mặt hai bác, nói cho bọn họ biết nguyên nhân cái chết của Khổng Nhiễm. Chu Trần lại nói: “Người cũng đã mất, nếu như em nói thì không chỉ bị Chim Ưng kỷ luật mà còn dằn vặt hai bác. Hà tất?”

Đầu Nguyên Tư rất loạn, một mặt cảm thấy không có cách nào đối mặt với người nhà Khổng Nhiễm, một mặt lương tâm cắn rứt, muốn đến gặp hai trưởng bối đau lòng vì mất con, cảm thấy họ có quyền biết Khổng Nhiễm qua đời như thế nào. Nhưng Chu Trần nói không sai, cách Khổng Nhiễm chết đừng nói là ba mẹ không thể nào chấp nhận nổi, mà chính người không liên quan nghe xong cũng phải cảm thấy nghẹn trong lòng.

Chu Trần dẫn cậu đi gặp bác sĩ tâm lý.

Sau khi được điều trị cậu đã bình tĩnh lại, nhưng khi đến nhà họ Khổng, vừa thấy mẹ Khổng già nua thì cảm xúc cậu lại phập phồng, đầu choáng váng rất nhanh.

Không thể không nghĩ, tại sao ông trời luôn trêu người. Nếu như lúc đó có đủ thời gian, cậu nhất định có thể cứu Khổng Nhiễm, ba mẹ Khổng Nhiễm cũng sẽ không tiêu tụy như bây giờ.

Há miệng muốn nói gì đó, nhưng một chữ cũng không thể thốt ra.

Cậu đã không còn xem mình là tội nhân, nhưng không cách nào loại bỏ sự liên quan đến cái chết của đồng đội, lúc này đột nhiên đối mặt với song thân Khổng Nhiễm, sự hối hận và cảm giác tội lỗi lại một lần nữa xuất hiện, làm cậu không thở nổi.

Ân cần thăm hỏi, bắt chuyện là Chu Trần, đầu Nguyên Tư cứ ong ong lên, trên lưng xuất ra một lớp mồ hôi lạnh, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

Đột nhiên, một đôi tay duỗi tới, hơi run rẩy cầm lấy tay cậu. Cậu kinh hoàng ngược mắt lên, đối mặt với đôi mắt của mẹ Khổng.

Mẹ Khổng nói: “Cháu chính là Tiểu Tư?”

Cơ thể cậu cứng đờ, suýt nữa hất mạnh tay ra.

Mẹ Khổng nở nụ cười: “Thằng Nhiễm mỗi lần gọi điện về cho bác đều nhắc tới cháu và Chu Trần, nói hai đứa là anh em tốt của nó, đã quen biết nhiều năm, đắng cay gì cũng cùng nhau trải qua.”

Giọng mẹ Khổng rất nhẹ, ánh mắt cũng rất dịu dàng, giọng nói giống như đang nhìn thấy con trai mình.

Nhịp tim Nguyên Tư chậm lại, lo lắng nói: “Cháu, chúng cháu ở cùng một Trung đội.”

“Ừ.” Mẹ Khổng gật đầu, “Nó có kể với bác. Kể Tiểu Trần là người lợi hại nhất, sau này nhất định có khả năng lên làm Đại đội trưởng, còn con thì rất nhiệt tình, tay đã nứt nẻ hết rồi còn giúp nó giặt quần áo.”

Nguyên Tư nhất thời có chút kinh ngạc.

“Không nhớ sao?” Mẹ Khổng thở nhẹ, “Chuyện đó nó kể với bác năm 20 tuổi. Mỗi một chuyện nó kể, bác đều ghi lại ở đây.”

Nói rồi, mẹ Khổng vỗ vỗ vị trí ở tim.

Chu Trần đứng phía sau Nguyên Tư, âm áp đáp lại: “Là năm tuyển chọn ạ?”

Mẹ Khổng cười: “Đúng vậy, đúng vậy, chính là khi đó. Lúc được làm bộ đội đặc chủng nó rất hào hứng, kể là hơn nửa năm qua không dành cho người sống. Bác liền hỏi nó, cực như vậy con còn cố gắng để làm gì. Nó nói bởi vì có anh em hỗ trợ lẫn nhau. Có một người tên là Nguyên Tư, nhìn rất đẹp trai, tuy là đánh nhau không giỏi, nhưng lại chịu cực chịu khổ rất giỏi, còn thích giúp người.”

Mất Nguyên Tư mở dần, môi bắt đầu run rẩy.

“Thằng Nhiễm nói, có đợt huấn luyện leo dây ai cũng mệt nằm bò, tay ai cũng bị thương, tay cháu chảy rất nhiều máu còn nhịn đau giúp nó giặt quần áo.” Mẹ Khổng nói: “Bác liền hỏi — sao con không hiểu chuyện gì hết, giặt không nổi thì đừng giặt, tay khỏi rồi giặt không được sao? Đồng đội giúp con giặt là con để

người ta giặt hả? Kết quả nó nói với bác mấy đứa sẽ bị kiểm tra vệ sinh cá nhân, ai không giặt quần áo sẽ bị phạt. Cháu vì giúp nó không bị phạt nên nhân lúc nó ngủ, đem quần áo của nó đi giặt hết.”

Nước mắt đã chảy xuống, Nguyên Tư vội vã giơ tay lên lau đi.

Cậu vẫn nhớ đợt huấn luyện tuyển chọn, Khổng Nhiễm ném cho cậu hơn một nửa cái bánh bao, không ngờ Khổng Nhiễm cũng luôn ghi nhớ trong lòng chuyện cậu giặt quần áo giúp.

Những người như bọn họ, đồng cam cộng khổ bao nhiêu năm, sâu nặng nhất là hai chữ “Chiến hữu” và “Anh em”.

“Đừng khóc.” Mẹ Khổng vội vã đưa khăn giấy, “Con trai à, đừng khóc. Không phải khóc, thằng Nhiễm ở trên trời nhìn chúng ta đó, chúng ta khóc nó sẽ buồn.”

Ba Khổng đi tới, vỗ vai vợ, “Hai đứa nhỏ đến thăm chúng ta, bà cũng đừng nhắc đến chuyện ngày xưa nữa.”

Mẹ Khổng nhích qua một bên lặng lẽ lau nước mắt, lại tiếp tục trò chuyện cùng hai người, lúc biết hai người vì bị thương nên phải xuất ngũ thì trầm mặc thật lâu, sau đó như trút được gánh nặng nói: “Thật tốt, có thể bình an, không giống thằng Nhiễm nhà bác...”

Giọng của bà có chút nghẹn ngào, ánh mắt lại dịu dàng chưa từng có: “Sau này nhớ phải sống tốt, cách mấy nhiệm vụ này xa một chút, chăm sóc tốt chính mình, bình an là phúc. Mấy đứa là chiến hữu mà thằng Nhiễm trân trọng, nó nhất định không hi vọng mấy đứa gặp chuyện không may. Hiện tại hai đứa xuất ngũ, nó cũng sẽ yên tâm.”

Ngày rời khỏi nhà họ Khổng, Nguyên Tư khóc to ở trong lòng Chu Trần, đem tâm trạng tích tụ hơn một năm qua trút hết, khóc đến mức hai mắt đỏ bừng sưng múp không nhìn ra hình dạng, thị lực cũng trở nên mờ mờ.

Người đã khuất sẽ không bao giờ bị lãng quên.

Mà người sống, sẽ mang theo “Quá khứ” dừng cảm tiến tới.

Mấy năm nay, Nguyên Tư và Chu Trần mua không ít đồ dùng cho gia đình bác Khổng, cố gắng giúp hai bác cải thiện cuộc sống.

Trước đây lúc còn trong quân đội, các đội viên thỉnh thoảng sẽ nói đùa với nhau — Nếu như tao về vang [1] rồi, xin tụi bây hãy chăm sóc ba mẹ tao, thay tao tận hiếu. Khổng Nhiễm tính cách thật thà chất phác, chưa từng nói lời tương tự như vậy với Chu Trần và Nguyên Tư, nhưng hai vị chiến hữu đó lại chủ động đảm đương trọng trách này.

[1] Về vang ở đây có nghĩa là hi sinh, được truy phong đưa tiến.

Dùng lời Nguyên Tư nói, thì đây chính là “Điều nên làm”.

Tết âm lịch năm nay, hai người dự định mua cho hai bác xe tay ga [2] dành cho người già, một chiếc cho hai bác Khổng, một chiếc cho ba mẹ Chu. Hai cặp trưởng bối đều ở thành thị nhỏ, lái xe cũng thuận tiện, hơn nữa không đắt lắm.

[2] Xe dành cho người già – Hình

Chỉ là dù không tốn nhiều lắm, nhưng cũng là một khoản chi.

Trong nhà Chu Trần quản lý chi tiêu, Nguyên Tư không rõ sau khi mua xe xong cho hai gia đình thì còn bao nhiêu, gói ngân hàng có bao nhiêu.

Xe bánh mì càng ngày càng hư hỏng nặng, ngày trước cậu và Chu Trần còn có thể dùng đi dạo phố, hiện tại chỉ thể dùng đi nhập hàng.

Ham muốn có xe mới càng ngày càng mãnh liệt.

Có xe mới là có thể đi hóng gió, có thể chạy băng băng trên rìa sông Giang, còn có thể cùng Chu Trần...

Nguyên Tư nghĩ, 30 tuổi rồi, vậy mà chưa từng chơi xe rung một lần.

Sinh nhật 31 tuổi, muốn trải qua ở trên xe cùng Chu Trần.

Đã có kế hoạch là sẽ bắt đầu hành động. Nguyên Tư suy nghĩ tìm cách để kiếm thêm thu nhập, đúng lúc cậu chủ cửa hàng đồ ngọt cảm thấy mùa đông buôn bán không bằng mùa hè, nên nảy ra sáng kiến bắt đầu bán kèm hộp hoa [3] với trà sữa.

[3] Hộp hoa – Hình

Nguyên Tư được gợi ý, chuẩn bị bán thử trái cây hộp.

Cùng lúc đó, Chu Trần cũng nghĩ ra “thủ đoạn mới” — Tiền trăm hậu tấu, mở rộng kinh doanh.

Nguyên Tư chỉ cho anh bán mì chay, nhưng mì chay lợi nhuận ít không bằng mì thịt bò, nếu muốn kiếm nhiều tiền nhất định phải thêm món.

Năm nay Sơn Thành cực kỳ lạnh, anh mượn cơ trời lạnh sẽ bệnh không cho Nguyên Tư tới “Quán mì Tư Ca”. Đúng lúc Nguyên Tư đang vắt hết óc thiết kế trái cây hộp, còn cùng cậu chủ cửa hàng đồ ngọt nghiên cứu giá thị trường nên không có sức tới quán mì chơi.

Vì giấu giếm, cũng là vì kiểm tra khẩu vị các thực khách, tạm thời Chu Trần chỉ thêm món mì thịt bò, 2 vắt 16 tệ, 3 vắt 20 tệ. Mỗi sáng vẫn dậy lúc 4 giờ 40, sáng chỉ bán mì chay, bận bịu buổi sáng xong mới bắt đầu chuẩn bị thịt bò cho buổi trưa.

Cậu phục vụ rất hào hứng, thịt bò cách thủy được ông chủ hầm vừa mềm lại vừa ngon, quán mì đã có món mặn, khách so với trước kia càng thêm đông.

Tuần đầu tiên bán mì thịt bò, không cần cậu phục vụ nói Chu Trần đã chủ động tăng tiền lương cho cậu.

Khách đến càng ngày càng nhiều, duy nhất khiến cậu phục vụ bồn chồn chính là anh khách thú vị kia sao lại không tới.

“Quán mì Tư Ca” cuối cùng đã phát triển kinh doanh, thực khách trung thành không phải nên đến ủng hộ sao.

“Thực khách trung thành” hắt xì một cái, tưởng mình lại bị cảm, vội vã pha một ly rế bản lam [4] uống ngay.

[4] Tễ bản lam: vị thuốc Bắc dùng giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh

Đợt này mỗi ngày cửa hàng cung ứng 20 hộp trái cây, mỗi hộp đều khác nhau, tất cả đều do cậu thiết kế tỉ mỉ. Cậu chủ cửa hàng đồ ngọt còn trẻ, lanh lợi linh hoạt, am hiểu internet nên vừa mở rộng tiêu thụ hộp hoa mình thiết kế, vừa thuận tiện kéo theo Nguyên Tư, quảng cáo trái cây hộp cho “Trái cây tươi Trần Trần”.

Dần dần, chỉ 20 hộp một ngày là không đủ, vì tính luôn cả đơn đặt hàng trên mạng thì một ngày có hơn 50 hộp.

Nguyên Tư mệt thì mệt, nhưng lại thấy sung mãn.

Mà càng sung mãn hơn, chính là ví tiền.

Cuối tháng Nguyên Tư giao sổ sách cho Chu Trần, thu nhập tăng hơn một nửa so với trước đây. Chu Trần sợ cơ thể cậu không chịu đựng nổi, chỉ cho cậu bán 30 hộp mỗi ngày, cậu không nghe theo, cò kè mặc cả thành 35 cái.

Lúc đầu 1 cái Chu Trần cũng không muốn cho thêm, nhưng “Quán mì Tư Ca” đã bắt đầu bán mì thịt bò, ông chủ như anh cũng khó nói, hơn nữa Nguyên Tư còn đề lên người anh ăn vạ, anh nói không lại, đành phải đồng ý.

Vừa nghĩ tới việc sau này Nguyên Tư sẽ biết tiệm bán mì thịt bò, thái dương Chu Trần liền giật một cái.

Bị phát hiện không bằng thẳng thắn, anh nghĩ chờ qua Tết âm lịch sẽ năn nỉ chiêu “Thẳng thắn sẽ được khoan hồng” với Nguyên Tư.

Bận rộn nên thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã tới 26 tháng chạp.

“Quán mì Tư Ca” vẫn chưa nghỉ nhưng các quán ăn nhỏ khác đã đóng cửa gần hết. Cậu phục vụ cũng muốn về đón năm mới với ông bà, Chu Trần cũng dự định bán xong hôm nay sẽ dừng kinh doanh.

Buổi trưa còn rất nhiều thành phần tri thức chưa được nghỉ làm chen chúc trong quán, gọi món toàn là mì thịt bò. Bởi vì mấy quán “Ăn vặt dimsum”, “Lộ Sành Canh [5]” xung quanh đều đóng cửa, “Quán mì Tư Ca” phải tiếp khách nhiều hơn ngày thường gấp đôi, nên thời gian mở quán cũng phải kéo dài hơn, đến tận 2 giờ chiều mà vẫn còn có người ăn mì.

[5] Lộ sành canh (Canh trong bình đất sét), là phương pháp hầm truyền thống của dân gian. Qua nghìn năm lắng đọng sáng tạo, khiến cho món ăn càng thêm độc đáo đặc sắc. Lộ sành canh Giang Tây Nam Xương ngày nay nổi tiếng khắp toàn quốc. Hình

Cậu phục vụ ngậm nga hát, lát nữa đóng cửa tiệm cậu sẽ được nhận lì xì — hàng năm Chu Trần đều sẽ phát lì xì cho cậu, đây là khen thưởng cuối năm không tính chung với tiền lương. Mới đầu tiền lì xì chỉ có 200 tệ, mấy năm nay làm ăn khá, tiền lì xì cũng ngày càng tăng, cậu suy nghĩ, cẩn thận phỏng đoán tiền lì xì năm nay có khi nào lên 1000 tệ hay không.

Tâm tình Chu Trần cũng không tệ, thịt bò trong nồi đã sắp thấy đáy, bán thêm mấy bát là có thể trở về với Nguyên Tư rồi.

Không ngờ tới chính là, Nguyên Tư đột nhiên đến.

Cũng không phải cố ý đến kiểm tra anh, chỉ là đúng lúc có vị khách order ở bên này, trái cây hộp và hộp hoa đều cần gấp, mà tiểu ca chuyển phát nhanh đã nghỉ rồi.

Nguyên Tư đã bán xong 34 hộp, nhìn địa chỉ, nghĩ lâu rồi không đến “Quán mì Tư Ca” nên nói với cậu chủ cửa hàng đồ ngọt: “Để anh đi.”

Giao hàng xong, đương nhiên là phải tới gọi một bát mì cay.

Nhưng mà lúc đến gần quán, cậu không ngửi được mùi cay của mì mà xung quanh lại là...

Mùi thịt bò?

Nhìn kỹ lần nữa, thực đơn trên tường bất thành linh viết: Sản phẩm mới ra mắt, mì thịt bò Tư Ca!

Nguyên Tư...

Phục vụ thấy cậu tới, hưng phấn kêu lên: “Ca, sao bây giờ anh mới tới, tiệm của tụi em bán mì thịt bò rồi đó!”

Trong quán âm ỉ, Chu Trần ở sau bếp không nghe thấy.

Nguyên Tư kéo ghế ra ngồi xuống, giả vờ bình tĩnh hỏi: “Bán bao lâu rồi?”

“Sắp hai tháng rồi! Buôn bán rất tốt, anh Trần lại tăng lương cho em rồi!”

“Hai tháng?” Nguyên Tư chống cằm, lẩm bẩm: “Vậy mà anh lại không biết.”

“Anh không đến mà, đương nhiên không biết.” Phục vụ nói: “Một bát? Hai vắt hay là ba vắt?”

Nguyên Tư: “Nửa kg.”

Phục vụ hoảng hốt: “Cái gì?”

“Lấy nửa kg.” Nguyên Tư lặp lại.

Phục vụ hô: “Anh Trần, có khách muốn nửa kg, tính tiền thế nào?”

“Nửa kg? Ăn nổi không?” Chu Trần cũng rất kinh ngạc, xoắn màn vải lên nhìn, đồng tử lập tức co lại.

Nguyên Tư ngồi bên bàn nhìn anh, “Ông chủ, cho nửa kg mì thịt bò.”

Chu Trần “vèo” một tiếng buông màn vải, 3 giây sau mới hô lên: “Không bán, hết thịt bò rồi!”

Khi nhóm khách cuối cùng ra về, Chu Trần phát tiền lì xì cho cậu phục vụ, mà Nguyên Tư bởi vì không ăn được mì nên vẫn ngồi trên ghế ngoài cửa quán nghịch điện thoại.

Cậu phục vụ trước khi đi nói: “Ca, lần này thật sự hết thịt rồi. Nếu không như vậy đi, lát nữa anh Trần ra, anh kêu ảnh mời anh đi ăn mì ramen bò đi?”

Nguyên Tư cười: “Được, năm mới vui vẻ, sang năm gặp lại.”

Cậu phục vụ hí ha hí hửng chạy đi.

Chu Trần dọn dẹp quán xong, cúp điện cúp nước, cuối cùng mới đi tới bên cạnh Nguyên Tư, đá đá ghế dưới móng đối phương, “Anh phải đóng cửa.”

Nguyên Tư đứng lên, “Bắt đầu bán mì thịt bò khi nào?”

“Tuần trước.” Chu Trần khởi động chế độ nói dối không chớp mắt, “Chỉ mới làm thí nghiệm, vẫn chưa chính thức tung ra, dự định Tết sẽ nói với em.”

Nguyên Tư không chút lưu tình lật tẩy: “Cậu phục vụ nhà anh nói mì thịt bò đã bán hai tháng.”

Chu Trần:...

Nguyên Tư thở dài, dùng chân khều khều cái ghế, “Cầm đi, trái cây hộp hôm nay cũng bán xong rồi, cùng về thôi.”

Hạ cửa cuốn xuống, hai người một trước một sau đi ra bãi đậu xe ngoài trời, Chu Trần đang suy nghĩ làm sao giải thích với Nguyên Tư, đúng lúc phát hiện xe không khởi động được.

Chiếc xe bánh mì dùng 4 năm, trước khi sang năm mới đã hư hỏng hoàn toàn.

Chu Trần lập tức tìm được lý do, “Anh vì muốn mua xe sớm. Em xem, hôm nay chúng ta chỉ có thể ngồi tàu điện trở về.”

Nguyên Tư nói: “Em không muốn anh mệt như thế.”

“Anh không mệt.” Chu Trần nhẹ giọng nói: “Bán mì thịt bò không có cực như em tưởng tượng, anh cũng không dậy lúc nửa đêm 2 giờ để chuẩn bị mà!”

Nguyên Tư không nói gì, chỉ nhìn anh chăm chăm.

Chu Trần bị nhìn sồn tóc gáy, dứt khoát nói: “Em đừng chỉ nói anh, em có mệt không? Mỗi ngày làm nhiều trái cây hộp như vậy.”

“Em cũng muốn mua được xe sớm.” Nguyên Tư hơi vênh môi, “Hơn nữa anh chỉ cho em làm 35 cái, không thể nói là mệt.”

“Anh cũng chỉ làm mì thịt bò, không thể nói là mệt.”

“Thật không?”

“Thật.”

Nguyên Tư thở ra một hơi, nở nụ cười: “Vậy được, hai chúng ta vì xe mà phấn đấu. Có mệt một chút cũng được!”

“Nói hay lắm.” Chu Trần cũng cười.

“Vậy chúng ta có cần thực hiện nghi thức không?” Nguyên Tư hỏi.

Chu Trần không phản ứng kịp, “Nghi thức gì?”

“Nghi thức cùng chung suy nghĩ.”

“Ừ, để anh nghĩ...”

“Cái này còn phải nghĩ?” Tắt đèn xe, Nguyên Tư vòng lấy cổ Chu Trần, nhanh chóng hôn lên.

5 phút sau.

Chu Trần: “Đây chính là nghi thức cùng chung suy nghĩ?”

Nguyên Tư liếm môi: “Đúng vậy. “

“Chậc, anh còn tưởng em muốn hiến thân đó.”

“Em mỗi ngày... Không phải, em có tuần nào mà không hiến thân?”

“Ha ha ha.”

“Anh đừng cười!”

“Đi, ngồi tàu điện thôi.” Chu Trần xoa mặt Nguyên Tư, “Xe hỏng rồi, muốn chơi xe rung cũng không được.”

Nguyên Tư nhảy xuống xe theo, “Tiền mua xe của chúng ta đủ chưa?”

“Sắp rồi.”

“Đầu năm mua?”

“Ừ.”

“Mua rồi rung hay không rung?”

“Rung!”

...

Thanh âm càng ngày càng xa, hòa vào dòng người huyền ảo ở trạm tàu điện, dần dần không nghe thấy nữa.

Năm nay Sơn Thành chưa có tuyết rơi.

Nhưng năm nay bọn họ vẫn hạnh phúc như trước kia.

– Toàn Văn Hoàn –

Lời cuối: Cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện, mỗi lần kết thúc một bộ Đậu đều muốn ghi chút gì đó xem như để lưu kỷ niệm. Tiếc là ý văn hạn chế, đành để các bạn trở tài vậy. Đậu thật sự rất thích thể loại văn giống như thế này, nhẹ nhàng, về cuộc sống, về con người, đặc biệt là về tâm lý. Có những người có quá khứ quá oanh liệt rồi, thì lúc sa cơ hay giải nghệ hay vì lý do gì đấy mà không thể tiếp tục, thì hiếm người nghĩ thoáng được như Chu Trần và Nguyên Tư, chọn cuộc sống yên bình như vậy. Các bạn follow nhà Đậu lâu chắc cũng biết gu truyện của Đậu rồi, toàn là những bộ ít kịch tính, đa phần là về con người, những biến cố trong truyện cũng là những chuyện có thể xảy ra trong cuộc sống ngoài đời thật. Tạm chia tay Chu Trần và Nguyên Tư, hẹn gặp lại các bạn ở bộ truyện khác. 21/04/2019. Thân!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-mi-tu-ca>